دايمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدين ايوبي د وخت رينېتوني پيښې

د التمش ليکنه

مکمل غير سياسي

ايا زمونږ د هيواد اوسني حال خو همداسې نه دي !؟

Ketabton.com

د قریب الرحمن سعید ژباړه

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دربېنتونو پېښو په لړ کې دايمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله تړون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پرديو سره ده

تورتم زمونږ دي خو رڼا اوس د پرديو سره ده

مونږ يې په خپل کور کې په خپلو وينو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پرديو سره ده

مونږ ددې لوی جهان بې خاورې بې وطنه قام يو

مونږ بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده

مونږ په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږ بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده

يهودان ګرځي ايوبي صلاح الدين نه شته دي

ملاعمر او اسامه او ګلبدين نه شته دي

ټولو هغه وطنوالو ته چې د خپل هيواد د صلاح الدين ايوبي په لټه کې دي ، په ډېره مينه ډالۍ کوم.

قريب الرحمن سعيد

ناروی: ۲۹ اګست ۲۰۰۸ م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي تړون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په يوې سترې غونډې کې ويلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲
د ښځې او ايمان ترمنځ هڅې او هاند ۹
اومه نجلۍ او نادودېئي ۴۲
دسلطان ايوبي د وژلو پلان ۷۹
دويمه ميرمن ۱۱۹
دخلافت‌ماڼۍ يا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه‌نجلۍ چې له‌فلسطينه راغلې وه ۱۹۳
او کله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځيد ۲۳۴
او کله‌چې «ايونا» په عايشې بدله شوه ۲۸۱
زما نورې ژباړې ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکې، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړي را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دی ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اړيانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکې شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رڼتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوېديځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو ښځه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول. (نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپرېږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په ډاګیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پېدا کول او بیا د د غه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وایي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوي وي».
- خو ایوبي وایي: «یوه عادي ښځه هیڅاته هم زیان نشي رسولې ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یوا ځې ځان، د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي».
- ایوبي همدا راز وایي چې «زه د جاسوسانو ځخه ویره نه لرم. ګوابښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دي، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه ترځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دي ! ؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوې خداې په نامه

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کيداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وايي او تر څنګ يې دهغوی هغه ديني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې(اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ويل اړين ګڼو چې : هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې ساري نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نيولو او اختسلوپه خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې اوددې ترڅنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بې باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا ځرګنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دې. د سلطان ايوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صليبيانو به د وګړو او وسايلو د زيادښت سره سره بياهم ماتې خوړله ، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر اوپه ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې و، د جاسوسۍ او تخريب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دکرچار دخرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد ،ولس او دين پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تياري کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و ، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلي ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصيل مونږ ته نه دې را رسيدلي چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو، چې په هغوي کې يې له يوه اړخه ښايسته نجونې ورننويستې وی او تر څنګ يې د حسن بن صباح په خير وژونکي ډله هم ورګډه وه ، پر خلاف و جنګيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونكي يرغلونه وكړل ، خو د الله(ج) ځانګړې لورونه وه چې دا مجاهد ترې په ډراماييتوګه او دخپلو متبو په زور خونديووت. دغه د ځمكې لاندې صليبي جنګونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډېلې ښخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونكو ته وړاندې كوو.

د تاريخ دا رينتونې پيښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په كتابونو كې نه دي را خستل شوي او شوني علت يې دا هم كيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمكې لاندې او د پردو تر شا نه شواي تللاې. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليكونكو په ليكنو كې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان كړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بل ته ژوندۍ را غلي دي.

دروند التمش چې د كار دپيدا كولو په خاطر منځنې ختيځ ته تللاى و ، د كار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليكلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو كلونو كې د اسلامي هيوادنو بې شميره كتابتونونه كتلي او د دزيات شمير كتابتونو د ذخيره ځايو څخه يې هغه كاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيكاره ګڼلي او هيسته يې په كاغذتوكريو كې غورځولي و. په هغوی كې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سركاري او غيرى سركاري ليكوالانو ليكل شوي نا چاپ شوي ليكنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت رينتونې تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدنې او غداران ايمان پلورنكي بې پردې كوي او د راتلونكو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليكونكو نه اخوا ، دروند التمش چې دكومو تاريخپوهانو د ليكنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه كړي دي په هغوی كې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينتي ويستې ، واقدي ، هتّي، جنرال محمد اكبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم وركي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز كال په ااخركې التمش پا كستان ته راغې او له ماسره يې و كتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناكه خزانه د «حكايت» له لارې لوستونكو ته وړاندې كړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز كال د فبروري دمياشتې په ګڼه كې ددې لړۍ په خپرولو پيل وكړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلكه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييي كړنې دي چې تاسو په كې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خاركښو ، تخريب كارانو ، غلچكې بريدكونكو او د عسكري كمانډو يانو حيرانونكې او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. د ا په حقيقت كې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونكې معركه ده چې تاسې به حيران پاته كړي او كه ستاسې د ايمان څراغ چيرې هم مړژواندې وي نو هغه به را تازه كړي.

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دې او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناكې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم. که چيرې تاسې په رښتونې توګه غواړئ خپل کوچنيان د فحش ، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکراريږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي.

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير«لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځي او ایمان ترمنځ هڅي او هاند(١)

-او کله چي (ذکویې) د سلطان ایوبي خیمي ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغي چا له پاره ، چي په ښځو او شرابو کې مست وي،ډیره خطرناکه لوبه ده]
دا تکي سلطان صلاح الدین ایوبي په ١١٧۵ زیږدیز کال خپل د کاکا زوی خلیفه الصالح او د هغي یو امیر سیف الدین ته لیکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صلیبي ځواکونو څخه د شتمنیو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدین ایوبي د ځپلو او هغه ته د ماتي د ورکولو په خاطر یو سازش جوړ کړي و. صلیبیانو هم همداسي غوښتل، هغوی یرغل وکړ، الصالح او سیف الدین د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدین ایوبي د الصالح او سیف الدین په ګډون صلیبیانو ته ماتي ورکړه. امیر سیف الدین خپله شتمني او پانګه پریښووه او و تښتید ، د هغي د خیمي څخه ډول ډول الوتونکي مرغان ، خایسته او ځواني نڅونکي نجوني ، سندرغاړي ، د موسیقي الآت ، او د شرابو ستر ستر منګوټي ترلاسه شول. صلاح الدین ایوبي ټول الوتونکي ، نڅونکي، سندرغاړي او دهغوی د موسیقي غږونکي ډمان پریښوول او امیر سیف الدین ته ئي په دې عنوان یو لیک انځور کړ:
[تاسي دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅي و کړې خو دا فکر مو نه و کړي چي ستاسو دا سازښ به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه یوسي. که چیري تاسي له ماسره کینه درلوداي نو زه به مو وژلي واي، تاسي تر اوسه پرما دوه ځلي وژونکي یرغلونه کړي دي خو په دواړو کي ناکام شوی یاست اوس یوه بله هڅه وکړئ او ووینئ.
خو که چیري تاسي ماته دا ډاډ را کړئ چي زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډیرغښتلي او هسک شي نو د کعبې په پالونکي می سوګند چي زه به ستاسي په تورو خپل سر له تني پري کړم. او ستاسي په پښو کي به ئي د اېښوولو وصیت وکړم. زه تاسي ته همدومره ویل غواړم چي هیڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېداي. تاریخ ستاسي ترمخ دي خپل پخواني تاریخ ووینئ ، د شاه فرینک او ریماںډ په څیر د اسلام ستر صلیبي دښمنان پدي خاطر ستاسي دوستان ګرځیدلي چي تاسي د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کي دهغوی مرسته کړي ، که چیري هغوی بری موندلي واي نو بیا به د هغوی بل ښکار تاسي په خپله واست او دهغي د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واي چي اسلام د نړۍ له یوي مخي پاکه کړي او له منځه ئي یوسي.
تاسي د یوه غښتلي نو میالي قوم وګړي یاست ، د عسکریت هنر ستاسي قومي دنده ده ، هر مسلمان د الله ج سپاهی دي ، خو ددي له پاره ایمان او عمل بنستیز شرط دي. ته یواځي د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکریت د هغه چا له پاره یوه خطرناکه لوبه ده چي په ښځو او شرابو ئي زړه ورکړي او مست وي. زه له تا نه غواړم چي له ماسره بسپنه وکړه ، او زما سره په جهاد کي ګډون وکړه ، او که چیري دا نشي کولاي نو زما د مخالفت څخه لاس واخله ، زه تا ته هیڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دي ستاسي ګناهونه وبښي.(صلاح الدین ایوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[يو اروپايي تاريخ پوه (لين پول) ليکي چې: چې دغنيمت دومره زيات مال به د صلاح الدين ايوبي لاس ته ورته چې حساب به ئي نه و . جنګي بنديان هم د شميره وتلي و. صلاح الدين ايوبي به د غنيمت ټوله شتمني په درې برخو وويشله. يوه برخه ئې په جنګي بنديانو ويشله او هغوی ئې ازاد ول. دويمه برخه ئې په خپلو فوځيانو او غريبانو ويشله او دريېمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنيل ته څه ورکړل ، ددې ويش پايلې دا شوی چې د جنګي بنديانو زياته برخه که مسلمانان ول او که غير مسلمان ، ټول د صلاح الدين ايوبي په پښه غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پيل کړل. دايوبي لويوالې او سترتوب ترلرې لرې ځايو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټې ډلې) فدايانو ، چې اروپايي تاريخ پوهانو د وژونکو په نامه ياده کړې ده، په صلاح الدين ايوبي باندې دويم ځلې وژونکې يرغل کړې و خو د ستر پالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډير زيات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې يوه معجزه را څرګندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه دريېمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صليبيانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امير سيف الدين د جنګ له ډګر څخه تښتيدلې و. خو هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف د حسد او کينې په لمبو کې سوځيده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته ترلاسه کړه ، دا ډله د يوې اوږدې مودې را هيسې د اسلام په لستوڼي کې د مار په څير را ټوکېدله چې پوره ډاګيزه کول ئې ډير اوږود وخت ته اړتيا لري ، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لرې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبيانو او پيغمبرانو په څير د سترتوب د ترلاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نيو. هغه خپل ځانته مسلمان ويلې او داسې يوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله تو ګه ئي خلک خپل پيروان ګرځول ، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره دې ډلې ډيرى ښکلې نجونې ، نشه راوړونکې بوټي ، د هپنټيزم (Hypnotism) او غوره مالۍ په څير لارو چارو څخه کار اخست ، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تيرې هم ويلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو يوه ډله جوړه کړه ، د وژلو لارې چارې ډيرې پټې ترسره کېدې ، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه ، زيرکه او نه ويريدونکې ول چې د ښه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې ګرځيدل. او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلاې. لږده موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سياسي وژنو ماهرين ول، دوی به د ښايسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پيالو کې زهر هم په خپلو ښکارشويو باندې څښل. تر ډيرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائيان» ويل کېدل.

صلاح الدين ايوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولاې شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره يواځې همدا يوه لاروه چې پر هغې وژونکې بريد وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول بريد هم څه اسانه کار نه و. ددې تر مخه پرې دوه يرغلونه ناکامه شو ې ول. اوس صلاح الدين ايوبي ته ددې هيله پيدا شوی و چې د هغې د کاکا زوي الصالح او امير سيف الدين به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ويستلې وي ، خو هغوی د بدلې اخستلو يو بل ترزمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدين ايوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځاې خپلې فوځي برياوي جاري و ساتلې او په څو نورو کليو باندې ئې هم ولکه ومونده. په دې نوو سوبو کې د غازه ترنامه لاندې مشهور کلې هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په چاپیریا ل کې یوه ورځې صلاح الدین ایوبي ، دامیر جاوالاسدي په خیمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر وولهٔ ، له سره نه وه ښکته کړې. د خیمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بیدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. یو ساتونکې د صلاح الدین ایوبي د خیمې د را پریوتو پردو څخه د خیمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ویده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خیمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وویستله ، په ډیره سوکه توګه د صلاح الدین ایوبي په لور ور روان شو، او د ځنګلي پیشو په څیر ئې په بیده صلاح الدین ایوبي باندې توره را وویستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدین ایوبي هم یو اړخ بدل کړ، دا نشي ویل کېداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه یا په سینه ، خو پیښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدین ایوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د یوه ویښته په اندازه لریوالې درلود ، پګړۍ د سر څخه پریوته.

صلاح الدین ایوبي د برق په څیر را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهیږي چې څه کېږي ؟ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بریدونه هم شوي ول. هغه پر دې هم حیران نه شو چې یرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبڼه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تیار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ، یرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ویستلو په هڅه کې و او ایوبي لوځ سر ولاړ و. هغه د یرغل کونکې مخ په یوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د یرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وي. شاته پریوت او دخولې څخه یوه لړزونکې چېغه ووته، د هغې خنجر د صلاح الدین ایوبي په پګړۍ کې بند پاته شو، صلاح الدین ایوبي خپل خنجر را وویست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خیمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، ءصلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل چې دا ژوندي و نیسئ ، خو هغوی دواړو هم په ایوبي باندې را کنبیبنوده ، صلاح الدین ایوبي د یوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې یو دوه دقیقې روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خیمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدین ایوبي هغه درنګ ډیر حیران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ویشل شوی دي او یو د بل وینې تویوي. خو څرنګه چې هغه ته د انه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دي او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه یو څو د زمکې خلي شول او یو څو نور په تیښته و تښتیدل او یو شمیر نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدین ایوبي دخوندي ساتلو ماموریت ئې درلود، اوه کسان ئې «فدائیان» و، چې غوښتل ئې صلاح الدین ایوبي ووژنې. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره یواځې یو فدائې خیمی ته استولې و. خو کله چې دننه په خیمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خیمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدین ایوبي د وژونکې یرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي یرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښیښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟او چا را استولې دې ؟ په ریښتیا ویلو سره صلاح الدین ایوبي د هغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دي او د کېميشتکن (چې يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوې سيمې والي و.

(۲) *****

د اصلي قصې د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چې ددې پيښې د مخه وختونه تر نظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم ، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامي امت خو ئې هيڅکله هم نه شي هيروالائې. او مسيحی نړۍ په ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښي چې د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چې کومې پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تقصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي ، او څه د يوې سينې د سلولونو څخه د بلې سينې سلولونو ته وررسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يو اځې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوې دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زياتيدونکي شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړې چې د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.
د اسلامی تاريخ د ا ريښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زيږديز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چې صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمراني کورنۍ نوي نيالګي و او دويم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يي محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه يواځې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنې کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اونښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و ، خو هلته ئې د اسلامی امت او د اللهﷻ د دغه ستر مذهب راتلونکې دتياری سره مخ کړې وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيرې نجونې يهودې او عيسايي وي چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځايو ته ور داخلې کړې وي. د حيرانوونکې ښايست او د اداکارۍ د فن هنرمنداني دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملي غرور د لړګی د چينجي (دېمک) په څير رژاوه.
ددې پايلې دا شوی چې صليبيان چې فرينک (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دي ، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې يو پر بل پسې د کومې تيرې کړې او ان تر دې چې يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسنې انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکي وګرځيدل. دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځې ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول ، په لړی سيمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټيکس به ئې اخسته ، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستونې) تير کړې. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانوته به ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شینده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدین ایوبي د ځوانۍ څخه نژدې یوه پیړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوې وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائیان» ویل. خو وروسته د حشیشین په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشیش دنشه کونکي بوټي د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را ننبلول.

صلاح الدین ایوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه. پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په یوه مملکت کې یو وزیر و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ایښودې و. په دې مدرسې کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنیان به د اسلامي تاریخ او نظریاتو څخه پوره پوره خبریدل.

د یوه تاریخ پوه « ابن الاطهر» د وینا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائیانو لمرنې ښکار و. ځکه چې هغه د رومیانو د پراخ غوښتنود سیاست په مقابل کې لکه دغره په ټېر ولاړ و. رومیانو هغه په ۱۰۹۱ زیږدیز کال کې د همدې فدائیانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاې پاته شوه. صلاح الدین ایوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکریت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدین زنګي هغه ته جنګي تاکتیکونه ورزده کړل ، د هیواد د نظام د پر مخبیولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغي ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پیدا کړه چې وروسته ئې بیا همغه د صلیبیانو له پاره د برق د تارونو په څیر و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتیا تر لاسه کړې وه چې د یوه ستر سالار له پاره اړینه وي.

صلاح الدین ایوبي د جنګ اوځپلو د فن ترڅنګ د څارکښۍ (Intelligence) ، کماندو او غلچکي بریدونو(Commando and Guerilla operation) د پوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صلیبیان د څارکښۍ په ډګر کې ډیر مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظریاتو باندې په ډیر هنر سره یرغلونه کوي. صلاح الدین ایوبي غوښتل چې د نظریاتو په سنګر کې و جنګیږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتیا نه وی.

په دې قصه کې به تاسې مخته ووینئ چې د هغه د توري وهنه ډیره درنه او ژوره وه خو دهغې د مینی ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاې شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتیا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنیو وختو کې په خپل ځان کې پیدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وایسراې او د عسکري ځواکونو د عمومی قوماندان په څیر هلته و استول شو، نویوشمیر هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدین ایوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرد او کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبرې ئې واوریدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و درید. د«لین پول» تاریخپوه له مخې صلاح الدین ایوبي په ډسیپلین (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفریح ، عیاشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه یواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلي کړي او صلیبیان ددې مځکو څخه بیرون وشړي. هغه په هر قیمت په فلسطین باندې بیرته ولکه پیدا کول غوښتل او همدا موخې یې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصر د وایسراې په څیر به هغه وویل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهمغې ستر ذات به ماته فلسطین هم را و ښنیي] خو مصر ته په ورسیدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله یواځې د صلیبیانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډیر ښایسته ښایسته جالونه غوړلي دي او دا جالونه د صلیبیانو د موخو او د هغوی د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)******

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسیدو سره د هغه ښه راغلاست وواېه په هغوی کې ناجي نومی یو عسکري سالار ډیر د اهمیت وړ و. ایوبي تول د سرنه تر پښو پوري و کتل ، دهغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دمیني او محبت خواږه ټکي. یو شمیر پخوانیو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې دهغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدین ایوبي یواځې نوم اوریدلی و. او یا د هغه په هکله همدومره پوهیدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځاي ناستي دي. هغوی په دې هم پوهیدل چې د نورالدین زنگی سره د هغه اړیکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدین ایوبي اهمیت یواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او یا ئې په دې خاطر هغه ته اهمیت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وایسرای په ځیر راغلی دي. ددې پرته هغوی صلاح الدین ایوبي ته هیڅ ډول ارزښت ورنکړ. یو زوړ فوځي سالار په خپل څنگ کې ولاړ د یو بل سالار په غوږ کې وویل: [کوچنې دي ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاریخ پوهان او دهغې وخت د پیښو لیکونکې دا نه شي ویلاې چې صلاح الدین ایوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې یو کوچنی معلومیده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ایوبي په مخ کې بدلون را پیدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوره مالو په ځیر ټیټ شو او بیا د ایوبي سره ور غاړیوت. د ایوبي تندي ئې ماچ کړ او ایوبي ته یې د ډاډ ورکولو په خاطر وویل: [زما د وینی اخرین ځاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئیږي. ته له ماسره د« زنگی »او « شیرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډیر ارزښتناکه نه دي !)صلاح الدین ایوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زیاته ئې کړه (درونده ! د خپلې وینی یو یو ځاڅکې خوندي و ساته ، صلیبیان د تورو وریځو په ځیر په امت را خپریږي.)

ناجي ورته په ځواب کې یواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدین ایوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي.داسې بریښیده چې په غالب گمان صلاح الدین ایوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهمیت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته یو روزل شوی سالار و . هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شمیره ئې نژدې پنځوس زره(۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وګړي ټول سوډانیان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه.چې اوس د ناجي په لاسو کې یوه درنده ځپونکې وسله گرځیدلی وه، او دهمدې ډلی په متو ناجي د یوه بې تخته پادشاه په ځیر خپل حکومت کاوه. دا وخت د گټی پالني او سازښتونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزیت له منځه تللې و. د صلیبیانو تخریبي کارونه هم په ډیره زړه وروونکې توگه روان و. د زرپالني او عیش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنۍ د ټینگښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. دسوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره یو ویرونکې خوب گرځیدلی و. اللهؑ هم هغه ته دغسی یو شیطانی دماغ ورکړي و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وایه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانگړې پوهه درلوده ، هغه صلاح الدین ایوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنگه چې یوه کمزوري میږه د یوه ځواکمن لیوه غاښونو ته ور لویږي. ایوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و . ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدین ایوبي دې فوځ ته اړتیا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي ته وویل شول چې : دروند مشره ! د ډیر لرې ځای څخه دې تشریف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وویل:[هغه لنګۍ چې زما پر سر اېښوول شوی ،زه د هغې وړ نه ووم ، دغی لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ایا تاسي دراندہ شخصیتونه به ما د هغې چت سیوري ته بدرګه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرایض) زما انتظار کوي ؟]

(دروند مشره ! ایا دکار د پیل د مخه غذا ته میل نه لرې؟ یوه نایب ئې تری و پوښتل.) صلاح الدین ایوبي لږ څه فکر او ځنډ وکړ او بیا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تیاره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړ ول . ایوبي ددغه کاږد او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلی نو پر مخ ئې رونښائي را پیدا شوه. خو دا رونښائي د ودانۍ دروازې ته د ور رسیدو سره سم پائې ته ورسیده. هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپرې زلفی را پرتې وې او د ښایست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نیولی ولاړې وې. هغوی د صلاح الدین ایوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښیندلو پیل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغیزمنو نغمو سره یو ځای را پورته شول. ایوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په لیدلو سره خپل قدمونه بیرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و. هغه دواړه ورته ښکته شول او ایوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه. دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ایوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ایوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډیره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلی وي.

(مونږ له اسمانه ستورې هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وویل.

[که چېرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه یواځې یو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدین ایوبي وویل.

(تاسي حکم وکړئ) نائب وویل: (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پری خو شحالیږې.). [د صلیبیانو لاشونه !] ایوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بخرکې را ووتل او په ټیټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وویل:[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهیږم ، صلیبیان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څیر خوري ، اوپو هیږم چې هغوی ولی بریالی کیږې. دا یواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پیل کړې دې. مونږ خپل بچیان لوځ کړې او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطین لګیږې ، تاسي زما تر پښو لاندې د ګلونو په شیندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بیرغ را کیباسئ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وویل:[زما له لارې دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پری قدم کښیښود نو زما روح به په اغزیو سورې سورې شي. د غه نجونې زما له لارې لرې کړئ ، هسې نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښایسته ویښتانو کې په نښتو سره بیکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او ......)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدین ایوبي ویونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کیږې. هغه وویل [حضور هغه دې چې تاسي ئې کلیمه لولئ ، او زه ئې هم غلام یم ، زما ځان دې دهغې حضور ص څخه ځار شي چې پاک پیغام ئې ما په خپلې سینی کې لیکلی راوړې. ما همدا پیغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صلیبیان غواړی زما څخه دغه پیغام واخلې او د روم په بحیره کې ئې ورډوب کړې ، په شرابو کې ئې ورو منډې ، زه د پادشاه په څیر نه یم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راټولي او دهغي ځايه لري شوی. صلاح الدين ايوبي په چټکۍ سره ددروازی له لاری دننه ولاړ، يوه پراخه سالون و چي يو اوږد ميز په کي اينبوول شوی و. د ميز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښايسته کړل شوی وه، دګلونو ترمنځ د ګډو او وزو وريتي کړل شوی برخي، پوره پوره وريت کړل شوی چرګان، او .... نامعلومه چي څه څه ډول خوراکونه ځاي په ځاي شوی و.
صلاح الدين ايوبي ودريد او د خپل نائب څخه ئي و پوښتل [ايا د مصر هر اوسيدونکي همدا ډول غذا خوري ؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غريب خلک خو داسي غذا په خوب کي هم نه ويني.
[تاسي ټول د کوم قوم خلک ياست؟ صلاح الدين ايوبي تری وپو ښتل. ايا د هغي خلکو قوم بل کوم دي چي داسي غذا په خوب کي هم نه ويني؟ کله ئي چي دهيڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو وئي ويل: [دلته چي څومره کارکونکي دي، او څومره عسکر چي په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او يوه وچه ډوډۍ ئي را پورته کړه. دهغي له پاسه دوه دری د غوښي ټوټي کښيښبودي. او په ولاړه ولاړه ئي وخوړي. په ډيره بيړه ئي يوه ډوډۍ و خوړله او يو ګيلاس اوبه ئي پسی و څښلي. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئي له ځانه سره کړ او د کمري څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چي د وايسراي د کار ځاي و.
دوه ساعته وروسته ناجي بيرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئي لغته ورکړه او په لړه شيبه کي د سترګو پټ شو.
د شپي ناجي په خپلي ځانګړي کوټه کي دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پيالي ئي په لاسو کي، مست ول، ناجي ورته وويل: (د ځوانۍ جوش دي، په لړو ورځو کي په ئي يخ کړم. کمبخته چي هره خبره کوي وائي چي د کعبي په رب مي سوګند چي د اسلامی سلطنت څخه د صليبيانو په بيرون کولو به ارام ترلاسه کوم)
صلاح الدين ايوبي !! يو قومندان په طنزکونکي توګه وويل: دومره نه پوهيږی چي د اسلامی سلطنت نه هوا ختلي ده، اوس به سوډانيان حکومت کوي.
(ايا تا هغه ته نه دي ويلي چي دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانيان دي؟ يو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چي هغه ئي خپل فوځ ګڼي، دصليبيانو پرخلاف هيڅکله هم جنګ نه کوي.)
«اورشه»! ستا دماغ درست دي؟ ناجي وويل: زه هغه ته همدا خبره کوم چي دغه پنځوس زره د سوډاني زمريانو لښکر به ستا په يوي اشاري سره صليبيان ټوټي ټو ټي کړي. ليکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کي ډوب شو.
خو څه؟
«هغه ماته حکم کړي چي د مصر د اوسيدونکو يو لښکر تيار کړم، ناجي وويل، هغه ويلي چي د يوه هيواد فوځ باندي تکيه کول مناسب نه وي، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کي واخلي او زمونږ د فوځ په ليکو کي ئي را ګډ کړي.»
نو تا څه ځواب ورکړ؟
ما ورته وويل چي ستا حکم به د سر په سترګو پلي کيږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به دداسي حکم تعميل و نه کړم
د مزاج له اړخه څه ډول شخصيت دي؟ (اوروش) تری و پو ښتل.
پوره ضدي معلوميږي، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هيڅ هم نه بريښي ، يو بل قومندان وويل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تر يو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.

زه به دهغې دا نشه هيڅ کله هم کيوتو ته پرې نږدم. ناجي وويل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه يوسم.

تر ډېره وخته پورې دغه دريوارو د صلاح الدين ايوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدين ايوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پيدا کړ نو بيا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدين ايوبي خپل نائيبين په خپل مخکې کښينولي او هغوی ته دا ورپه يادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وويل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتيا ده. او هغه دا هم وويل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له يوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکي دي حال داچې مونږ بايد د هرې سيمې اوسيدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتياوې دې وښائي او د غنيمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل: [ما ناجي ته ويلي دي چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]

(ايا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کيږدي ؟] يوه ناظم ترې وپو ښتل.

[ايا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]

هغه غاړه رغړولای شي ! يوه ناظم ورته وويل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.

صلاح الدين ايوبي پته خوله پاته شو. داسې لکه هيڅ شي چې پرې اغيز نه وي کړې. هغه ټول رخصت کړل ، او يواځې علي بن سفيان ئې له خپله ځانه سره پريښود. علي بن سفيان د ځارکښنې او د ځوابې ځارکښنې د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدين ايوبي د بغداد څخه له ځانه سره يوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و، په اداکارۍ ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نيول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدين ايوبي د ځارکښنې د اهميت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفيان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدين ايوبي کې ليدل کېده.

[علي تا واوريدل ؟ صلاح الدين ايوبي ورته وويل. دغې خلکو وويل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]

«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوريدل ، که چېرې زه د مخونو په پيژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغيرن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دې. هغه په حکومتي کړېو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت تر ډيره کمزوري شوی دي. ستا دا پريکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سيمې عسکر بايد موجود وي ، زه به تاته ډير ژر تفصيلي مالومات را غوند کړم. زه شکمن يم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتيب او تنظيم کې بدلون را وستل اړين وي او يا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»

«زه په خپلو ليکو کې خپل دښمن نه پيدا کوم» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دې دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول به هيڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دې. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاې شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړې نه و. دهغې ذهنيت د ميني او محبت د وړانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شی سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را نښلول غو ښتل نو دهغې تر مخی به د موم په څير ويلي کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غړ کاوه، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښی او ارادې پر خلاف و. ورځی تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکي فوځ د حکم منتظر دې او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه دری ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړی د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دې. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخی دغه بلنه نشوه منلای.

*****(۴)

شپه وه، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره بوځاې د شرابو بوتل په لاس ناست و، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وې او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و، دهغوی په جسمونو همدومره کالې و چې د هغوی سترئې پټولاې شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هيڅ ببا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواې کولاې، ، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې د دننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې، دهغې دخبرې په اوريدو سره سم ناجي بېرون ووت، د روازه چې هغه بوي بلې کمرې ته بوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ بو د پوخ عمر سړې ناست و، دهغې سره بوه ځوانه نجلۍ هم وه، د ناجي په کتلو سره هغه د خپله ځايه پورته شوه، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو، هغه دښځو ښکاري و، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عياشۍ له پاره نه په کاربدې، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل، دهغوی له ډلې څخه بو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښاېسته او چالاکه نجونې د امېرانو او وزېرانو، د په خپل موټې کې د نېولو په خاطر د هغوی د بلېک مېل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې بو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته، په همدې ترتېب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د بېوپارېانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړې هم دهمغسې بپارېانو په څېر و، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده، نڅا هم کولاې شي او تېرې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصېلي خبرې اترې وکړې، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تبارول غواړې دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتېا ده، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قېمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته بوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله ځوغه لرې کړه نو د جسم تړلي لوړې ژورې ئې را برسیره شوې. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دواړو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوي نجلۍ ترمخ د دوی ارزښت را کم شوی و .

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وویستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پو ښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ویل «(ذکویې)» ، ناجي ور ته وویل « (ذکویې) ! ستا هغه پلورونکې ماته وویل چې ته تېرېږه په اوبو بدلولای شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېرېږه څوک دې ؟» (ذکویې) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوی امیر !»ناجي ځواب ورکړ. « هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدین ایوبي ؟» (ذکویې) ترې و پوښتل.

«هو ! صلاح الدین ایوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښي ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفریح څخه هغه همدومره کرکه لري لکه یو مسلمان ئې چې د خنزیر د غوښې څخه لري»

«ما اوریدلي و چې تا سره د نجونو داسې یو طلسم شته چې د نیل رواني درولای شي» (ذکویې) ورته وویل « ایا هغه طلسم بېکاره شوی دې ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وویل « دا کار بواځې ته کولای شې ، زه به د صلاح الدین ایوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووایم»

«ایا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکویې) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه بواځې همدومره غواړم چې هغه یو ځل دستا په څېر د یوې نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بیا هغه زه له خپله ځانه سره بوځای کښېنوم او شراب پرې و څښم ،که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشېشېن په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولای شو.

« یعنې ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکویې) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکویې) څخه د دومره سترې خبرې په اوریدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ، او بیا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وویل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زیاته ذهینه و ختله.

«هو (ذکویې) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ویې ویل«زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پیاله او هم ناستې شې. مخته زه یو هېرم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم.» ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بیا وویل « لیکن زه تاته دا ویل هم اړین ګڼم چې د صلاح الدین ایوبي په لاسو کې یو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښایست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژي نو بیا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بیا د یوې ورځې څخه زیاته ژوندۍ نه شې پاته کیدای. صلاح الدین ایوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړای ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثیت انسان د یوې داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمرنۍ لیدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکي وخت و ښئي چي ځوک چاته دوکهورکوي ، » (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواياست چي زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پوري ور ورسيږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ، » ناجي ورته وويل « هغه هملته د شپي له ځانه سره ساتم ، او تا دهغي د خوب ځاي ته ور ننه باسم ، ما ته د همدي موخو له پاره دلته را بللي ئې.» « مخته زه پوهيږم او کار مي»

*****(۵)

هغه شپه هم تيره شو او بيا پسي نوري شپي هم تيريدي ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولوکي دومره مشغول و چي د ناجي د بلني له پاره ئي وخت نه شو ويستلاي ، علي بن سفيان چي د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړي و د هغي ځخه هغه ته اندېښنه پيدا شوي وه ، هغه علي ته وويل « نو ددي مطلب خو دا شو چي دا وګړي د صليبيانو ځخه هم ډير خطرناک دي»

«دا بو ماردي چي د مصر امارت ئي په خپل لستوني کي پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندي کړ ، او دائي ورته په ډاګه کړه چي هغي په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړي په خپلو لاسو کي اخستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کي ځپله اراده چلوي ، او بيا ئي وويل « او هغه سوډاني لښکر چي دائي سالار دي ، هغوی زمونږ پر ځاي د همغي وفاداره دي. ايا دي ته کوم علاج پيدا کولي شې ؟»

«بواځي پيداکولي نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مي ئي پيل کړي هم دي. هغه عسکر چي د مصر ځخه په عسکري خدمت کي اخستل کيږي ، هغوی به په همدي سوډاني ساتونکو کي ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کي به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغي په صحيح ځاي کي کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاي شم ، چي هغي د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړي اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي.»

« ته په دي لړ کي څه کولي شي ؟»

«دا ماته پريږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. « هر هغه څه چي زه ئي کوم ، تاته به ئي په همغه وخت کي خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغي په چاپيريال کي د جاسوسانو بو داسي دبوال جوړ کړي دي چي غوږونه ئي هم شته او سترګي ئي هم. دا دبوال بو خوځنده او متحرک دبوال دي، داسي وانګيره چي هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کي بندي کړي دي»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندي دومره باوري و چي دهغي ځخه ئي په دي هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئي تري تفصيل و غوښت ، علي تري و پوښتل « داسي بربښي چي هغه تاته په جشن کي د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چيري دا خبره درسته وي ،نو دهغي بلنه هغه وخت و منه ، چي کله ئي زه درته ووايم»

ابوبي پورته شو او خپل لاس ئي په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولي ځخه د «آه» اواز پورته شو ، ودريد او وېي ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰهﷻ په لاسو کي دي ، ايا د بي هدفه ژوند ځخه دا ښه نه و چي انسان د پيدا ښېنت سره سم بېرته مړ کېداي ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کي را ګرځي ، چي شايد هغه خلک به ډېر ښه نصيب خاوندان وي چي قومي احساس ئي مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وي،دکوم کړچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړي او بیا په راغلي مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !دروندہ امیره ! دا بدنصیبه دي» علي ورته وويل.

«هو !بن سفيانه !»صلاح الدين ايوبي ورته وويل«زه چي کله هغوی ته د بنه نصيب خاوندان وایم نو معلومه نه ده چي دا خبره ماته څوک په غوږو کي کوي چي تا راته وکړه ؟خو فکر کوم چي که ما د تاریخ ښدېه په دي اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادبو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کي به ورک او له منځه ولاړ شي.زه چي وينم د ملت خلافت په دري برخو ویشل شوی دي ، اميران خپله خوښه حاکموي ، او د صليبيانو د لاس الي ګرځېدلي دي ، ماته دا ويره هم را په زړه کېږي چي که چېري مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بيا به هم تل د صليبيانو د لاس الي او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدې خوښ هم وي چي ژوندي دي ، خو د قوم په خبر هغوی مړه شوی دي لږځه نقشي ته ځېر وکړه علي ! په تېره نيمائي پېړۍ کي ووينه چي زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده.» هغه چپ پاته شو ، سر ئي ټيټ کړ او خوځاوه ئي. بيا ودرېد او سر ته ئي ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته ئي و کتل« **کله چي تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بيا دهغي درول محال ګرځي ، که چېري زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بيا خو صليبيانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتيا نه پېښېږي، هغه اور چي مونږ په کي خپل ايمان ، خپل کړچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغي به صليبيان سوکه تيل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شايد چي زه خپل عزم پوره نه شم کړاي. زه شايد د صليبيانو څخه ماتي هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم بو و صيت پرېږدم او هغه دا چي **[په هېڅ کافر باندي هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغي و جنګېږئ چي و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،]**»

«ستا وينا داسي ډاګېزه کوي چي ته د خپل عزم څخه نهيلي شوی ئي.»علي بن سفيان ورته وويل.

«نهيلي نه يم ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «جذباتي .... علي !زما دا بو حکم اړوندي څانګي ته ور سوه ، چي عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چي د فوځ له پاره ډېر زبات داسي وګړي چي د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کي د عسکري روزني له پاره ډېر زبات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني بو اړين شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کي و ساته چي د جاسوسانو داسي بوه ډله تياره کړه چي ددښمن په سيمه کي نه بواځي د ځارکښنې کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپي له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاي شي. دا به د سرتېرو بوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړي روزنه ورکړه ، په هغوی کي دا صفتونه را پيدا کړه چي د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندي زغم ولري ، دهغوی سترګي د باز په څېر تېزي وي ، او د صحرابي ګيدړي په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتيا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کي د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واوري په څېر يخ وي ..... بهرتي تېزه کړه ابن سفيانه !...او باد لره چي زه د هجوم قابل نه يم ، ماته د جنګجويانو اړتيا ده ،که څه هم شمېره ئي لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندي بوه وي ، دهېچا په زړه کي دا شک نه وي چي هغه ولي جنګول کېږي.

(٢)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهيان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکويي)ته ټرينګ (Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدين ايوبي د خپل ښايست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصيت او کرچار کمزوري کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکويي)و کتله نو هغوی د کومې ويرې او شک پرته وويل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووينې نو د خدايي ددعوي څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډير تيز او زړه ور، هغه ته دا ډاګيزه شوی وه چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو يو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ايښې و، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدين ايوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکويي) روزلې اوتياره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش اوسيدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه يوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادوپه څير اغيز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښينوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ايښوده ، هغه د هغې نورو دوه نخونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته را اړولې وې، ددرې څلورو شپو راهيسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وې را بللې ، ناجي دطلايي هګيود چرګې په څير و، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکويي)په غيږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې.هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکويي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پايلې ته ورسيدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسيدو د هغو ځايو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلي کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه يوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکويي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله تبدېله کړه ، داټول د مصر د امير (وايسراي) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهيانو څخه د ساتونکو ډله تياره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سرتيرو يو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهيتوب کې ئې هم سارې نه درلود ،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر ميړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و، خو هغه د صلاح الدين ايوبي په وړاندې ددې بدلون ډيره زياته ستاينه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدين ايوبي دې د هغه بلنه ومنې. ايوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په يوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدين ايوبي د بن سفيان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدين ايوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وويل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زيات دې. او دا جشن به د ښاره بيرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کيږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکو ډلې سواره به د خپل فن مظاهري کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدين ايوبي به دشپې هم هملته پاته کيږي. د هغه د تمځاې له پاره به خيمې درول کيږي...... صلاح الدين ايوبي د پروګرام تفصيل اوريد ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نيوکه و نه کړه. ناجي په ويره او لړزنده اواز وويل ، «د فوځ ډير هغه سپاهيان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قوماندان ئې !» صلاح الدين ايوبي ورته ووېل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير ووېل « زه څوک يم چې د داسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدين ايوبي ورته ووېل ، «که چېرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبر د صلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندري وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي د دې جشن بلنه دې تولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو د بل خولو ته کتل. يوه به وېل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړی په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بيا وېل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و. ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيچاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ د ډلې يو وګړي به ترې جوړ شي.

دا يواځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمي سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائي هم دهغې صحرا شپه رڼا ورځ ګرځولې وه .د ساتونکو سپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه ديوال په څير ولاړ و، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کېڼ او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوی و. ددې پراخه او خپور نندارځاې څخه لږ څه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمې درول شوی وې. ددوی تر څنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم همملته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمې په چار چاپير کې ئې ساتونکې و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکې درول نو ناجي (ذکويي)ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولو له پاره اخري لارښووني کولې ، په دې ماښام د (ذکويي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوی را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو متو باندې را خپرې کړې وې ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې وېل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوې، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره د هغې وینځه و ګرځې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترګو کیږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککیږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیره په اوبو باندې بدلوې.
په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د (سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلې او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ویني ، (ذکویې) مسکۍ مسکۍ کېده ، او د هغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.
لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او ښې ، شا او مخ ته د هغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.
سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندي وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، د اسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایې ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.
څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور آسونه د کیڼ لورې څخه یو د بل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یو کس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه.
هغوی یو د بل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښینبودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو د بل مخ ته راغلل او دواړه خواوې یو د بل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو د بل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شګو کې ئې سرکونډالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.
دا سپاره په تیاره کې ترې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوې ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوې چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرۍ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و . هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل « که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې د همدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چي پخوا تردي ئي هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل «که چېرې د ناجي ځخه قومنده واخستل شي نو داسي جذبه ، چي ته ئي ارزو لري ، هم په دوی کي را پيدا کېداي شي.» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکي او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاي په نيغي لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دي جشن کي په خپلو سترګو همدا کتل چي دا فوځ دکړچار له اړخه څه ډول دي ؟ هغه ته د ناجي ددي غوښتني ځخه نا هيلهي را پيدا شوی وه چي دهغي سپاهيان او قومندانان شراب ځښل غواړي ، او تر څنګ ئي د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي دهغي غوښتنه په دي خاطر منلې وه چي ووينې چي دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کي ډوب شوی دي.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کي خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چي د ډوډی دخوړلو وخت راغي نو دي فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ...... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بي کنتروله هجوم شکل ئي ځانته و نيوه. د ډوډی انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کي شوی و. په يوه اړخ کي ئي د فوځ نزدې دوه زره وګړو ته د ډوډی د خوړلو له پاره ځاي جوړ کړل شوی و او د هغوی ځخه په ډيره لرې فاصله کي د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک ځښاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان اېښوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنې کوچنی مشکېزې او صراحي ګاني اېښوول شوی وي ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندي لکه د وږو ليوانو په څير را پرېوتل ، په غړپ غړپ ئي شراب ځښل او يو دبله سره ئي لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچې ناست و ، دهغي پر مخ باندې هيڅ داسي اغېزنه و چي په ډاګه کړي چي هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي ځخه همدومره و پوښتل «تا د خپل پنځوس زره فوځ ځخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ، ؟ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل «دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو ځخه دي تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چي دوی د جنګ په ډګر کي کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزی ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي زه کله کله هغوی ته همداسي خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينی تر مخه ددنيا د رنګ او بوي ځخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کي هيڅ هم و نه ويل ، کله چي ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچي څه کتل غوښتل هغه مې و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائي چي په هغوی کي جذبه نه شته ، خو زه وينم چي په هغوی کي کړچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسي نو دوی به د جنګيدو په ځاي دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کي شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبي شوی سيمي د خلکو د عزت سره به لوبي او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددي علاج دادي» علي بن سفيان ورته وويل « چي هغه فوځ چي تا د مختلفو سيمو د خلکو ځخه تيار کړي هغه د ناجي په دي پنځوس زره سوډاني فوځ کي ورګډ کړي ، خراب سپاهيان چي د خو سپاهيانو سره يوځاي شي نو دهغوی په سلوک کي هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکي شو اوعلي ته ئي وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پو هيږې ، زما پلان هم همداسي دي خو ما نه غوښتل چي تا ته ئي اوس په ډاګه کړم، هيڅا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پو هيده ، ډيرزيات ذهين و، هغه لړ څه نور وويل غوښتل چې تر مخ ئي ځو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتی قالينې غوړيدلې وي ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غږيدو شوې چې په ميلمنو کې ئي پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرۍ لباس کې راښکاره شوې چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينبته وينبته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر ستړګو پورې رسيده ، دهغوی وينبتان خواره و او د وريښمو د يوې برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکو په څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست اود جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئي په ستړګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.
هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينبتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمي وينبتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دبوشکله حبشي ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمري پوستکي را تاو کړې و ، يوه ستر شان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دي هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غږيدو شو . حبشي ځوانانو د مستو غواياتو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينبتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينبتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.
علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې ووېل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»
ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغې او ورته ئې وويل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندريې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلې ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلې دې. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې ستر ې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،.... ډير زيات دروند اميره ! ماستا څخه د نڅا او موسيقې اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضورته هديه کړم.»
«تا هغې ته نه و ويلي چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلې؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وويل «دا نجونې چې تا په ښه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلي و چې دمصر امير نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دې ويل چې هغه به زما نڅا خو ښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوي عزتمندي نجلۍ نڅا وي ، زه د ايوبي تر مخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واې نو د ايوبي د ځان د خوندي ساتلو په خاطر به د هغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوی واې.»

« ته څه ويل غواړې» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبو لم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو تر مخ ډېره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسي ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولو کې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دي ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف وروبښې ، دا د ډېر لرې څخه دلته راغلې ده ، لږڅه هغې ته وګوره ! دهغې نڅا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يوازې د الله کېږي خو نوموړې د خپلې نڅا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتني له پاره يو سرتيرې و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائې چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځائ کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و ».

ناجي په ډېره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې څخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندې دا ومنله چې ووائې چې « ډېر ښه ! دا زما خيمې ته را وليږه »

(ذکوبي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې د هغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسي بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيريانې لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، د سپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مرو په څير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو بريا و ډېر زيات خوښ و، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

*****(۷)

دشپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه.، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوی وي ، په پالنګ باندې د زمري دپوستکي په څير پوښ غوړيدلي و.کوم فانوس چې هلته اېښول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوي معطره شوی وه. د خيمې په دېوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وي ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځاې خيمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ څخه ډېر بيريږم.»

«را وئې ليږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې څخه بيرون شو .

لږ وخت به تيرشوی و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نڅونکې د هغه دخيمې په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوی وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خيمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندې و ساتلاې شي. کله چې نځونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پيژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ ځخه را وتلې وه. او دا (ذکوبي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بنه کې هغه لوڅه لغړه ښکاريده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکوبي)ورته وويل چې هغه د مصر امير صلاح الدين ايوبي پخپله دخپل خوب ځاې ته را بللې ده . خو قومندان ورته وويل چې ايوبي دهغه اميرانو ځخه نه دې چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې ځخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکوبي)ورته وويل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

« د هغه بلنه تاته ځنګه در ورسيده ؟» قومندان تري و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وويل چې د مصر امير دې ځانته غواړي» (ذکوبي) ورته وويل ، « که ته غواړې زه بيرته ځم که امير زما په هکله و پوښتی نو دځواب پايلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدين ايوبي دې د خپل خوب ځاې ته يوه رقاصه نځونکې را وبولي ، هغه دايوبي د عمل او کرچار ځخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم ځخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ويونکو سره د اړيکو لرونکې بايد سل لښتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولويد ، په فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدين ايوبي خيمې ته ورننوت ، ايوبي دننه قدم واهه. قومندان تري په ويره ويره و پوښتل « بيرون يوه نځونکې ولاړه ده ، وائي چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدين ايوبي ورته وويل « هغه دننه را وليږه»

قومندان بيرون را ووت او (ذکوبي) ئې دننه خيمې ته و استوله ، ساتونکو هيله درلوده چې ددوی امير او ستر سالار به دا رقاصه د خيمې ځخه بيرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هيڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسيدله ، د خيمې د دننه ځخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو دډلې قومندان په ډيره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، يو ساتونکې د هغې ځخه و پو ښتل،« ايا دا حکم يواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړيکې درلودل جرم دې.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم يواځې د تر لاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون يواځې د رعاياو له پاره جوړيږي.»

« ايا دمصر امير به په درّو نه وهل کيږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري ،» قومندان په سوزيدونکې اواز وويل «صلاح الدين ايوبي به شراب هم څښي ، يواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدين ايوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت ځخه يو عربې شهزاده را ووت چې يو بدکاره او عياش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډير خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدين ايوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړې هم نه و. هغه په خپله خيمه کې ناست او د خوښۍ ځخه زنګيده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وويل « هغه چې تللې نو ډير وخت تير شو ، داسې بريښي چې زمونږ غشي د صلاح الدين ايوبي په زړه کې کښيوتې دې.» «زما غشي خطا شوی کله دې ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئي ويل « که چيرې دا تير خطاکيداې نو سمدستې به بيرته زمونږ لورې ته راغلې واې»

«ته صحيح خبره کوې ،» اوروش ورته وويل « (ذکوبي)د انسان په بڼه کې يو طلسم او جادو دې ، دا نجلۍ د حشيشينو سره اوسيدلې او که نه د صلاح الدين ايوبي په څير بُت ئې هيڅکله هم نه شو ماتولاې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هیڅ کله د حشیشین په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وویل « اوس د صلاح الدین ایوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بیرون د قدمونو اواز ترغوږ شو. منډه ئې واخسته او بیرون را ووت، هغه (ذکویي)نه وه بلکه یو سپاهي روان و، ناجي دلرې ځخه د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور وکتل، پردې ئې را ځړیدلې او ساتونکې بیرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وویل « اوس زه په ډاډمنه توګه ویلای شم چې زما (ذکویي)دا ستر بُت مات کړې دي.»

(۸)*****

دشپې اخري برخه وه ، چې (ذکویي)د صلاح الدین ایوبي د خیمی ځخه ووتله ، هغه د ناجي د خیمې پر ځای په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته یو سړی ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په یوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډیره سوکه توګه (ذکویي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړي هغه یوې خیمې ته ورننویستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خیمې ځخه ووتله او د ناجي د خیمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بیدار پاته و ،هغه څو ځله بیرون را وتلې و او د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکویي) صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې را ګیرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو ځخه لاندې د ناجي د پست ذهنیت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش ! » هغه وویل « شپه خو تیره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله.» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وویلې ،« د مصر امیر به هغه د خپله ځانه سره یوسي ، داسې ښاپیری خو هیڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي..... ایا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دي ؟»

«نه !»ناجي ورته وویل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ایا دا نه شي کېداې چې دمصر امیر د (ذکویي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وویل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلی به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډیره هوښیاره ده »ناجي ورته وویل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکویي)په نابېره توګه دهغې خیمې ته ورننوتله ، هغې ورته په خندا کې وویل «اوس نو دخپل امیر جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړې خو ووایه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقراری سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکویي) ځواب ورکړ ، تاته چا داویلې و چې صلاح الدین ایوبي د تیږې په څیر کلک دي یا دفولادو په څیر نه ویلي کیدونکې او یا داچې هغه مسلمانانو ته د الله ؏ سیوري دي.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ویل « هغه ددې شګو ځخه ، چې هوائې ذره ذره له ځانه سره له یوه ځایه بل ته الوزوي ، هم ډیر بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښایست جادو او دژبې طلسم د هغې ځخه د شګو ډیرې جوړ کړې» اوروش ورته وویل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غر و غر.»

«هو !ولاړ غر و ،» (ذکویي)ورته وویل « خو اوس شګلوړه غونډی هم نه ده»

« ایازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبری سره و پوښتل.

«هو !»(ذکویي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دي ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نو هغه یواځې اویواځې ناجي دي ، هغه بیا راځخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيژني ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډير نژدې دوست دی ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ويلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بيا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښينه ، زه دهغې څنګ ته ورغلم بيانو که هغه تيره وه موم و ګرزيد او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتيدم نو زما څخه ئې ښښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګناه کړې ، ما ورته وويل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دی کړی ، زه دې د پادشاهانو په څير د حکم کولو له لارې نه يم را بللې ، زه پخپله راغلې يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډيرې خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجي ته ئې د هغې په دې بريا مبارکي ويله د خيمی څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائي سهارونو څخه ځانګړی نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تياري سينې کې يو راز پټ کړی و چې تول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسيده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلي و او دهمدې تعبيراو تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و.

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوي و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده. خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفيان هغه درې شخصيتونه و چې د پيښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملګري په ډير ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکر و د«صلاح الدين ايوبي دې ژوندي وي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی تول ه ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ،او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کيدې. لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې يو ډول ناهيلهي او بې اطميناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهيلهي ښکار ګرځيدلې يم.»

«څه ډول نا هيلهي؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائي ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د څښلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟»

قومندان ورته وويل « که چيرې ته زما دا ګيله بدسترګي ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګيله واوره ، مونږ خپل امير د الله ج غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومی ځاريدو ته تيار و ، خو تيره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خیمې ته یوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفیان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ویل «تا هیڅ ډول بدسترګي نه ده کړې . ګناه که امیر وکړي او یا غلام ، په سزا کې ئې هیڅ توپیر نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډ درکوم چې د رقاصې او د مصر د امیر تر منځ لیدنه د ګناه سره هیڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بیانولاې ، سوکه سوکه د وخت په تیریدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښیښود او ورته ئې وویل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهیږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده . د مصر د امیر خیمې ته د رقاصې ورتګ پخپله یو راز دې ، خپل سرتیري په هیڅ ډول شک کې مه پریږده ، او چاته ئې یادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تیر شوی دي.»

دا قومندان دعلي بن سفیان د ذهنیت او وړتیا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدین ایوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدین ایوبي د ډوډۍ څخه لاس پریمینځه او د ناجي سره کښیناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دې او په غصه هم، هغه په ښتونکې اواز سره وویل ،« دروند امیره ! ایا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تیار کړل شوی دي ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدین ایوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې یوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پریکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانیانو د نفرو شمیره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسیدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشې.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وویل « ماته دکوم جرم سزا راکول کیږي ؟»

«که چیرې دا پریکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

« داسې معلومیږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دي »ناجي ورته وویل « تاسې باید په دې هکله تحقیق وکړئ ، زه په مرکز کې زیات شمیر مخالفین لرم ،»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «ما دا پریکړه یواځې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونودا لړی د تل له پاره بیرون شي ، او ما دا پریکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د یو چا رتبه ، که څه هم ډیره پورته وي، او یا ډیره ټیټه وي هغه به شراب نه څکې ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وویل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندویان ګڼې ،دهغوی په اصلي بڼه کې ووینم. زه پنځوس زره کسان له یوه سره ګوښه کولاې نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هیڅ سوډاني ، مصري ، یمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بیرغ مو یو دې او مذهب مو یو دې.»

«درونده امیر به زما د حیثیت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حیثیت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې وړتیا ولري !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تیره شوی (ماضي) باندي پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې ...... سمدستي بیرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهیان ، څناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووائي ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځاي څخه بیرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوي نڅونکي نجلۍ (ذکوبي)ته دخپل ځان سره تږوله شپه د ناستي شرف وربښلې و. د (ذکوبي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هري لوري ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږ وخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړي و چې هغه ئې د همغه لمړي ورځې څخه دخپل ځان سره ځاي ناستي و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نوري نڅونکي ښایسته نجوني اوسیدلې ، هغه (ذکوبي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را ښکلو ټرینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکوبي)سره یو ځاي په یوي ډیري ستري تخریبي منصوبې باندي کار کوي. دانوري دواړه نڅونکي نجوني به هغه وخت نوري هم د اور په لمبوکې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوي نڅونکي دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلی دې. په دې خاطر ئې د (ذکوبي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکوبي)ته سمه او کلکه سزا ورکړي ،او اوس چې ددې څخه هم خبري شوی چې (ذکوبي)د مصر دامیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرپه اوریدو سره هغوی نوري هم لیونۍ شوی وي. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لاري کېداي شوی. زهر او یا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لاري شوني نه ښکاریدې ، ځکه چې (ذکوبي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کېداي ،

دې دواړو نڅونکو دحویلۍ د ترټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګري کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کینې او حسد اخري پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وویل چې د سالار د اوسیدو ځاي کې (ذکوبي)ته د زهرو ورکول شوني نه دي نو موقع او فرصت نه په ګټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکوبي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کېداي شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وویل چې که چیرې کوم وخت په لاس ورنه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغږ کړي ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړي همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکوبي)د هغې د یخولو ډیري هڅې کړې وي ، خو دهغې غصه د سرېدو پر ځاي نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چي زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکوبي) په څلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بېکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل «هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته څرگنده ده چي زما پر خلاف دا سازش کونکي عناصر څوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکي وم ،هغه وخت چي زه يو معمولي سالار هم وم ما ددي ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دي ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چي دننه را وغوښت ، او ورته ئي وويل چي پرته د ځنډه ، ډيرژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملگري او نائب اوروش راغي ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردي دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې ، خودوی ددي حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلي و، نو اوروش ته ئي وويلې ،«ما د ځوابي عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دي هکله څه شک شته چي دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکي نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شي تيارولاې چي ورته ووائې «تاسي به د مصريانو غلامان گرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئي ويل «ما په دي هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترگو په رپ سره ترسره کيږی. خو د مصر نوي فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنگولو ترمخه مونږ بايد په دي ستونزې باندي پوره غور وکړو »

«ما په دي ستونزې هم غور کړې دي » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، هغوی ډير لري ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکوبي) ! ته خپلي کوټې ته ولاړه شه .» (ذکوبي) خپلي د ناستي ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدي ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځي وخت ټاکلي و، په دي هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توگه تعاون کاوه ، څلور ورځي تيرې شوی وې ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او گيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چي په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چي ناجي په پوره توگه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لړ څه اندېښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډېريدو ده. هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپرېږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپوروته صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوي دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

« ربښتيا ! دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوی که نه ؟» صلاح الدين ايوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دي توانيدلي له هغې سره بياووينې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لړ لږ تياره شوې وه ، (ذکويي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واوريد ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چېرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړ و.

(ذکويي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دی چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکويي)ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې تېږدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائې پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لرې ځايه پورې تګ ور په غاړه دی.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وي. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته تړلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې څوک نه شو پوهيداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږ شو ، چې وئې وويل« د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چېرې څوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر ځنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسيږئ، دشمال شرق لورې ته ، لوري هير نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې و کتل چې دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداي شي سپرو ته د خداي پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکويي)باندې و لګيدې نو ورغږئ کړ او ورته ئې وويل« زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دې ، ته ارام وکړه ، که چيرې په ځانته والي کې دې زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کې قدم وهه ،»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل « د هغه وخته خخه چې دلته راغلي يم بيرون نه يم وتلې ،»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) ځوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاې يو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلې و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکې ټول حيران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او د هر يوه سره ئې خبرې وکړې او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوى و. هغې (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاې ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاې په لور د تللو پر ځاې ډيره په چټکۍ سره په يوې بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته يو بل تور سيورې هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په يوډول لباس کې پټيدل ئې يوه بُت ته ورته و، کله چې (ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سيورې هم په خپل تګ کې تيزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلې بوټې و، (ذکويي)هملته پټه شوه ، تور سيورې هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل ګزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې و، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيورې هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددې سره سره بياهم دهغې سيورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيورې لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږې او څټ ترمنځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجرئې له تنې وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بياهم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چې هغه سيورې پرې بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجرئې دهغې سينه وڅيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د يوې ښځې اوازو ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يوځاې دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګيد خوزخم ئې ډير ژور نه و. سيورې د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکي يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترګو شو. نيماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و ګرځيد ،دهغې په تګ کې سستوالي راپيدا شو ، هغې چيغې پيل کړې « علي .. ايوبي ،... علي ....ايوبي..» دهغې کالي په وينو سره شوی و اوپه ډيره سختۍ سره ئې قدم اخستلاې شو. دهغې منزل ته ډيره لرې لار پاته وه خو هلته ته ئې رسيدل ورته شوني نه ښکاريدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې يوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه وواريدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکوبي) پر هغې ور ولويده او ورته ئې وويل « ما د مصر اميرته ورسوه ،ژر کوه ، ژر کوه ، ساتونکې چې هغه په وينو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(۱۳)

صلاح الدين ايوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفيان راپور ئې اوريده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره يو ځاې و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفيان د بغاوت انديښنه ښووله چې غور پرې کيده، دروازه چې د ويرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ويل چې يو سپاهې يوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بيرون ولاړ دې ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امير سره کتل غواړې ، ددې خبرې داوريدو سره سم علي دغشي په څير د کمرې څخه بيرون راووت. د هغې پسې صلاح الدين ايوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدين ايوبي وويل چې سمدستي طبيب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدين ايوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وينو تک سور شو.

«هيڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وويل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکوبي)؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکوبي) ورته وويل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره وليږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د يوه آس سور او دبل تور دي ، هغوی د تاجرو په څير دي، دهغوی سره د سالار ناجي يو پيغام دې چې عيسائي پادشاه فرينک ته ئې استولې دې ، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دستر ګوابښ سره مخ دې ، هغه دوه سپاره په لار کې و نيسئ ، دهغوی سره د پيښې ټول تفصيل موجود دي.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکوبي)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبيبان راغلل ، هغوی د (ذکوبي)د وينې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائي ور واچوله ، چې په اغيز ئې هغه يوڅل بيا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پيغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاې څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بيا هغې وويل چې هغه نه پوهيږي چې پر هغې باندې يرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت اووخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په يرغل کونکې باندې وار وکړ ، دبرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې يرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د يرغل اوحملې ځاې ور وښود ، هغه ځاې ته ئې سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکوبي)ويلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کيداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سينه او ګُلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه درېدله ،ډېره وينه له مخکې بهېدلې وه ، (ذکوبي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماخخه ډېر هيڅوک دا نشي ويلای چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وي کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې څخه چې مونږ درته ويلي و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،« زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د څارکښۍ له پاره لېږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې » (ذکوبي)ورته وويل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را روانې شوی ، نو وئې ويل «زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما رانده پلار او په ناروغيو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکوبي)سر يوې لورې ته پرېوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښېښود او د صلاح الدين ايوبي په لورئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکوبي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غو ښتلې نو مونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوی ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځای کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هيچا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکوبي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکوبي)د شپې شپې د فوځې رسم ورواج په ترسره کولو په ډېر درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واوړولې ، دواړه په ډېره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې دعلي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ، واستول.

«(ذکوبي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايي، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انتليجنس (Intelligence) يعنې د څارکښۍ او د رازونو د راټولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته څرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا ئې له منځه وړي ، علي بن سفيان د ډېرو زياتو هڅو وروسته (ذکويي)د مراکش ځخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بڼه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و نښت ، نښتل هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ ترمخه د راز ډېرې مهمې خبرې هم کولې.

ناجي (ذکويي)د جشن په شپه د صلاح الدين ايوبي خيمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بريا باندې ، چې هغه د صلاح الدين ايوبي بُت ورمات کړ ، ډېر وياړېده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتيب به هغه خپل مريد او غلام وګرځوي ، خو دهغې شيطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکويي) پخپله د صلاح الدين ايوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خيمه کې راپورونه ورکوي ، او بيرته د صلاح الدين ايوبي ځخه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدايت اخلي. (ذکويي)د هغې دخيمې ځخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښنو پورې پټ يو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفيان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکويي)د ناجي د کوره څخه بيرون را و نه شوه وتلاې ، په دې خاطر هغې علي بن سفيان ته بل کوم راپور ورنه شو کړاې ، خو کله چې ورته وخت ترلاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پيښې سره مخ شوه ، دا د (ذکويي) بدنصيبي وه چې په حويلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کيده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامياب شو او (ذکويي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړينې ځخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفيان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدين ايوبي له اړخه د انعام سره يوځاې او هغه رقم چې علي بن سفيان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه ترلاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدينو ته په مراکش کې ورکول شو.

*****(۱۴)

دمرګوني شپې ستوري له منځه ولاړل اود سهار د را ځرګندېدو سره سم علي بن سفيان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډېره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډېرې وروسته پاته شوې، هغه ته په ډاګه وه چې د فرينګ دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سترتيا کې هم تازه دمه معلوميدل ، خو بيا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږڅه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفيان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنيو غونډيو په ژورو کی ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په ليکو ښه پوهيده ، د لارې د خطا کولو انديښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تيز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی ترمنځ او س نژدې ځلور ميله فاصله پاته شوې وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسيد نو هغه دوه سپاره نژدې دوه ميله لرې د خاورو د يوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوی و. دواړه سواره د آسونو ځخه را ښکته شول او په همدې ځاې کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تيريدو سره کميده او کله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه مخته راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوريدلي و ، هغوی بيرته له نظره پناه شول ، علي بن سفيان خپل آس نور هم ورتيز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډيو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاې څخه چېرې خوندي ځاې ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځاې ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کیده چې ویریدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تښتید ونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید ، یو غشي ویشتونکې د لرې څخه د څغلیدونکې آس څخه یو غشې وویشت ، چې د یو ه آس په پښه کې و نښت ،آس د کنترول ه ووت ، د لږ څه منډو ترړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام ترلاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ، آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ څه ځنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدې نیمائې تیره شوې وه ، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و . او سترګې ئې سره ورغلې وي.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چې علي بن سفیان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګري او دوه بندیان ولاړ دې. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځلید .

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک» ته لیکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځاې د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې .... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوې برخې د حاکمیت شرط هم کښیښودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائبین په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې تر لاسه کړې ئې و دیرغل تاریخ تبدیل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځاې کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام وررسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلې و چې د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړې ،ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوي پوره شوی وي ،دا یو احتیاطي تدبیرو ترڅو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ واچول چیرې چې د صلیبیانو بحري بیړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځاې څخه لږ شانته لرې خپله بحري بیړۍ هم ودروله، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وې، یو تاریخ پوه «سراج الدین» لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه د ډپلوماسۍ او ښیګڼې په واسطه ارام کړې و ،د بغاوت د ناکامۍ یو سبب داهم کیداې شي، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځاې کی نه تر سترګو کیده ،او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و، خو یو بل تاریخپوه «هیتاچې» لیکې چې سوډاني فوځ دصلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي. دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبي د شپې د شپې ناجي او د هغې نائبینو ته د مرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول» سره یوځاې د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده، هغوی لیکې چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق دصلیبیانو بحریه چې په کې د فرینک، یونانیانو، رومیانو او سسسلي بحریي ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحري بیړه کې د جنګي جهازونو شمیره یوسل او پنځوسو ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادې کشتئ چې خوراکې مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده ،دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدین ایوبي په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پریښول چې د صلیبیانو بحریه تر ساحله پورې را ورسیږي، کله چې د تر ټولو لوي بحرې جهاز لنګر واچاو، نو یو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نیوه، دا د منجنیقونو څخه ورغورځونکې د اور شعلې وي ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې د هغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور لیږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه دمسلمانانو بحرې بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي، دصلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اویو بل ته ئې اور واچاوه، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل، د هغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبي د فوځیانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدین زنګي د فرینک پادشاه په سلطنت یرغل ور وړ، په دې وخت کې فرینک خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینک د خپلې بحریي سره یوځاې را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت د یرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځید.خو هلته نړۍ بدله شوی وه، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کی وسوځیده، یواځې «ایملرک» د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندیز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندیز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و ، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبرپه ۱۹مه په ۱۱۷۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبې ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبې ددې سوبې شمله د هغې د څارکښنې د شبکې د مشر علې بن سفیان په سر ږدې، ددې تر څنګ د (ذکوبې)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلې بن سفیان سره ئې د پیژندګلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده ،

دا خو پیلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبې ژوند نور هم ډیر په ګواښونو او خطرونوکې ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودي او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودېئي:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بېړۍ او فوځ د ډوبيدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلي جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و، خيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې ځاورنکې کشتۍ ور واستولې ، او لار ښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وې نو هغه دې ساحل ته را کش کړې ، او هغه چې کارې وړتيا و نه لرې نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټوليدې ، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سوري سوري شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او.....) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کښيښودل او ددواړو د څواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وږو ، تږو او ستومانه شويو خلکو لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به همهلته دمرګ په انتظار بې هوښه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږدو ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړې و. او ورته ئې ويلي و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يو زخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنګلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته او په دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو روان شو. له ده سره دده ځلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئي خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئي هملته د تم کیدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې دهغې د راز ملګري «بهاؤالدین شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلي و ، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پریښول او د سلطان سره یو ځاي روان شول. هوا یخه وه اوپه سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده ،د سمندر څپې به را تللي او لرې به د غونډیو سره دټکر وروسته بیرته ماتیدې ، ایوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کیڼ لورې ته ستري ستري غونډۍ او ښي لورې ته د سمندر شګې وې، هغه په یوې غونډۍ باندې و درید چې لوړوالې به ئې دوه دوه نیم ګزه و، د روم د بحیرې په لور ئې وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالې د ایوبي په سترګو کې کښیوتې وي ، دهغې پر مخ د سوبې اوبریا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډیر ښکته شوی و.

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئي بنده کړه او وئې ویل « څومره بد بوي دې». دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پړ پړ اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پړه کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښیوزي ، ایوبي وویل « هلته لاشونه دي»، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګیادې او غوښې ئې را شکوي ، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پریښوده چې د صلاح الدین ایوبي په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې بریښیده لکه صلاح الدین ایوبي ته چې وینې ، د مخ او وینتانو څخه ئې پوره په ډاګه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده ، ایوبي هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بیا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ویل « ددې خلکو کوپړۍ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړیو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځواو نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبیږي او له منځه ځي».

« هو !صلیبیان د موږه کانو په خیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شدّاد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري ، سلطانه ! ایا مونږ دا هیله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهیلهه کیږه مه ، شدّاده !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هیلهه شوی یو » یو بل سالار ورته وویل.

« ته صحیح خبره کوی !» سلطان ایوبي ورته وویل « که یرغل د بیرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ایا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بیړۍ به تاسې ددومره لږځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې یوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلي چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چي په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانو او ملخانو په څېر ور خپرېده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نیولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه یرغل چي د کور د دننه څخه راټوکېږي هغه به تاسي په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چي ستاسي خپل ورور په تاسي وار کوي نو ته به د هر څه لمړي دا فکر کوی چي په رښتیا سره ستا ورور په تا وار کړي دي ؟ ستا په متوکي به دهغي پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېري توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمېښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټي په اخستلو سره دواړه له منځه یوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډیو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درید ، تېټ شو او د شګو څخه ئې یو کڅوړه راپورته کړه ، په دې کڅوړه کې د تورلرګي څخه جوړ شوی صلیب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صلیب سره یو تار هم ځړیدلي و ، هغه ددې لاشونو ټوټي هري خواته خپري وري کتلې چي مرغانو ئې غوښي راشکولې ، بیا ئې هغه سروکوت چي د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځیدلي و ، هغه تیز تیز ولاړ او هغي کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، دري مرغان ددې کوپړۍ په ملکیت په خپلو منځوکي په جنګ اخته و ، د سلطان ایوبي په ورنژدې کیدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ایوبي هغه صلیب د دې کوپړۍ د پاسه کښیښود ، او بیرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره یوځاې شو او ورته ئې وویل «ما د صلیبیانو یوه بندي سالار سره خبري وکړې د هغې په غاړه کې صلیب و ، هغه وویل چي په صلیبي لښکر کې چي څوک را جذبیږي نو هغه په صلیب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کیږي ، هغه د صلیب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارني ته تیاروي، اوهغه په همدې صلیب سوګند کوي چي د ځمکي پر مخ داخري مسلمان د له منځه وړلو پوري به ارام نه کښیني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صلیب را ځوړندوي ، دا صلیب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چي د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښیښود تر څو د هغې روح د صلیب سره یوځاې وي. هغه د صلیب په خاطر ځان ورکړ، یو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درښت په کاردي.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وویلي « دا خو تاته مالومه ده چي صلیبیان د بیت المقدس داوسیدونکو مسلمانانو څومره درښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلي ښځې او کوچنیان را باسي او بلي لوري ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبي کیږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بندیان نه دي ازاد کړي ، هلته مسلمانان د ځناورو په څیر ژوند تیروي ، ایا مونږ د هغو عیسایانو څخه بدله وانخلو ؟»

«یوائي بدله نه !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « مونږ به فلسطین تر لاسه کوو ، خو د فلسطین په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بیا و درید او وئې ویلې « کفارو په صلیب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دریدو او خپل لاس په سینه باندې د ایښولو وروسته سوګند کړې چي فلسطین به خامخا د صلیبیانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولي به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاریخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره روښانه نه برېښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونږ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به يوائې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډېرې تيزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په خير ماران زمونږ په لستوني کې څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ امير يم چې و مې کتل چې نه يوائې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دې بلکه خطرناکه هم دې ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندي خاڼو کې پراته واې.......»

يو ناڅاپه يو کوچني اواز راغي او يو کوچني غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتياسره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلې و ، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډئ وي، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاې و ځغاستل او د يوې غونډۍ څنډې ته چې د ديوال په خيرئې عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشې به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کښيښولې او په زوره ئې شپيلي ووهله، ساتونکي چې په خپلو آسونو باندې سپاره ييښي په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلي د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی څپاره شو او په څو غونډيو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډېرې هسکې نه وي ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ورغې ، کله چې يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه ! ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و .

ساتونکې هم وررسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددې غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ،»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته تر لرې لرې پورې ستري ستري غونډۍ خورې ورې په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاې کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاې ته راغې چېرته چې غشې لګيدلې و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلې ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په ځټ او يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډير نه و ډوب شوی ،» هغه غشې را پورته کړ او وئې ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګوابښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګوابښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،« زه د روم په بحيره کې دکفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدي ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چې د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په څير به په غرهار را ځي او د باران په څير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې دکيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالي راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دي ، چې د څارګنبۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په نبي اړخ کې بل په کيڼ او دربيم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي دکومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي.»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلي و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسي او غلچکي بريدکونکي ځومره زيان رسولي شي ، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دي شوی ، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همدا سې نيمګړی پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکي او د ډکر وګړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چې ، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکې وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلې ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قوموندانانو ته په ځانګړې توګه دا وريه ياد کړئ چې عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځواني نجونې دڅارګنبۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندویان یو ، هیڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفیان سره یو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عیسایانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه د داسې ګټې اخستو له پاره تیار یم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خیمی ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو یو څو نجونې او نارینه را وستي دي. سلطان ایوبي بیرون راووت ، هغه سره ئې دري واړه سالاران هم و ، بیرون پنځه کسان ولاړ و ، چې د هغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګیو ، او نور حال څخه داسې بریښیده چې دوی د تجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، د هغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډیر ښه پړاو کې وې ، یوه بله په ښایست کې ماتوله ، د هغې ساتونکو څخه ئې یو چې د غشي ویشتونکې په لټون پسې وتلاې و وویل چې « ټوله سیمه مې چاڼ کړه ، هیڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لرې لرې ولاړم هلته مې دا خلک پیدا کړل چې د اوښانو سره ئې یو ځای ډیره جوړه کړې وه»

«ایا د هغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» یوه سالار تری و پوښتل.

« هو ! کړې مې دې»ساتونکي ځواب ورکړ ، دوی وائي چې تاجران دي ، د هغوی ټول سامان مو پرانسته او وموکته ، د دوی د بنه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره د دې خنجرونو پرته نور څه نه دي موندل شوی ،» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښودل.

«مونږ د مراکش تاجران یو ،» یو تاجر را مخته شو او ووئې ویل ،« تر سکندرئې پورې ځو ، دوه ورځې تیرې شوی زمونږ مخکینې تم ځای ددې ځای څخه نژدې لس میله لرې دې ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، د هغوی کالي رژیدلي او لامده و ، دوی وائې د سیسلي اوسیدونکې دي، او وائي چې یو عیسائې قومندان دوی په زور د خپلو کورونو څخه را ویستلي او له ځانه سره ئې په بحري بیړۍ کې کښینولې وې ، هغوی د ډیرو غریبو کورنیو پورې اړوندې دي، میندې او پلرونه ئې غریبان دي ، دوی وایي چې بې شمیره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې یو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عیش او عشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولۍ و لړیدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، د غه نجونې هغه په یو کشتۍ کې کښینولې او د جهاز څخه ئې را ښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائي چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهیدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بیا یوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسیدو ځای جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډیر سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، څکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهیږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکینې پړاو څخه تردې ځایه مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکي راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ د هغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وویل چې د مصر د امیر سلطان ایوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډیر عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته يوسه ، تر څو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې يو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سيسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې برېښېدې، دهغوی څخه دوه دربو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، سلطان ايوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هيږي ؟ يوه وويل چې يوائې زه پرې پو هيږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائي چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لار کې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره يوسي، د بله اړخه په سيمه کې جنګ هم روان دي هرې لورې ته د مسلمانانو اوعيسايانو عسکر منډې تړې وهي ، مونږ د سپاهيانو څخه ډيرې ويريږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پيغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحري جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې يوې بلې نجلې څه وويل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ايوبي ته وويل چې « دوی وائي چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کيداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پيدا شي.»

يوې بلې نجلۍ بيا په ژړغونکي اواز سره څه وويل ، تاجر وويل چې داوائي چې مونږ عيسائي سپاهيانو ته بيرته مه سپارئ، زه مسلمانيږم په دې شرط چې دکوم ښه حيثيت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ويرې ښې نښانې ښکارېدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو يا به شرميدلې او يا به ويريدلې.

صلاح الدين ايوبي تاجر ته وويل « هغوی ته ووايه که چېرې دوی بيرته عيسايانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسليموو ، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائي چې غواړي مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووايه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ويرې او مجبوريت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووايه چې که چېرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لوښو په څير په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسيدو سره سم به ددوی له پاره د عيسائي راهبانو او يا کوم پادري د راپيداکولو انتظام وکړم. يوه بله لار داده چې کله عيسائي بنديان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عيسايانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووايه ، چې هيڅ مسلمان ته به ددوی سره د ليدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره ليده کاته وکړي، ددوی د اړتياو او عزت خيال به ساتل کيږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښې را پيداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونيت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدين ايوبي د نجونو له پاره د ځانته خيمې ددرولو او دهغوی له پاره د يوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خيمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صليبي بنديان ئې هم د صلاح الدين ايوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بېړه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو څخه ډک هم.
دهغوی مخونه دژوندېو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو.هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یواځې دا شپږ واړه ژوندې را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوی و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولې سپاهي نه دې، هغه زړېروی کاوه، دهغې په بېړه باندې د وینې کوم ځاڅکی هم نه و، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړېرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته ورو ښول شي، نو څرنګه چې بندیان لا تر اوسه پورې د سمندر څخه را وتل، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبي مخ ته راوست او هغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده، تر سترګو تیر کړ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل «علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلې، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولې، ډیر څه باید و پوښتل شي، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي،» هغه دهغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل « دا سې مالومیږي چې دا سړې کوم قومندان څوک وي، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته ووایاست چې ددې څخه تفصیلې پوښتنه ګرویزنه وکړي، داسې مالومیږي چې نومړې له دننه څخه زخمي شوی دې،کیدای چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي،.... دوی سمدستي د زخمي شویو بندیانو خیمې ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چېرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمې درول شوی وي، انجونو هغوی ته کتل، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خیمو څخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و درولهٔ، دهغې ځایه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمې دریدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و درولهٔ ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځای ورکړي.نجونوبه ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوې نجونې خپلې خیمی ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځای کړل شول، د نجونو د خیمې څخه بهر یو ساتونکې و درید.نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمې څخه بیرون را ووتله ، او دهغې خیمې په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلې زخمیان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخميانو دخيمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دريدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خيمې څخه د لرې تللو او يا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخميانو د خيمو تر منځ ډير ګڼ بوټي ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې يو غوندی هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی و ه ،

لمر پريوت ، او شپه په تورو تيارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخميانو شور او ځوږ د شپې په چپتيا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوريدل کيده ، ددې ځاې په لږ څه لرې د روم د بحيرې د اوبو د څپو اوازونه په پرلپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدين ايوبي په دې جنګي پنډغالي کې بيداره خلک خو يا ساتونکی و او يا هغه زخمي بنديان چې ددرد له لاسه بيده کيداې نه شول ،او يا پخپله د سلطان ايوبي دخيمې ناست وګړي و چې د خيمې تياره ئې ورځ ګرځولې وه او هيچا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ايوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و ، او دخيمې بيرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ايوبي يو ځل بيا و پوښتل « علي بن سفيان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وينا کې انديښنه غوندې ځرګندېده ، او بيا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چېرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » يوه سالار ورته وويل « داسې بريښې چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هيله خو کول په کار دي ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاځون وکړي نو بيا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال يونيم زر سپاره او دوه نيم زره پياده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانيان ډير غښتلي او د تجربې خاوندان هم دي او شميره ئې هم زياته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاځون کولو نښې نه په ستړګو کيږې ، » يوه بل سالار وويل ، «د قيادت پرته سپاهيان پاځون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبير نيول اړين دي» صلاح الدين ايوبي وويل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابير بايد و نيول شي ؟»

دصليبيانو د يرغل د مخنيوي په خاطر ايوبي پخپله راغلې و، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډانې فوځيانو د پاځون کولو ګواښ په خپل ځاې موجود و ، ايوبي ، علي بن سفيان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ايښې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاځون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنيوي هڅې وکړي ، هغه بايد تر اوسه پورې د ايوبي لورې ته راغلې وايې او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ايوبي ډير انديښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، ويښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمې ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غوړځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دي، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واړوله، او د خیمې تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پرېښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دي»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دي» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دي. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې دساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوي زخمي بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اوني بوټې هم و، که چیرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطرد شګو په ډیرې باندې ځملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیوري په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه دري زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې برېښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چیرې دي؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبې».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئي را اوږود کړ او نجلۍ ئي له لاسو ونیوه او په خپله بستره ئي له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئي را واغوسته او د نجلۍ څخه ئي و پو ښتل چي «ساتونکي خو نه ئي کتلي ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسي نه چي ساتونکي مو ووینی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یوځاي کړه او وئي ويل «زه په دي خبره حیران پاته شوم چي دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکي خبره ده ، دا سي بریښي چي د یسوع مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډیره سخته ماتي خوړلي ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چي دنورو څخه جدا او دمخ او څهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلې رتبي خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلي و چي دا کوم معمولي عسکر نه دي ، نوموړي تر سترګو لاندي کلک و څارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتني ایګني وکړي ،

«ایا ته ډیر سخت زخمي شوی ئي؟» نجلۍ تري و پو ښتل، « کوم هډوکي خو دي مات شوی نه دي ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځاي مي منبل شوی هم نه دي. هغوی ته مي ویلي چي دننه زخمي یم او کوم هډوکي مي مات شوی ، په سیني کي مي سخت درد دي ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولي را غلي یاست ؟» نجلۍ تري وپوښتل ،

ما ډیره هڅه وکړه چي مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پوري ځان ور رسوم. خو هري لوري ته اسلامي فوځ خپور وور دي ، هیڅ لاره مي و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مي را ټول کړل او دهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلاي شوم ، اوس به د تیښتي هڅه کوم خو تر اوسه را ته شوني نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّي سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچي ما ایوبي ژوندي وکوت ، ولي ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بې زړه شوی دي ؟ او بله پوښتنه دا چي تاسي ټولي اوه نجونه ولي د مسلمانانو په قید کي یاست ؟ ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبي ورته وویل ، « ته خو وائي چي د مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چي زمونږ خداي مونږ ته دکومي ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دي خاطر ژوندي دي چي غشي د هغي د پښو تر منځ په شګو کي و لږید.»

« ایا دا غشي کومي نجلۍ ویشتلي و؟»رابن تري و پوښتل «کرستیوفر چیري و ؟»

«غشي خو هغي ویشتلي و مګر.......»

«ایاد کرستیوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن تري په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستیوفر چي غشي ویشتو ئي پادشاه «اګستس » حیران کړي و او هغه ته ئي خپله د لاس توره په انعام کي ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چي شپږ فټه اوږود او دري فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئي د غشي څخه خطا شو ؟ د هغي بدبخته لاسونه به د ویري څخه لړزیدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډېره وه .» موبي ورته وويل « او کرستوفر و ويلې« کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئې ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئې خرابه شوه.»

«بیا څه وشول ؟»

« څه چې باید شوی واي »موبی ورته وويل « صلاح الدين ايوبي ساحل ته تللي و ، دهغه سره د هغې دري قومندانان هم ملګري و چي څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چي دغه سیمه د غونډيو نه ډکه وه ، کرستوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بیا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشې اولیندۍ مو په شګو کې ورننويستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهيان راغلل نو کرستوفر ورته وويل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران يو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلې او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهيانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هيڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول يوځاي د سلطان ايوبي مخې ته يوړو ، مونږ ورته وويلې چي مونږ د سيسلي د ژبې پرته په بله هيڅ ژبه نه پوهيږو ، کرستوفر ايوبي ته وويل چې هغه زمونږ په ژبه پوهيږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ويره او خوف راڅرګند کړي و.»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چي د سلطان ايوبي سره ئې کړې وې ، دغه اوه نجونې او پنځه نارينه چي دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تجاران ښوولي و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتيو څخه پياده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صليبيانو تجربه لرونکي جاسوسان اوقومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوساني وې ، دخارکښۍ څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له يوه اړخه ښايسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخريبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهميت درلود. دهغو پنځه نارينه و دنده دا وه چي صلاح الدين ايوبي له منځه يوسي، او دناجي سره اړيکې ټينګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډيره روانۍ سره ويلاې شوه ، خو هغوی هيڅکله هم دا خبره را برسيره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پوري ورسيدل اړين کارو. خو د صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان پاليسيو حالاتو مخه بل لورې ته يوړه.

« ايا ته صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې نه شې را ننبلولې ؟»رابن تري و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده .» موبي ورته وويل ،« هغه پريکړه چې سلطان ايوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چيرې په هغه کې هغه ريښتوني وي نو دهغې مقصد خو داد ي چي هغه انسان نه بلکه تيږه ده . که چيرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئې يوه نجلۍ خپلې خيمې ته بللې واې ،.....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه يواځې يوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسيږي ، دلته ئې يو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدين ايوبي په خيمه د ساتونکو يوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چېرې دي ؟» رابن ترې و پو ښتل ،

« لږ څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوى به اوس همدلته اوسي.»

«واوره موبي !»رابن ورته وويل « دې ماتې زه ليونې کړې يم ، زما په ضمير باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئوليت زما په غاړه پريوځي . په صليب باندې په لاس اېښولو سره خو ټولو سوګند ياد کړې دې ، خو د يو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپير موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کيږده ، زما دندې ووينه ، ماته نيمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نيمايي د دښمن د شا څخه په واركولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه واړو اوهغه پنځو يو هم خپل فرض نه دې ادا کړې ، له ماڅخه دا صليب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صليب ته لاس کړ او وئې ويل«زه دا صليب هيڅکله هم د سينې څخه نه شم جدا کولې .» هغه د موبي په سينې باندې لاس را ښکود او د هغې صليب ئې په لاس کې را ونيو او وئې ويل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صليب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره کوې، هغه ښايست چې تاته خداى درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه خيروې او لاره به ځانته په کې پيدا کوې ، زه تاته يوځل بيا وايم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف ليدنه کتنه ددې خبرې ځرګند ثبوت دې چې مونږ به بريا لې کيږو ، زمونږ لښکر د روم د بحيرې په هغه غاړه کې را ټوليږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوى چې ژوندي دي هغوى په دې پو هيږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بيرته خپلې خيمې ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووايه ، چې په خيمه کې مه پريوځئ، بيا بيا د صلاح الدين ايوبي سره وويني ، دهغې د سالارانو سره ووينئ ، دهغوى سره په کتلو کې بې تکلفي اواسانتيا را پيدا کړئ ، هغوى ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانيدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهيږئ چې څه اوځنګه بايد وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وويل « ايا سوډانيانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ويلاې» رابن ورته وويلې « ماد يرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړې و هغه دا وچې صلاح الدين ايوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وايسراې خپل فوځ دې ، ايوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصرى فوځ تيارکړ. سوډانيانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي. دهغوى قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه ليک ليدلې و اوما دهغې تصديق هم کړې و چې دا ليک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هيڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاريخ کې تر ټولو لويه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بيرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنیږم. اګستس پادشاه په ډېر فخر سره ویلي و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پیدا کړم او دهغوی بنستونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي ! د شا هنشاه په زړه کې به څه تیریږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟ او د صلیب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازلیږي.»

«زه په ټولو پو هیږم ،» موبي ورته وویل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووایه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتې احساس دومره اغیز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کیده چې د موبي په څیر زړه وړونکې نجلۍ ، دهغې تر سینې سره یوځاې شوی او دهغې د وریښمو په څیر نرم اوملایم ویښتان دهغې نیمایي مخ ور پټ کړي دي. رابن دهغې ویښتان لمس کړل او وئې ویل « موبي ! ستا دا ویښتان دومره کلک زنځیرونه دي چې که چیرې یو ځل د صلاح الدین ایوبي په شاوخوا کې را چاپیر شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته باید تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرستوفر اودهغې ملګروته ته به ووائي چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدین ایوبي یو څو معمولي عسکري دلګیو په مورچلو کې په کیناستلو سره زمونږ ستره بحري بیړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووایه چې دا را ته ډاګیزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدین ایوبي سره بیرته نه وي یو ځاې شوي ؟ او یا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا لیک مونږته نه و را استولي ؟ که چیرې همداسې شوی وي نو مونږته خو بیا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتیا ده ، زه ډاډمن شوی یم چې د مسلمانانو شمیره که ډیره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتې نه شو ورکولې ، دې ته اړتیا پیدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قیادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په څیرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرایو او حویلیو کې وررننه ویستې دي»

«خبره دې بیا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکني لهجې سره وویل « مونږ په خپل کور کې په یوه بستره باندې نه یو ملاستې چې په خوند خوند سره یو دبل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بندیان یو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تیریدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووایه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي یو ، مونږ څه وکړو ؟ یو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پیدا کړو ، بیا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بیا چېرته ووینو ؟»

« زه له دې ځایه څخه دتېښتې هڅه کوم »رابن ورته وویلي « خو د تیښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کې د وګړو د شمیرې او د ایوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ باید ډېر زیرکه واوسو . په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا یواځنې وګړي دې چې د صلیب له پاره ګواښ ګرځیدلې دې او که نه اسلامې خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښېنولواو راپرځولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزوري رګونه ووینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځای شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاځون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندي پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندي پاته کیږي هم ، نوژوند به ئې زموږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر ځرک هم و نه ویني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړي خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړي توګه دا ووایه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو ښایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او ښیګڼې څخه ووځي، اوکه چېرې وکړای شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمني څه ډول را پیدا کیدای شي ،....ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لار ښوونې وکړه او بیا کرستوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووایه ، چې اخر ستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي وېښتان ماچ کړه او ورته ئې وویل « تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسیح د خداې په وړاندې ته دمریم په څیر پیغله ئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چېرې مونږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زمونږه وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې څخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې و کتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بیرون را ووتله اودخیمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړ دې ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیدای شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تیریده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه، نژدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خیمې سره نژدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیدای شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوې وي چې یوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې د هغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې و نښلي ، هغوی ډیرې ګرندۍ او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلي د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبي په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کيڼ لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې دکوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبي نه غوښتل کومه خطره قبوله کړي ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولاې ، هغه د غونډۍ په سر و دریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یو سړې په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبي خپل اړخ دهغې سړي په لور کړ، دهغې وینبتان پرانستې و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و، هغه په نیمه شپه د پنډغالي د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي .

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه مابنام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ځارکښۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائي کوچیانو په خیر هم را څرګندیداې شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوي غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولي دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګري ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړي چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلي هم و.

اوس نو د شپې په نیمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالي بیده دي په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړي خوقومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیری وي ، هغه ساتونکي ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مړژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو وويني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده ترمخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او یا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پیرۍ او یا جادوګره وي نو دهغې د ورکیدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډیر انتظار وروسته بیا هم هغه سیوري ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بیا بېرته وروسته شو ، او همهلته ودرید . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه» نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخرته داډ پیدا شو چې کوم پیرۍ او یا جادوګره نه بلکه انسان دی ، هغه د قوي هیکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تیاره و ه ، د شپې په چوپتیا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو او د نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زیاده وه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمري په څیر ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځینو ځایو کې یوه یوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډیره منډه واخسته خو وئې کتل چې ترمخه ئې څوک نه شته ، و درید او هر لوري ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډیر لرې کیڼ اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښایست او ښکلا روزنه ورکول کیده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کیدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنګ پټه شوی وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لوري ته منډه کړه .

دې تعقیب د پټوني شکل ځانته و نیو ، فخر د شپې تیاره اند ښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و درید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بیا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې و پو هید چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زیات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زیاته منډه به ئې نه شوه وهلای ، فخر نژدې دوه میله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارینه ملګرو ځای را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ویرې په حال کې را پورته شول او د خیمې څخه بیرون را ووتل، یو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د یوه لرګي په سر باندې د را چاپیره کړل شوی ټوټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډیره زیاته وه . فخر خپله توره را وویستله او تیګاه وهونکي او رپیدونکي سترې ستومانه دهغوی ترمخ و درید. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بریښي. نجلۍ د هغوی څخه د یوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نیولي و کیناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې د هغې په مخ باندې ویره را څرګنده شوی وه ، دهغې سینه غورځیدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا یوه نه ده»، یو سړي په عذرانه لهجې سره وویل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړې ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې ،»

«نه !» موبي د هغې پنبې نورې هم ټینګې و نیولې، په ویره او ژړا کی ئې وویل « زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عیسائیانو څخه هم ډیر وحشیان دي، د هغوی سلطان انسان نه دی سنډا دي !! سنډا. هغه د ځیرونکې حیوان په څیر زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتیدلې یم ،»

«کوم سلطان ؟» فخر په حیرانتیا سره ترې و پو ښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدین ایوبي بولئ ،» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت دروا غ وایي ،» فخر وویل او ورڅخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کیږي او څه ډول اړیکې ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بیرون هوا یخه ده » یو سړي فخر ته وویل. خپله توره په تیکی کې کیښوده ، مونږ تاجران یو له مونږه څخه تا ته هیڅ ګوابن نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره ، » هغه یو «اه» وکړ او وئې ویل « ما ستاسې سلطان یو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د یوه ښایسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ایمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي ،» موبي وویل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خیمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خیمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خیمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تیکي کې کښیښوده او دهغوی سره دننه خیمې ته ولاړ، هلته د کیناستو وروسته یو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې، خو څوک نه پوهیدل چې په هغې کې ئې څه ورواچول ، بل سړي د فخر څخه و پو ښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دي ؟ هغه ورته وویل چې هغه قومندان دي ، هغوی له ده سره ډیرې زیاتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګیرله چې دا سړې معمولې سپاهي نه دي بلکه کوم مسئول وګړی دي ، ذهین او زړه ور هم دي ، دهغې خلکو څخه یوه (کرستوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدین ایوبي ته ویلې و ، هغوی فخر ته دا هم وویل چې سلطان ایوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ویلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندیز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بیرته نه شي تللای او همدا راز نه غواړي چې د عیسایانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تیاري دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوریدلې و چې صلاح الدین ایوبي د کرچار له اړخه د تیږې په څیر دي ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران یو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځایو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړي خو هغه څه چي سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوريدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ويل «مونږ ډير خوښ و چي خداي مونږ د يوې فرښتې په پناه کې ورکړي يو. خو د لمر د پريوتو سره سم د سلطان يو ساتونکي راغی او ماته ئي وويل چي سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډيره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چي ستاسې ايوبي به ما په داسي بد نيت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ايوبي د شرابو صراحي پرانسته ، يوه پياله ئي په خپله مخکې کيښوده او بله ئي ماته را کړه، زه خو عيسايي يم او سل ځله هم شراب څښنم ، په بحري جهاز کي عيسائي قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو يوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدين ايوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ايوبي يوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عيسايانو څخه هم ډير چټل وخوت کومو چي زه په بحري جهاز کي د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چي دهغوی جهاز په ډوبيدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په يوې کشتۍ کي واچولم او په سمندر کي ئي پريښنولم ، هيچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزيده او زما هډوکي يو له بله سره ورغلي و.......

«خداي مونږه خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کي ئي ور واچولو چي د فرښتې په لباس کي يو خيرونکي حيوان دي ،ماته سلطان ويلي و چي زما نوري ملګري شپږ نجوني د هغې د سالارانو په خيمو کي دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نيولې او ورڅخه مې و غوښتل چي له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وويل چي که چيري ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراي کي له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشيانو په څير سلوک وکړ. هغه په شرابو کي بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څملولم ، خو کله چي دهغې سترګې ورغلي زه د هغه ځايه څخه را وتښتيدم ، که چيري زما په خبرو مو باور نه کيږی نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دې وخت کي يو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکي څخه په زوره زوره وخندل، «مونږ ته حکم کوي چي د شرابو اوښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تيروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چي د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئي دا محسوس کړه چي دهغې مزاج ولي بدلون وموند . هغه ته ئي حشيش ورکړي و ، پر هغې داسې نشه راغلی وه چي هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګيرنه کي پادشاه ګرځيدلی و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډيدله ، د هغې خواره واره ويښتان تور ځليدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډيره ښايسته ښکاريده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وويل «چي که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کي واخلم.»

«نه» نجلۍ دويري څخه شاته شوه.او وئي ويل « ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څير سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خيمې ته يوسې او زه به يوځل بيا ستا د سلطان په غيږ کي کيوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې یو » یو تاجر وویل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خیمې کې چپه چپتیا وه ، خو دا چپتیا کرسټوفر ماته کړه او وئې ویل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وویل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دي ؟»کرسټوفر تري و پوښتل.

«دهغې فوځ یو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهیږئ چې داسې ولې وشو ؟» کرسټوفر ورته وویل « سوډانیانو د صلاح الدین ایوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ایوبي ته ویلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بیګانه دې ، په دې خاطر ایوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نیکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عیش کوي ، ایا تاسې ته دغنیمت مال په لاس درغلې دې ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وي نو د طلا او سپینو زرو یوه یوه ټوټه به وي ، حال داچې د صلیبیانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ایوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تیاره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته ولیږله ،چې د هغې ځای څخه به دمشق او بغداد ته ولیږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوځ او دغلامانو په څیر ترې کار واخلي ، اوبیا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصریان به هم د غلامانو په څیر وګرځوي.»

*****(۱۹)

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نیوه ، خو په حقیقت کې په فخر المصري دخبرو اغیز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشیشو اغیز کړې و . عیسایانو دا حربه د حسن بن صباح د حشیشینو څخه زده کړې وه. موبي ته هیڅ شونې نه بریښیده چې داسې حال به هم را پیدا کیږي چې یو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بایلي . هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هیږي ، په دې اساس موبي په بله ژبه خپلو ملګرو ته وویل چې رابن د زخمیانو په ډله کې د زخمیانو په خیمه کې پروت دې او هغه وویل چې د ناجي سره ووینئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او یا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدین ایوبي باندې یرغل و نه کړ. او دا هم ډاګیزه کړئ چې ایا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولې نو فخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ «چي که چېرې دا سرې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چي اوس ئي په مسلمانانو باور له منځه تللي.»

فخر په ډيره ناقرارئ سره د نجلئ مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئي را ښکوده اووئي ويل «که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداي سوګند چي ستا په خاطر به مي تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه، که چېرې شرط داوي چي زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم، نو دا دي دروائي خله.» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته، او د تيکې سره ئي يوځاي د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئي ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم.»

«خو يو بل شرط هم شته!» نجلئ ورته وويلي «زه ستا په خاطر خپل مذهب پرېږدم، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم.»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلئ د خپلو خلکو په لور وکتل، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل، اخر کرستيوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي؟ يو بل سلطان به راشي، هغه به هم همداسې وي، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي، ته يو کار وکړه، د سوډانيانو د سالار ناجي خنګ ته ورشه، او دا نجلئ د هغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او د هغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چي ناجي د صليبيانو سره اړيکې لري او موبي به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوی په دې خبر نه و چي دهغوی دا باورې سالار به ډيره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلئ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواي تللاي، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلي و نو په دې خاطر ئي د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه، ځرنګه چي دا سرې د سلطان ايوبي ترسترګو شوي و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واي، ددې نه علاوه هغه د موبي څخه اوريدلي و چي دهغې د ځارکښئ او تخريب کارئ د ځانګې مشر رابن په همدې پنډغالي کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد هملته واوسيږې، د هغوی ارادې مالوم نه وی چي څه دي، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللي و ، هغه ئي د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالئ شوی وه، خو د هغوی مشن له کاره لويدلي و. په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را نښتې و، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چي هغه دې (خپله معشوقه)نجلئ له لاسه و نيسي او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کڅوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک خښاک سامان هم ورته تيار کړ ، په دې شيانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشيش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې يوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړۍ ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيريال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهيده ، يواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډيره ښايسته پيغله ئې تر څنګ ده ، داسې پيغله چې سلطان ايوبي ئې پريښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځيدل .

«موبي ورته وويل « ته خو به د عيسايانو د قومندانانو او دخپل امير ايوبي په خير وحشي کيږې نه ؟زه هم ستا يم ، هرڅه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بيا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چېرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم ،» فخر هغه سمدستي پريښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ويل « ماته يواځې همدومره ووايه چې ته ما د زړه څخه خوښوې يادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پريښولو پريکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزورو اعصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټينګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تيريدو کې وه.

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتيدلې سپاهي و، موبي ته خوب راغي هغې خپل سر شاته د فخر په سينه باندې تکيه کړ او په پاخه خوب بيده شوه. اوښ روان و او فخر ويښ.

*****(۲۰)

صلاح الدين ايوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفيان راغې ،سلطان د لمانځه له ځايه منډه کړه او بيرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفيان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خيريت دې» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډيريږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او ځارکښې پرې ايښې دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالوميږي چې که چېرې دهغوی يو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پيليږي.»

صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خيمې ته يوړ ، علی بن سفيان ورته ويل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه يوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنيدلي دي دهغي اغيز يوه ذره هم نه دي راکم شوي، دهغوی دبې اطميناني بل علت دهغوی د سالارانو ورکيدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دې چې دهغوی سالاران د روم د بحيرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده اميره ! زه شکمن يم چې په سوډانيانو کې شکوک او شبهات پيدا کيږي. داسې بريښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران يا خو بندي کړاې شوی دي او يا له منځه وړل شوی دي.»

« که چېرې پاڅون وکړل شي نوايا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوی به د سوډانيانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدين ايوبي تري وپو ښتل ،« ايا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،..... زه شکمن يم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچنې شمير فوځ به د سوډانيانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفيان ورته وويل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تيار کړې دې. ما د درونډ نورالدين زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پيغام ور استولي دي چې په مصر کې د پاڅون نښې نښانې را پيدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تيارکړې د هغې شميره ډيره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نيمائي زيات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاڅون د ټکولو له پاره مونږ ته بيړني کمک راوليږه»

«ماته د هغې لورې د بيړني کومک د راتلو هيله ډير لږ ښکاري ،»سلطان ايوبي ورته وويل ، « همدا تيره ورځ يوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدين زنګي په فرينګو باندې يرغل ور وړې ، هغه دا يرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپني په خاطر کړې دي ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرينګو او دهغې يو زيات شمير فوځي سالاران دروم په بحيره کې په جنګي بيړيو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرينګو د فوځ يوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځايه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلې و ، محترم زنګي د هغوی پر هيواد باندې يرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرينګ پادشاه په ډيره سيمه باندې قبضه کړې ، او دصليبيانو ځځه ئې څه دولت او شتمنې هم ترلاسه کړې ،»

صلاح الدين ايوبي په خپله خيمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وويل « ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بيانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ايا اوس به صليبيان هلته يلغار وکړي ؟»علي بن سفيان تري و پوښتل.

«ماته د يوي زرې په اندازه هم د صليبيانود يرغل پرواه نه شته ،» سلطان ايوبي ځواب ورکړ.« انديښنه داده چې د کفارو د يرغل مخه نيونکې فوځ د شرابو په منګيو کې ډوب شوې دې ، د اسلام د کلا ساتونديان د ښکلو نجونو په حويليو کې بنديان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنځيرونه ګرځيدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيركوه هيڅكله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړې يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه كتلي ، علي !ما دكاكا شيركوه د فوځ د تر ټولو لمړي دلګي قومنداني كړې ده ، زه دهغي سره يوځاي دري مياشتې د صليبيانو په محاصره كې وم. ماته به كاكا شيركوه تل دا درس راكاوه ، چې د ويري اوخوف څخه ځان لري ساته ،د الله تائيد او دهغي په رضا باندي باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د كاكا شيركوه تر قومندانۍ لاندي دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلي يم. په سكندريه كې محاصره شوی يم ، نژدې و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسكر زړه بدي شوی و ، داچې ما څه ډول د هغوی حوصلې ستړي او تازه و ساتلي ، يوازې زما رب پرې ښه خبر دي. ان تر دې چې كاكا شيره كوه په صليبيانو باندي يرغل وكړ او زمونږ محاصره ئې ماته كړه.....نو مونږ به دې قصې ښه يو هيرو ، ايمان پلورنكي د كفارو سره يوځاي شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ كړل. خو زه ويريدونكې نه يم ، زړه مې له لاسه نه دي وركړي»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه !» علي بن سفيان ورته وويل « ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شونې بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو كله چې يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنكي را زيږوي او دهغي ايمان پلوروﻧﻜﻲ ځاي ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنكي د كمزوري خلافت اونظام زيږنده ده . كه چيرې فاطمي خلافت په حرم كې نه واي را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا كې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوی نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. كله چې پادشاهان په عيش و عشرت كې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلك د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوی دكفارو څخه ځواك اوكومك تر لاسه كوي، په ايمان پلورلو كې هغوی دومره ړندېږي چې دكفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همداسې خلكو ويريږم.»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. « الله دي نه كوي ، كه كله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدې مسلمانانو په لاس وي ، زمونږ دښكلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادي د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه كوي چې يوه ورځ به مسلمان يوازې په نوم مسلمان وي ،خپلې سيمې او ځمكې به كفارو ته ورحواله كوي ، په دې حالاتو كې كه اسلام ژوندي هم پاته كيږي نو مسجدونه به كم او قحوه ځابونه او دفحشا مركزونه به زيات وي. زمونږ لوڼې به د صليبيانو په څير خپل وينتان ازاد اود بې حيائې په لور به درومي ، كفار غواړي چې هغوی پر هماغه لاره رواني كړي ، بلكه رواني كړې ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته كيږي. علي ! ته خپلې شبكې نوري هم باوري او خپرې ئې كړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلي دي چې ددښمن سيمو ته ولاړ شي او شپيني غلچكي يرغلونه وكړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راټولو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صليبيان هم همدا سنګر مستحکم او اغيزمنوي ، ته سمدستي د ځارکښي د جنګ له پاره تياري و نيسه ،..... د هر څه لمړی کار چي بايد ژر تر ژره وشي هغه دادي چي د سمندر څخه څه صليبيان خوندي را وتلي دي دهغوی يو شمير زخميان دي او کوم چي زخميان نه دي نو هغوی په سمندر کي د ځو ځو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخميانو څخه بدتر ګرځيدلي دي . دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندي ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تيرکړي دي ، ته هم هغوی ووينه ، او دخپلي وړتيا په مطابق تري پوښتني ګرويزني و کړه ،»

صلاح الدين ايوبي دروازه چي راوغوښت او د سهارني چاي غوښتنه ئي تري وکړه ، او علي بن سفيان ته ئي وويل ،« پرون ئي څه زخميان او يو څو ښکلي ښاغلي ښاغلي شانته نجوني زما مخ ته راوړي وي ، په هغوی کي شپږ د سمندر څخه راوتلي بنديان دي ، د هغوی تر منځ په يوه زه شکمن شوم چي هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه د رتبي او مرتبي سړي ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووينه ، ددي تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجوني له ځانه سره راوړي وي ،» هغه علي بن سفيان ته د نجونو په هکله همغه څه وويل کوم چي تاجرانو سلطان ته ويلي و . سلطان ايوبي ورته وويل ،« ما نجوني تر نظارت لاندي نيولي خو هغوی ته مي ويلي چي زه هغوی په خپله پناه کي اخلم . نجوني وائي چي د غريبو کورنو بچياني دي او بيا دهغوی دا وينا چي هغوی ئي د يوه سوځيدلي جهاز څخه په يوي کشتۍ کي واچولي او په سمندر کي ئي بي اسرې پريښوي ، بيا کشتۍ هغوی تر ساحله پوري راورسولي ، دهغوی دا خبره ما په شک کي اچوي ، ماهغوی ته ځانته خيمه درولي ده . او ساتونکي مي پري درولي دي . ته د ناشتي سمدستي وروسته دغه بنديان او دغه نجوني ووينه .

په اخر کي صلاح الدين ايوبي مسکي شو او وئي ويل « پرون ورځ په ساحل باندي د ګرځيدو په وخت کي پر ماباندي يو غشي را وويشتل شو چي زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګيد.» هغه دا غشي علي بن سفيان ته ورکړ او وئي ويل « سيمه غره ايزه وه ، ساتونکي د لټون له پاره تر ډير لري ځايه پوري ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشي ويشتونکي تر سترګو نه شو . دهغي سيمي څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چي ساتونکو ترما پوري را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجوني هم ماته را حواله کړي .او هغوی ولاړل»

«او هغوی ولاړل ؟» علي تري په حيرانتيا سره و پوښتل . «ايا تاسي هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړي وه ،» ايوبي ورته وويل « د هغوی څخه داسي کوم شي تر لاسه نه شو چي شک پري شوی وي.»

علي بن سفيان غشي په ډير غور سره و کوت ، او وئي ويل « د سلطان او راز موندونکي تر منځ ډير توپير موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغي تاجرانو د نيولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمي څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چي ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړي چي د هغه اوه نجونو څخه چي پرون زمونږ په قيد کي راغلي وې يوه ئي اوس درغل شوې. ايا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړين دي ؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چي سلطان پرې اندېښمن کړو.»

علي بن سفيان په ژور فکر کي پريوت ، هغه قومندان چي د را پور ورکولو له پاره راغلې و، هغه علي بن سفيان ته راغي او سوکه ئي ورته وويلې « د يوې عيسوي نجلۍ بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چي فخر المصري نومي قومندان هم د شپې را هيسې بې درکه شوی دې. دشپې ساتونکو وويل چي هغه د نجونو تر خيمي پورې تللې و ، بيا دهغې ځاې څخه د زخميانو تر خيمي پورې ولاړ او بيا دهغې وروسته په سترګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و.»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلې ،« تريوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کې چي فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکې د ډلي قومندان ته وويل ، چې پرون چې دسلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللي و ، هغوی را ولئ ، هغوی همله ته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ،« پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وي ، سمدستي همله ته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې همله ته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او همله ته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوی له هغه ځايه تللې وي نو سمدستي بيرته را وګرځئ ، »

ساتونکي ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمې ته ورغې ، نجونې ئي په خپل مخ کې و درولي او په عربي ژبه ئي ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو يو ې بلې ته وکتل او سرونه ئي و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و. هغه د نجونو شاته ودريد او په عربي ژبه ئي وويل « ددې نجونو څخه کالي و کاږئ او لوڅې لغړې ئي کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئي وکتل ، دوه درې کسو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، هغوی عربي ژبه ويلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې » يوې ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلې »،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئې ويلې ، « زه به له تاسې سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چې تاسې په يوه ګواښ په عربي ژبه خبرې پيل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه وواياست چې هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبري و ښووله ، علي ورته وويل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ويلي و چي تاسي زمونږ په ژبه نه پو هيږئ ، اوس خو تاسي زمونږ په ژبه زمونږ په خير خبري کوئ ، ايا زه تاسي پريږدم ؟» هغه ساتونکي ته وويل « دوی په خيمه کي کښينوه .»

د شپي ساتونکي را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفيان پوښتني ګرويزني پيل کړي ، په اخر کي د نجونو د خيمي ساتونکي وويل چي فخر د شپي دلته ولاړ و اوبيا د زخميانو د خيمي په لور ولاړ. لږ شيبه وروسته ئي ما اواز واوريد .« ته څوک ئي ښکته راشه» ساتونکي هغي لوري ته وکتل نو په تياره کي ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته يو سيوري تر سترګو شو ، او هغه سيوري همدلته له نظره ورک شو.

علي بن سفيان سمدستي همدلته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغي خاوري شګلوړه وي د يوه ځاي څخه را په ډاګه کيده چي هلته څوک پورته شوی دي هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښي تر سترګو کيدي ، يوه د سرې نښه ، چي فوځي بوټ ئي په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکي وه چي ښځينه بريښيده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځايه چي د ښځي د پښي نښي راغلي وي علي همغي لوري ته ولاړ ، دي نښي هغه د همغه خيمي لوري ته يوړ په کوم ځاي کي چي موبي د رابن سره ليدلي و. هغه د خيمي پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغي مخ پيژندونکي سترګو زخمي بنديان له سترګو تير کړل. د ټولو مخونو ته ئي وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفيان ته وکتل ، او سمدستي ئي په زړيروي پيل وکړ. داسي مالوميده لکه چي ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوي وي ، علي هغه د مټ څخه ونيوه او بيرون ئي را وويست ، دهغي څخه ئي و پوښتل « د شپي يوه بندي نجلۍ دي خيمي ته راغلي وه ، هغه ولي راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسي نظر و کتل ، چي هم په کي حيرانتيا وه او هم داسي ښکاري ګرځنده کړي چي هغه په هيڅ نه وي پوه شوی چي دي څه وويل. علي بن سفيان ورته يوځل بيا ډير سوکه وويل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هيږي ،زه ستا په ژبه پوهيږم او ويلي ئي شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی ،» رابن دهغي خولي ته کتل ، علي ساتونکي ته وويل « دا دخيمی څخه بيرون و ساتئ ،»

علي خيمي ته ورننوت او د بنديانو څخه ئي دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تيره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کي مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د يو بل اخطار په واسطه يوه بندي وويل چي نجلۍ د شپي خيمي ته راغلي وه او د رابن سره ناسته يا ملاسته وه. دي زخمي د بحري جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړي و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلي و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چي ويريدلي و ، هغه په بل کوم مصيبت کي و رپريوتو ته تيار نه و ، هغه وويل چي هغه ته دا مالومه نه ده چي د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبري وشوی او يا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چي د رابن رتبه څه ده. هغه يواځي د هغي د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وويل چي رابن دي پنډغالي ته تر راتللو پوري روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمټ و ، خو دلته په را رسيدو سره هغه دومره واويلا شروع کړه لکه په چا چي په ناڅاپي توګه کومه ناروغتيا يرغل وکړي.

علي بن سفيان د يوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغي چي خپل ځانونه ئي تاجران ښوول او په هغه لري درول شوی خيمه کي پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چي د هغوی سره ټول تال دوه اوښان وو خو نن يواځي يو اوښ تر ستر ګو کيږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددي پوښتني په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چي هغه بل اوښ ئي څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پيښو نښي په لاس ورغلي ، علي بن سفيان هغوی ته وويل « ستاسي جرم داسي معمولي غلا ملا نه ده ،تاسي د ټول سلطنت او ټولي ټولني له پاره ګواښ ياست ، په دي خاطر زه پر تاسي لږ څه رحم هم نه شم کولالي چي تاسي تاجران ياست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئي ويلي « دروندہ مشره !مونږ خو تاجران يو مونږ بي ګناه يو .» علي بن سفيان ورته وويل « د خپلو لاسونو ښت را و ښائي. پنځه واړو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئي ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتي او دشهادت د ګوتي ترمنځ ځاېونه وکتل او دهغو څخه ئي يو د مړوند څخه و نيوه او ورته ئي و ويل« کمان او غشي دي چېري پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصوميت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ايوبي يو ساتونکي را ووغوښت د هغي د ښي لاس چپ اړخ ئي ورته و ښود .دهغي د ګوتي چپ اړخ هغه ځاي چي ګوته د کځوري سره لګيږی يعني هلته چي د ګوتي بند وي ، هملته يوه نښه وه ، همداسي يوه نښه ددي سړي د ګوتي په بند هم مالوميده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وويل ، « دا د سلطان ايوبي ډير ښه غشي ويشتونکي دي او دا نښه د دي ثبوت دي چي نومړي غشي ويشتونکي دي»

دهغي د ګوتي په بل مخ باندي يوه ډيره باريکه نښه وه، او داسي برښيده چي هلته هر څل کوم څه مښل شوی وي، او دي پخپله ثابتوله چي په هغي باندي غشي مښل شوی دي. غشي په چپ لاس کي نيول کيږي ، او کمان په ښي لاس نيول کيږي. داسي نښي د هر غشي ويشتونکي په لاسو کي وي ، علي بن سفيان هغه ته وويلي « په دغه پنځوکي يواځي ته غشي ويشتونکي ئي ، کمان او غشي دي څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه يو راو نيوه او ساتونکو ته ئي وويل « دا دهغي وني سره و تړئ»

هغه ئي د کجوري د وني سره و دراوه او وئي تړه ، علي دخپل غشي ويشتونکي په غوږ کي څه وويل او د وني سره تړلي تاجر ئي په نښه کړ او غشي ئي پرې ور و توغاوه، غشي د هغي سړي په چپه سترګه کي ور کښيوت او هغه په ترپيدو شو .علي هغه پاته څلورو ته وويل « په تاسو کي خومره دي چي د صليب په خاطر په دغه ډول ترپيدو سره دخپلو ځانونو ځاريدو ته تيار ياست ؟» د هغي لوري ته وويني» هغوی و کتل هغه سړي چيغي وهلي ، په خپلو وينو کي ترپيده او د سترګو څخه ئي د وينو سيلاب را روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته وليږم... ووایاست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ؟او چېرې ولاړ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوښ په زور اخيستې دې» يوه تاجر وويل.

«او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږڅه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چې نجلۍ د شپې دخپلې خيمې څخه را تښتيدلې وه او ويلي ئې و چې صلاح الدين ايوبي دشپې هغه په خپله خيمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخر المصري نومې يو قومندان راغې کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوريدې نو هغه ئې زمونږ پر اوښ کښينوله او کومې لورې ته ئې يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ايوبي باندې لګولي و.

علي ورته په خندا شو او وئې ويل« تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ويشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بياهم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه يوړل ،» هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خيمې ته وليږل. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښوولو ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبې تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دې شيانود تعقيبولو په هځو کې ستر ځنډ را پيدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخر المصري هم د تعقيب له ويرې ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو . او هغه يوه کڅوړه وه. هغه و دريد او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و. د علي بن سفيان د بوي کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چې په دې شيانو کې حشيش ورګډ شوی دې. هغه ته په لاره کې په دوه ځايو کې د اسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنديده چې په دغه ځايو کې اوښ دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړي ، د ميوو تخم ، او نور پوستکي خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا نه شو چې فخر المصري د حشيشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په څير له ځانه سره روان کړې دې. خو بيا ئې هم هغه کځوړه له خپله ځانه سره واخسته ، خو د کځوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولو او پاته کيدو سره ئې ډير وخت له لاسه ورکړې و.

(۲۱)*****

که چېرې موبې او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسيدلاې نوبيا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپير نه راته ، ځکه هغه زهر چې ناجې ، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنيدلي و هغو خپل اغيز کړې و . د فاطمې خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقيقت کې ولسي حاکمان ګرځيدلي و غوښتل چې سلطان ايوبي د يوه ناکامه امير او بې کاره حاکم په څير عام ولس ته ور وپيژني ، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼيو کې دهمدې ډول نجونو ، چې ډيرې ئې عيسائې او يهودئ وی، د زلفو بنديان ګرځيدلي و . يوائې په نوم مسلمان پاته شوی و . د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عيش او عشرت کې مصروف و . هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدين ايوبي په څير کوم سخت مذهبي او په ملت او هيواد مين وګړې دې دا قوم را ويښ کړې ،او امرا او سلاطين دې د حرم او قصر د عيش او عشرت څخه بيرون د حقايقو نړۍ ته را وکاږي. د سلطان ايوبي د مخکينو جنګونو څخه چې د کاکا شيرکوه په مشرۍ کې ور پيښې شوی وې ، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمنې په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ايوبي دځلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو . هغوی په پټه د صليبيانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هيواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخريب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه ، او د ايوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په څير و درول. که چېرې نورالدين زنګې نه واې نو نن به نه د صلاح الدين ايوبي نوم په کوم تاريخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زياتو اسلامي هيوادو نومونه تر سترګو کيدل.

نورالدين زنګې د سلطان ايوبي په يوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه ، کله چې صليبې لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحيرې د څنډو څخه په اسلامې سلطنت يرغل راوړ نو نورالدين زنګې دخبريدو سره سم د صليبيانو په خاوره بريد وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د يرغل له پاره ور روان و . سلطان ايوبي دخپلي څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توګه هم د عيسايانو د بحري بيړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله ، او اوس چې علی بن سفيان د نورالدين زنګې په لور خپل دوه ګړندې پيغام وړونکې ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانيانو د پاځون ګواښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ويشل شوی هم دقاصد د ورسيدو سره سم نورالدين زنګې يو ځانګړې شمير فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددې فوځ شميره دوه‌زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هرصورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاي ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډيروخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاڅون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوی او ښخ کړل شوی هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږفوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوی غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائي فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غورېږي او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهري ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوی څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په تياره کې څه نه تر سترګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته‌دا واک ور په برخه‌و چې هغه‌دې هملته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې اندېښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په‌اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يوا ځې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکې پلانونه او تګلارې را بربنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته‌تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائي وې او نه يهودي بلکه د قحبه‌خانو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه‌کاوه. ځکه چې دهغوی څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم‌و. هغو نجونو هم د موبي په‌هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پيدا نه شوکړاي.

(۲۲)*****

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون سترې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه‌وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس د بوه بل سړي سره يو ځاې ددې لورې ته راغې او وئې ويل « دغه سړې وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګټو بوټو کې غورځيد پرځيد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې. » په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلی ئې ،؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلي سپاهي يم» فخر په نښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا ور يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل« دا کڅوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ« هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متائې په خير يوه ټو ته ئې را پورته کړه ، علي سمدستي دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل «د خداى له پاره ما پرېږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بې هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و ښبله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاې پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاې په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوى به د شپې له اړخه ډير لږ تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک ښناک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخرې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني په ولکه کې اخستي دي ، کله ئې چې په دربيم پړاو کې د خوراک څښاک د شيانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چېرې غورځيدلې وه ، انجلۍ ورته وويل ، چې بيرته ستنيږو چې هغه کڅوړه را پيدا کړو خو فخر المصري ورته ويل چې هغه دفوځ څخه راتښتيدلي انسان دي ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پيدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوږې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او يا ابادۍ په لور ولاړه شي او ويل به ئې چې بيرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کيناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربيمه شپه وه ، بل ماښام هغوی د ښاره بيرون د سوډانيانو د يوه قومندان ځاې ته ور ورسيدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چينجي خوځيږي. هغه سوکه سوکه ريښتني دنيا ته بيرته را وګرځيد . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشيشو اغيز دي ، دهغې دپادشاهۍ انګيرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسيدل په همغه کڅوړه کې چېرې په دښتې کې لويدلي او پاته شوی و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صليبيانو پيغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ايوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوريدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چينجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په ياد شوي و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتيدلي دي ، انجلۍ (موبي) ته دا ښرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومې ويرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وويلې چې د سلطان ايوبي او علي بن سفيان تر منځ دا غلطه انګيرنه بايد راپيدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نيک صفته انسان جوړ کړي خو په حقيقت کې هغه د شرابو او ښايسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوريدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابيدار شوی و ، خوپه سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډير وارخطا کړی و . انجلۍ قومندان ته وويلې چې که چېرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ايوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وويلې چې صليبيان دوه درې ورځې ورسته يوځل بيا حمله کونکې دي ، او سلطان ايوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وويلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاې په فوځونو باندې يرغل يوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوريدلې او وئې ويل چې د نيمې شپې وروسته ئې هغه يوې بيلې کوټې ته يوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و . ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کيښود او دهغوی خبرې ئې اوريدې ، چې نجلۍ ويل « هغه مې د حشيشو په زور تر دې ځايه راوړې دي او په ټوله لار مې د هغې د مينې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د يوه ساتونکې اړتيا وه. د حشيشو هغه کڅوړه چېرې په لاره کې و لويده. که چېرې تر سهاره ورته يو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پيدا کړې.» ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدل هغه ورته په ډاګه کیدل چې ویل ئې، چې شراب څښني او بدکاري کوي ، د ډیر ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي « دا سړې اوس زمونږ له پاره بیکاره دي ، دا باید یا بندي کړو او یا ئې له منځه یوسو .»
نجلۍ هم د هغې تائید وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ویښ شوی و ، او د هغې ځایه څخه ئې د تیښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې څخه راووت ، دهغې دماغ د هغې سره ملتیا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډیر وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د روښنایې دخپریدو ترمخه د خطر د ځاې څخه ډیر لرې وتلې و . اوس هغه ته د یوه بل تعقیب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر سترګو کیده ، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانیانو نیولی نو سمدستې ئې واژه ، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تیره کړه ، د حشیش غوښتنه ،ویره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ویستلې و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بیا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او یا دا چې هغه اوس چېرې دې . دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې باید دا عیسائې نجلۍ د هرې لارې چې کیداې شي ووژني . دا ورته هم په ذهن کې را ګرځیدل چې که اوبن او یا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ایوبي په پښو کې ورو غورځي خو هر سوچ به چې ورته پیدا کیده نو دهغې تر مخه به تیاره تیاره را خپریده او هر څه به ئې ورته تیاره کول . هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو . څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتیب تر علي بن سفیان پورې را ورساوه .

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به یرغل او پاخون کوي او دا په هره لمحه کې پیښیداې شي ، علي بن سفیان فکر کاوه چې سمدستې ځاېي قومندانان دې لورې ته متوجه کړې اوهمدا راز سلطان ایوبي ته هم خبر ورکړې ،خو د وخت د ضایع کیدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پیغام ورسید چې سلطان ایوبي ور غوښتې دې ، هغه حیران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ایښې و .

کله چې هغه د سلطان ایوبي سره وکتل نو سلطان ورته وویل «ماته خبر را رسیدلې و چې په ساحل باندې د صلیبي جاسوسانو یوه ډله موجوده ده ، او دهغوی څخه یو څو دلته هم را غلي . زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسیدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پرېښوه او دېخوا ته راغلم . زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډیره زیاته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علی بن سفیان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وویل « که چېرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاخون د تمولو هڅه کولې شم او یا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سیدو پورې ځنډولی شم . زه به همدغه خپله د څارکښۍ شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شمیره ډیره کمه ده ، د یرغل مخه نه شو نیولاې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملي دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته وواېه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلي یم. زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي.زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلي یم»

دري شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو وکتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دې د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګي تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمي ښخوي. فوځ خپلي خیمی د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوی وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو. د اسونو د ځغاستي اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دي ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لګیږی ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستي اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خیژي نو په هغه کې د سوډانیانو دلښکر ډیره برخه ژوندۍ سوځي.

دا دسلطان ایوبي یو بې نمونې چال و. هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړې و. علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچیو په څیر ور و ننبتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې ټوټې را په وریدو شوې ، نیل هم اور او اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلې ئې اسمان ته په رسیدو شوې. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول ، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي دشپې په لمړ یو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شګلوړه غونډیو شاته ئې په سنګرونو کې کښینولې ، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل ور اړولې و. همدا رازئې په کشتیو کې هم کوچنې منجنیقونه ایښې او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځاي په ځاي کړې و ي.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځاي ته راغي د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور ګولۍ توغول پیل کړې ، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه ، د سوډانیانو آسونوبه خپل پیاده فوَځ تر پښو لاندې کاوه ، د سپاهیانو له پاره ددې اوره وتل ناشوني شوی و. دهغوی چیغود اسمان پردې څیرولې ، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه ، دسلطان یوموټې فوځ په اورکې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه ، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځیده ، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانود فوځ یوه برخه دسلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و ، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نیولې و ،د هغې مجاهدینوبه د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واویلا ور ګډ وله. دغه مجاهدینو چې سوډانیانو ته خومره زیان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیاپرې غلچکي یرغل و شو ، دا د برق په څیر تیز او ګړندي یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدي شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل ، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکي یرغلونه پیلیدل ، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول ، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوريدل کيده.چې په دوی باندې به د غلچکي يرغل وروسته بيرته خوندي ځايو ته تلل.

دري ځلورو اروپائي مورخينو چې په هغې ډله کې لين پول ، او وليم په ځانګړې توګه د يادولو وړ دي ليکلي دي چې ددښمن په زيات شمير وګړو باندې د شپې د تياري يرغلونو او غلچکي حملی کول د سلطان ايوبي داسې يو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صليبيانو ته ډير زيان وروسيد.

په دې توګه سلطان ايوبي ددښمن د مخته تګ رفتار ډير را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګيږي چې صلاح الدين ايوبي ئې په کوم ځاې کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ګرځوه. دغه تاريخپوهانو د سلطان ايوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تيرو سپرو د بهادری او جرأت ډيره زياته ستاينه کړې ده. دنن ورځې يو شمير جنګي مبصرين چې د جنګونو اوجګړو په تاريخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوريلا عملياتو بنسټ اېښودونکي پخپله صلاح الدين ايوبي دې ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه يو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانيانو باندې همدا طريقه ازميښت کړه او يواځې ددوه شپو د غلچکي عملياتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحيه و ځپله ، دهغوی په قيادت کې کو م داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفيان د شبکې غړي هم د سوډانيانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو ځخه يو ستر لښکر را روان دې چې د هغې سره مقابله به سوډانيان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالې او د تيښتې ميلان را پيدا کاوه او په دې هکله ئې پوره برياوي هم په برخه شوی. فوځ غير منظم شو او خپور شو. هغه برخليک چې د نيل د درياب په غاړه ورته ورسيد هغه ډير عبرت اخستونکې و ...... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو ځخه فوځ را روان دې ، په همدې وختو کې د نورالدين زنګي فوځ ، که څه هم د شمير له اړخه ډير نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسيد .

يو شمير تاريخپوهانو د هغوی شميره د دوه زره سواره او دوه زره پياده ليکلي دې او ځينو بيا ددې څخه لږ زيات ويلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدين ايوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قيادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانيانو پنځوس زره لښکر د سلطان ايوبي په اورکې را نښتي و او د دښتې په هر ځاې کې د مجاهدينو د غلچکي بريدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدين ايوبي له پاره ډيرستر ملاتړ و .

سلطان ايوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولاې شول چې سوډانيان له يوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سياسي زيرکتيا څخه کار واخست ، د سوډانيانو د قوماندې قومندانان ئې و نيول، او هغوی ته ئې دا وويل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه يوسي ، قومندانانو هم خپل حشر ليدلې و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ويره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځاې ئې د سوډانيانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کرکیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړې دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتي شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړې، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښۍ او تخریب کاری نظام ټینګول پیل کړي و .

(۲۳)*****

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلي او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د و ژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښو لیکونکو او تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلي څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډېر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایرۍ یا (د پیښوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډېر څه لیکل شوی. په دغه ډایرۍ کې د سیف الله یادونه په ډېره تفصیلي توګه شوی. دا سړې چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږي د دصلاح الدین ایوبي د مړیني وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و ، د پیښو لیکونکې لیکي چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومرې نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنګه چې هغه د کوم ځانګړي حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډېره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس)» و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دې. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکی اونفرت نه ډک مذهب دې او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دې ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اوريد نو د كركې به ئې لاړې تو كولې. خو كله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښكاره كولو سره دصلاح الدين ايوبي مخته راغې نو بيا هغه « "ميگنا ناماريوس"»ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سيف الله په نوم يو نوي انسان را وزيږيد.

په تاريخ کې دداسې حكمرانانو كمبنت نه شته چې يا خو وژل شوی يا پرې وژونكې يرغلونه شوی وي، خو صلاح الدين ايوبي دتاريخ د هغه ځو شخصيتونو څخه يودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم كړې او خپلو دوستانو هم. بلكه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډيرې هڅې تر سره كړي. دا ډيره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ايوبي د ايمان نه د ډكو پيښو د يادولو تر څنګ د ايمان پلورونكو قصې هم يادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدين ايوبي بيا بيا ويل چې « ډير ژر به د اسلام اومسلمانانو تاريخ داسې ووينئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ايمان به ئې پلورلې او صليبيان به پرې حكومت كوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو ستركو وينو !

دسيف الله قصه دهماغه وخته څخه پيليږي چې صلاح الدين ايوبي د صليبيانو متحده بيړه د روم په بحيره كې و سوځوله او ډوبه ئې كړه ، دهغوی يو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ايوبي د روم د بحيرې په ساحل كې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونكې صليبيان به ئې نيول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصيلي يادونه ئې مخته شويده.

هلته په مصركې د سلطان ايوبي سوډاني فوځ بغاوت وكړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنگي له اړخه را ليږل شوی مرسته هم را ورسيده، اوس نو هغه د صليبيانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نيول.

د روم د بحيرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو كې د صليبي مشرانو كانفرانس جوړ شو ، چې په كې اكستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه كې د ريمانډ پادشاه او د اوم لوئې (شهنشاه) ورور هم ګډون كړې و. په دې كانفرانس كې تر ټولو ډير قهرېدلې وګړې ايملرك و، هغه د صليبيانو د دغې متحدې بيړې ،چې په مصر باندې د يرغل له پاره ليږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ايوبي پرې د ناڅاپي افت په خير را پريوت، چې ددې ناڅاپي يرغل په واسطه ددې بيړی يو عسكر هم د مصر په ساحل كې په سلامتی سره قدم كينښودلای شو. ټول هغه صليبيان چې د مصر تر ساحله پورې رسيدلې وو، دسلطان ايوبي په لاسو جنګی بنديان و ګرځيدل . دصليبيانو په دغه كانفرانس كی د ايملرك شونډې رپيدلې، دهغه د بيړی ډوبيدو او سوځيدو نژدې پنځلس ورځې تيريدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ايټاليې ساحل ته بيرته راستون شوی و. په داسې حال كې چې د سلطان ايوبي اور توغونكو د هغې د كشتۍ بادبانونه ځيرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصيب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې كنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبيدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر كې ګډيده ، بيا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته كيدو ټولې لارې له منځه تللې وي ځكه چې ډير شمير پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ايوبي د ځواکونو د بريد ورسته را پيدا شوی و ، غرقې شوي وي. دا يوه معجزه وه چې د ايملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډيرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسيد. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسيدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسيدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهيانو ته ډيرزيات انعامونه ورکړل.

صليبي مشرانو هملته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک يواځې په سوډاني سالار ناجي کيداې شو ځکه دوی دهغې د ليک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بيړه ور ليږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د ليکنواړيکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې ليک ، ليک دود د هغې د پخوانيو ليکنو سره يوځاې کړ نو شک ورته پيدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسيدلي ، هغوی ته ددې خبرې خبرورکونکې او ددې راز را سپړيدونکې هيڅوک نه و چې ورته ووائې چې سلطان ايوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړې دي ، او د شپې په تياره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا ليک پخپله د ناجي د لاس ليک و. خو د يرغل تاريخ ئې سلطان ايوبي تبديل کړې و ،د څارکښې دا ډول مالومات له هيڅ ځايه نشواې تر لاسه کيداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کومومثبتو پايلو څخه پاې ته ورسيد، د ايملرک دخولې څخه يوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او ستړې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې و ځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئيسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا يوبل سړې هم دې غونډې ته راغې چې يواځې ريمانډ پيژنده ، هغه د ريمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د يرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پياده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صليبيانو بيړه راغلې وه او دابيړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ايوبي د ډير لږ فوځ په بريد تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس هملته دمصر په ساحل کې اوسيده او ډيرزيات مالومات ئې را ټول کړې و. ريمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته ورو پيژانده ، نو ټول تري سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صليبي مشرانو د سلطان ايوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم يو جاسوس د سمندر څخه اخوا ليږلې و . او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښياسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وويل چې رابن د زخميانو سره يو ځاې د زخمي کيدو په بهانه دصلاح الدين ايوبي تر پنډ غالي پورې ورسيدلې دې د هغه پنځه کسه هملته د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې يو سړې په سلطان ايوبي باندې يو غشې هم ورويشتې و ، خو غشې خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نيول شوی دې او هغه اوه نجونې هم هملته بنديانې دي ، که څه هم هغوی ډيره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو مېږي په ناڅاپي توګه راغي هغه یوځل بیا تول و نیول ، او دپنځو څخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو څخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غوندې ته وويل « ما د خپل ځان په هکله ويلي و چې زه ډاکټر یم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځایه څخه خبر را ورسيد چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کنبیوتل ، اوس رابن ، څلور نورکسان او شپږ نجوني د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائې. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د څارکښۍ د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلي یم ، په ډیر زيات جرأت سره مې له هغه ځایه ځان را وويست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجوني ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په څنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پو هیږئ چې هغوی ټولې ځواني او په ګوته را ټولې کړل شوی ښایسته نجوني دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسې د تصور او انګیرني څخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګستس وويل.

« که چیرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونو د خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم.» ریماند ورته وويل.« خو د خواشینۍ ځاې دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څير سلوک وکړي ، او نجوني به پر مونږ لعنت وايي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیداې شي ، » رابرټ ورته وويل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د څارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند څخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائي خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجوني یوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجوني دي » جاسوس ورته وويل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجوني پیدا کیږي چېرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توګه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر څنګ ئې د ا ګواښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجوني مونږ په ډیر زيات قیمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو روزلي دي او بیا مو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په یوه ځل د اوه تجربه‌لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه‌لرې خبره ده»

«ایا ته په‌باوري توګه‌ویلای شې چې نجونې به‌د ایوبي عسکري پنډغالی څخه‌ازادې او را وویستې شو؟» اګستس ترې وپو ښتل.

«هو دروند‌ه مشره !» جاسوس وویلي « هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له‌ پاره په غیر معمولی توګه‌ د زړه‌ورو او تجربه‌لونکو وګړو اړتیا ده، دا هم کیدای شي چې هغوی‌رابن ، دهغې ځلور ملګرې او دا نجوني قاهرې ته‌ یوسي. چې بیا به‌ ئې د هغې ځای‌ه څخه‌را ویستل ډیر دراند‌ه تماميږي ، که‌چیرې مونږ وخت له‌لاسه‌ورنه‌کړو نو مونږ هغوی په‌همغه‌عسکري پنډ غالي کې ګیرولای شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به‌د هغوی لاربښوود و اوسم ، خو سرې باید داسې وي چې هر ډول خطر په‌ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذیتونو ګاللو ته چمتوالې ولري.

«مونږ باید په‌هر قیمت چې کیږی دا نجونې بیرته را ستنې کړو » ایملرک په‌غُصّه وویل ، هغه ‌څه ‌چې د روم په‌بحیره کې پرهغه تیر شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور لیوني کړې و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړی او په‌هغې بیړی کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته‌تللې وه چې د مصر دسوبې پګړۍ به‌دده په‌ سر و ترل شي. خو سلطان ایوبي هغه‌ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځیدونکې جهاز کې د سوځیدو څخه‌خوندي پاته‌شونو جهازئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپیږي او دخبرو په‌وخت کې یا میز په‌سوکانو وهي او یا خپل ورون په زوره زوره په ‌څپیړو وهي او بیا خبره کوي. هغه‌وویلي « زه‌به‌نجونې هم راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم. زه‌به‌همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ویستلو له‌پاره استعمالوم.»

« زه د زړه له‌کومې ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریماڼډ ورته‌وویل ،« مونږ باید دا روزل شوی نجونې دومره په‌اسانۍ له‌لاسه‌ورنه‌کړو ، او نه‌دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاګیزه ده چې د شام (سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتې دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي، په‌بغداد کې همدې نجونو د امراو په‌لاسو ټول هغه وګړي چې دصلیب مخالف و له منځه‌وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ویشلې دی. په هغوی کې یو والي نه دي پاته ، هغوی په عیش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبیږي. یواځې نورالدین زنګي او صلاح الدین ایوبي دي چې که‌چیرې ددې دواړو څخه‌کوم یو هم ډیر ژوندې پاته شو نو بیا به‌زمونږ له‌پا ره د اسلام له‌منځه‌وړل اسانه نه‌وي ، که‌چیرې سلطان ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو داشو چې دا وګړې دهغې څه نه‌هم زیات خطرناک دې تر کومه پورې چې مونږ انګیره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخریب کولود محاذ پرانستل هم اړین دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له‌پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه‌دکارد اخستلو له پاره سخته اړتیاده .»

« مونږ ته‌ د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه پورته‌کول اړین دي» د اوم لویې ورور رابرټ وویل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوریو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنیو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یواځنۍ لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته‌ د ذهني عیاشۍ سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل دین او ایمان څخه‌هم لاس په سر کیږي. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډيره آسانۍ سره اختسلاي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د ځو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چي صليبيانو د ښځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئي په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندي خبري وشوی اوبيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پريکړه وشوه چي شل زړه ور کسان دي ددي کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پوري و استول شي ، سمدستي ئي ځلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئي اصل مقصد او موخی و ښوولي او ورته ئي وويل چي شل کسان بايد و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددي موخو د تر لاسه کولو په لار کي د خطرونو په اړوند بحث وکړ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسي يوه ځواک په تيارولو لګيا يو چي ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کي شپيني غلچکي عمليات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بريدونه وکړي اوهغوی ارام ته پری نږدي داسي ځواک له پاره مونږ يو ځو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وګړی بايد سل په سلو کي باوري وي» اګستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسي له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کيداي شي چي هغوی هيڅ هم و نه کړي او بيرته را و ګرځي او ووايي چي هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددي خبري په اوېدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چي زمونږ په فوځ کي داسي سپاهيان هم شتون لري چي مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وګړي غله ، لار وهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډيري اوږدي اوږدي سزاګاني ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديخانو کي مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبري وکړي نو هغوی په ډير جوش او ميني سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددي مالوماتو په هکله هم حيران شئ چي په دغه ناکامه يرغل کي همدي مجرمو بنديانو په ډيره بهادرۍ سره ځو جهازونه په ځنګ کړي دي... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددي پلان شوی يرغل له پاره دري همداسي کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چي په مسلمانانو کي دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و، او اتحاد او يووالي ئي له منځه تلونکي. عيسايانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عياشۍ هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و.... اوس هغوی دا هيله کوله چي مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چي د هغوی پر خلاف ئي په عيسائي دنيا کي د نفرت او کرکي يو توپاني پروپاګند پيل کړ او هر چاته ئي د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کي د ورګډيدو بلنه ورکړه ، ددي پروپاګند په ځواب کي او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کي دګډون له پاره دهغوی د ټولني د هري برخي خلک په صليبي لښکر کي ورننوتل ، په دوی کي عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمين هم ، چي د خپلو ګناهونو څخه ئي توبه کړي وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د يو شمير هيوادونو په بندي ځايو کي هغه مجرمين چي د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کي د ورګډيدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددي مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغي تجربي له مخي يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر دهمدي بندي مجرمينو د ډلي څخه ځو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترناوخته پوري شل ډير زړه ور او ذهين روزل شوي وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي «ميګنا ناماريوس» نومي هم شامل و. نوموړي د روم د جيل څخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تنبتيدلي و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوې وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږي چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډيره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتيا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لار ښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

*****(۲۴)

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايتاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولې و، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوي و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر ترمخه ولاړوو. هغوی وسله پر ځمکه اينبې وه، ماتې خوړلي و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلي و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و. په دې سوبه کې د هغه ډير زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډير زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوي دجاسوسي نظام برياوي وي. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوی وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل «علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې ترلاسه شوي ، هغوی ټول تراوسه پوري په ساحل کې په بنډغالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې ترلاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو ترمنځ را وغواړم خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوې وي ، هغه د سوډانيانو دبوه قومندان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دې ترسترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلي ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وايه ، دباليان سره چېرې پټه شوې ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللي وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره اود سمندر څخه ئې اخوا و استوه ،»

«ډيره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوی فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دې. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې « د بهر د یرغل مخه و نیسو او که خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست، دېانت لرونکې او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي وررسولی، تاسې خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ، د اسلامي سلطنت پولې نشته، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله ج دغه ستر مذهب اسلام، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ،سمندر ستاسې مخنیوې نه شي کولې، د کور د څراغونو څخه مه ویریږئ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځاې د ایمان څراغ رو ښانه کوو.»

«درونده سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو.» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدیو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلې کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان ننلي و، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځاې استولي و چې رابن، دهغه څلور ملګري او نجونې ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت، هغه د هغو سوډاني قوماندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پو ښتنې کړې وې. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و، کتل شوی، علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې، په هغوی کې به چې د کومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځاېه غېبوله، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را ورله، هغو خدمتګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلی و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه، بالیان دهغې غلام ګر ځیدلې و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه، خو ځرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاي څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندي ځغلاوه راغي او دعلي بن سفيان ترمخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړاو دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، ترهغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چېرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي .» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغوي له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاي شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاي ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته ترلاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

*****(٢٥)

په دې وخت کې باليان د همدې صليبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه ښښنه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يواځې په مصر او سوډان کې دي خوددغې ايټاليائې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و . خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر څرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په يواځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل ،او يا تر رابن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه څرګنده چې رابن او دهغې نور ځلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې څو ځله هغه ته ويلي و چې ګړندي ګړندي ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چېرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کې یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېزلري، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږې چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم. ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په خیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځای چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه و ګرځولم او په راندہ توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائي سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشي له پاره له ماسره ځي اوما ته وائي چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به دداسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پو هې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځای نیولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ورواچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و ترل شو هغه د لیونې په څیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ورننځه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویستله او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چیغه راووته، هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلای شول چې تا هغه وواژه، د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل «مونږ ددې سرې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یو هم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و مونده،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړی دې چې تاسې چېرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځې، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او څملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شابسې ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وریده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لاري کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوریدلې وي ، هغه د (موبي) د ښایست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هیر شوی و . (موبي) یو ځل بیا هغه ته وویل چې باید ګړندي تګ وکړو ، خو بالیان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهیده . (موبي) اوس نه شوه ازادیداې ، هغې کتلې و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي

معلومه نه ده چې علي بن سفیان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقیب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ایوبي سره یوځاې ډیر مصروف او مشغول شوی و.

(۳۲)*****

د ساحل دپنډ غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بندیان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ویرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د برغل او ویرې ګواښ شتون نه درلود . د چا د تیښتیدو خطر هم نه محسوسیده . خو هغوی دا هیر کړې و چې دا بندیان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نیول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشي ویشتونکې اوتیغ وهونکې فوځیان و. او نجونې یواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسمانې زړه را ښکودنه ، اروپائې رنګ ، ځواني او د هغوی بې حیائې داسې وژونکې وسلې وې چې ډیرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کیښودې.

د ساتونکودډلې قومندان یو مصرې ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه یوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوې او ورګورې اوکله چې دا ورته ووینې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پیدا کیږي. او همدې خندا هغه مصري ځوان د موم په څیر ویلې کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمرې پړاو وکړ نو ټولومانښامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهیدله او هم ئې ویلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وویل چې غواړې له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړي.

کله چې د شپې ټول ویده شول نو قومندان راپاڅید ، هغه ، هغه انجلۍ را وینبه کړه او یوه ځانته ځاې ته ئې یوړه ،نجلۍ هغه ته وویل چې هغه مظلومه ده ، فوځیانو د یوه کور څخه را تښتولې ، اوبیا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د یوه منصبدرا په لاسو کې لوبیده ، د نورو نجونو په هکله هغې وویل چې دهغوی سره ئې یواځې په جهاز کې لیده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اوروڵګید او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په یوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبیا دلته دوی د جاسوسانو په تور نیول شوی او بندیانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدین ایوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګیزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمرې ځل له پاره دا ډول قصه اورې ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډیرې خطرناکه جاسوسانې دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سلطان په یوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او یا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وویله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډیر غشي پاته دي. نجلۍ ورته وویل ،« زه له تاڅخه هیڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا د مرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم د خپل ځان په خاطر تا په کوم مصیبت کې واچوم. زما هیڅ غمخور نه شته ، زه د هغه نجونو سره هیڅ ډول پیژندګلوي نه لرم او هغه خلک هم نه پیژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بریښې او زما په زړه هم ښه لګیږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښایسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوریدلو به کوم نارینه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې یواځې والې هم و ، د مصري نارینتوب را وپارید ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پیل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او میني یو بل غشي وویشت او د صلاح الدین ایوبي په کړچار ئې زهر وروشیندل ، هغې وویل « ما ستاسې والي صلاح الدین ایوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هیله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خیمه کې و ساتلم ، او د شرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړیږي چې د انسانیت ذره هم په کې نه پاته کیږي.»

دمصري وینه په جوش راغله او را و خوټیده ، وئې ویل « مونږ ته خو ویل شوی و چې سلطان ایوبي یو مؤمن وګړې دې ، یوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

«ګوره ! ما اوس یوځل بیا هغه ته وروړي» نجلۍ ورته په ډیره مظلومانه توګه وویل « که چېرې ته باور نه کوي نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندي خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سړې څخه ویریږم.» دهمداسې زیاتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پیدا کړل او په دې ترتیب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهیده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وویلې « که چېرې ته ماته ددې ذلیله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستایم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفیو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، «زما سره یوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتیو کمښت نه شته ، زما پلار ډیر شتمن انسان دې ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډیر ښکلې کور او ډیره زیاته شتمني درکړي ، ته به بیا خپل تجارت کوي.»

مصري ته دا په یاد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې ؟ ، هغه ورته وویل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ایښودې ، نجلۍ د یوڅو لمحو د تیریدو وروسته ورته وویل « زه به ستا له پاره خپل مذهب پریږدم» ددې وروسته هغوی د تیښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وویل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه یواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مینه پیدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پیدا شوی وي او که نه ؟که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تیاریدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ یو ځل هلته ورسیږو نو بیا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يوائې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د دريو ورځو پر ځاي شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګرې د تيبنتي په هكله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅوکې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونكو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا كار ورته اوس شونې نه ښكاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فكركولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو كړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونكو قومندان په خپلو لاسو كې واخلي ، نجلۍ په خپله لمړنۍ كتنه كې دا مقصد تر لاسه كړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت وركړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و ، هغه ته كله په خوب كې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په ستركو شوی. او بيا داسې ژوندی پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښكلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان ، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير كړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا كيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب كې هغه د سهار په وخت لمړې حكم دا وكړ چې دسپرلۍ ځناور ډير ستړې دي په دې خاطر نن سفر نه شوكولاې ، ساتونكو او د اوښانو خاوندانو په دې حكم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوی و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وكړ، خبرې اترې ئې كولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته كيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله ، او كله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لږ لرې ولاړل ،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه ، نو مصري قومندان لاره بدله كړه ، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاي دي. هلته نژدې يو كلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاي شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ اوعياشې له پاره ورته لاره همواروي ، خو په دې ډله كې دوه كسه عسكر داسې و چې د قومندان ددغه كړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې ، چې له مونږ سره خطرناكه بنديان دي ، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حكومت ته حواله كړو ، پرته له كومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښكاري ، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په كولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيږم او يا وروسته ، ورتپې كړې. كه يو ښتنه كيږې نو له ما څخه به وي ، له تاسې څوك نه پوښتي ، كه څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاي كې په خپلو منځو كې ددې خطرناكه كار په هكله پس پسكې اومشورې كولې.

(۲۷)*****

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاي كې څه تپوسان،كارغان او نور غوښې خوړونكې مرغان، چې الوتل او كښيناستل ، تر ستركو شول ، دا ددې ښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دي ، دا سيمه د خاورې اوشګو دكوچنيو غونډيو څخه جوړه شوې وه. د ګڼو دښتې بوټو څخه هم ډكه وه ، په تلو تلو كې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه كې ورننوتل ، لاره پورته تلله ، دوی ته د يوه لوړ ځاي څخه يو ستر ډاګ تر ستركو شو ، په همغه ځاي كې د تپو سانو او مرغانو ښكته پورته كيدل او شور او زوږ را ته ، لږ څه نور هم مخته ولاړل ، نو وئې كتل چې دا د انسانانو لاشونه اومرې دي، بد بويې هم وه ، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلوكې له منځه تللې و. په دې ځاي كې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي سپرو مجاهدينو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندي يرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مختته ترڅو ميلوفاصلې پورې لاشونه پراته و. سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بنديانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنګ تير شول.

کله چي قافله له هغه ځابه تيريده نو هغوی وکتل چي د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځيدلي او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلی ته، چي اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و، يو څه وويل لاشونه تر ډيره پورې خپاره پراته و ، په ښې اړخ کې د غونډيو تر منځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وي ، دا شنه سيمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځاې ډير موزون دې همدلته پړاو وکړئ،» مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سيمې څنګ ته د اوبو د چينې سره يو ځاې ئې واړول ، شپه همدلته تيريدله.

ټول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د ښه ځاې په لټه کې شول ، ددوه غونډيو تر منځ ځاې پراخه او شين هم و ، نوهمدا ځاې ئې د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه.

کله چي د شپې تياره خپره شوه نو ټول ويده شول ، مصري ويښ پاته شو او دا نجلې هم ويښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه ويښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و. څه وخت چي هغې د خلکو د خراټو اواز واوريد نو هغه سمدستي مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خيمه کې اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئې يوړ او دهغې ځابه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځيدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چي نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړې ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددريو غونډيو څخه هم لرې يوړ. هلته هغه و دريده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چي رابن وکتل چي قومندان له خپله ځابه تللې دې او نور ساتونکې په ژور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملګرې را ويښ کړ اوهغه خپل بل ملګرې او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکې له دوی څخه لږ څه لرې ويده و، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چي هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه. تر ټولو لمړې رابن په سينه و خوئيد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګرې هم په همدې تر تيب د هغه ځابه لرې ولاړل. د غونډيو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول. هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې تر لاسه کړې ، يوه يوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلي و چي د قومندان څخه وغواړی همدلته پړاو واچوي ، هغوی وسله راواخسته اوبيرته راغلل ، اوس نو هغوی يو ځاې او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ويدو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکي په سينه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکي په سر ولاړو. دا ډير بريالي چال و. هغوی کولې شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه يوسي او دپاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بریښیده. یوائې د اوښانو خاوندان او یو مصري قومندان پاته کیدل. هغوی هم ډیر اسانه ښکار وو . کله چې راښن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندې ئې تر غوږو شو او یو غشې د راښن په سینه کې ور ننوت. ددې تر څنګ یو بل غشې د راښن د ملګرې په سینه کې ورښکته شو. هغوی په غورځیدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشې راغلل او دوه نور بندیان ئې را وپرځول ، اخری بندې د تیښتې له پاره شاته وګرځید او یو غشې ئې په اړخ کې و ننښت ، دا کار دومره په چپه چپتیا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپور و ، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشې ویشتونکې مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکې وو چې خپل قومندان ته ئې ویلې و چې دوی باید ژر تر ژره خپل منزل ته ورسیږې. هغوی ریښتونې او صادق وو ، هغوی ویده و چې دغه څلور واړه بندیان د هغوی د څنګ څخه تیریدل ، د هغوی څخه د یوه سترګې و غوړیدې ، هغه خپل ملګرې هم را ویښ کړ اود دې بندیانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل هغوی دا اراده کړې وه چې که چېرې دا بندیان د تیښتې هڅه وکړې نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه یوسې ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووینې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړې ؟ هغه څه چې ورته په تیاره کې تر سترګو کیدل همغه ئې لیدل ، بندیانو وسلې را واخستلې او بیرته راغلل نو دا دواړه ساتونکې هم راغلل او دغونډۍ په څنګ کې ورته پټ کښیناستل ، خو کله چې دې بندیانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشې را وورول ، او بیا ئې دغه څلور واړه له منځه یوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالومیده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکې هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر یوه لاش کې یو یو غشې ورکښیوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او یوه نجلۍ هم له صحنې څخه غایبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بندیانو په سینو کې غشې ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګیډه کې هم یو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې دربیمې غونډۍ تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وینو تږې معلومیدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بندیانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځاې پورې له ځانه سره یوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګرې به یوه وینه تویونکې ډرامه جوړوې ، نجلۍ مصري یوې غونډۍ ته بوت او هملته ورسره کښیناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډیو څخه په لږه فاصله کې بالیان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. بالیان د (موبې) سره یو ځاې د یوې غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و .(موبې) هلته د کښیناستو له پاره یوه درۍ هم راخستې وه ، بالیان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځاې کې عیش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتیا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوریدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوریدو هڅه وکړه. دا اواز د یوې نجلۍ و ، بالیان او (موبې) په ډیر احتیاط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سیورې په سترګو شول ، په ډاګه څرګندیده چې یوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدې شوه او په ډېر غور سره ئې دهغوى خبرې اوريدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې ځرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پيدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته ځرګنده شوه چې هغوى قاهرې ته ورلې کيږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګيزه وي ، په هغې کې دهيڅ ډول شک ځاې نه پاته کيده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوريتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عياشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شوکړاې چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوى ووينې او يا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پايلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د باليان په غوږ کې ئې وويلې « دا مصري دې او زما د يوې ملګرې سره عيش کوي ، دانجلۍ بايد په ځنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د باليان دنور زيات را وپارولو په خاطر وويل «دا ډيره ښايسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې يوه بله ښکلې هم ورزياده کړه.»

باليان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وويست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورننويست ،دويم ځلې بې خنجر را وويست او يو ځل بيا ئې په ډېره ګړندۍ توګه يو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د رابن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وويل چې هغوى د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، باليان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګرې ئې له ځانه سره راوړل. دهغوى سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه يو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځيده. هغه دې لورې ته راغې خو دباليان ساتونکو په يوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځاېه پورې دباليان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوى مخته مخته را تلله.

باليان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوى ډنډې په ځمکه کې ښخې شوى دي. باليان دخپلو ملګرو سره په تياره اړخ کې و . هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کيدې ، ساتونکې ئې هم ليدلې شول . دهغوى تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ويشتل شوى و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پيل کړه. د (موبي) په را پارولو سره باليان خپلو ملګرو ته وويل چې دا ستاسې ښکار دې، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوى شميره هم څوارلس کسان شوى و. دا دساتونکو بد قسمتې وه چې هغوى رڼا ته و.

دباليان ملګرو په کمانونو او ليندو کې غشې کنبيښول ، ټول غشې په يو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بيا په کمانونو کې شپږ غشې کنبيښول شول او په يوه ځل د بنديانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې يوه شوى هم نه و چې غشې دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه يوړل ، پاته دوه و چې يو ئې په تياره کې ځان ورک کړ. دويم تنبلې وکړه او په يوه وخت د سوډانيانو ددرې غشو ښکار و ګرځيد. درې اوښ چلونکې پاته شول چې په هغه ځاې کې موجود نه و. هغوى هم په تياره کې اخوا ديخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډيرې په سترګو کيده ، په هر لاش کې يو يو غشې و رننوتې و ، خو په يوه کې درې غشې و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره يوځاې شوه. په همدې وخت کې هغوى ته د ځغاستونکي آس اواز تر غوږو شو چې په يوه منډه د هغه ځاېه څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی ځخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددي ځاې ځخه و کوچيږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل او خپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسيدو سره ئې وکتل ، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکې له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښي دي، هغه په يوه اس باندې زين کنبيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندي زينونه کنبيښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئي له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګري دسوډانيانو د لاشونو ځخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وويل « چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسي يوه اتفاقي خبره وه ، هغه ويلي و چې ماته داسي تر سترګو کيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دي او که نه مونږ به دغسی يو ناخاپه يو له بله سره نه واي کتلي. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خداې زمونږه ځخه ناخوښه معلوميږي ، مونږ چې هر کار ته لاس وراچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحيره کې زمونږ فوځ د ماتی سره مخ شو ، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

« زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم درونه غځوي » باليان ورته وويل « تا زما د زمريانو کمال هم و کوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته دري کسان رانوتي وو. هغوی يو اڅي په ايټاليائي ژبه خبري کولې ، د بڼي او لباس ځخه د ايټاليا کليوال مالوميدل ، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل ، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو ځخه يو پښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې ځخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غوارې دلته د فوځي سالار سره ووينې ، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل ، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم نبه پو هيده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبري اتري وشوې ، دهغې دري کسانو ځخه يو د يوځ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول ، دري واړو يو ډول خبره وکړه ، « د دري واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو ځخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلې و چې هغه نجوني د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجوني راغلي وي ، هغوی هم همدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولي جاسوساني و ختلې ، هغوی دري واړو وويل چې زمونږ خويندې د ځارکښی سره کوم اړيکې نه لري ، مونږ غريب او مظلوم خلک يو ، يوه کشتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غريبانو خويندې د ښارکښې کولو جرأت وکړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو يواځې د خپلو خويندو په لټون پسې را وتلي يو . »

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته ووېل « همدا اوه نجونې وې چې دهغوی څخه هم يوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځايه څخه استول شوی دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره د کتلو اجازه درکړي.»

«نه !» يوه ووېل « زمونږ خويندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خويندې به په سمندر کې ډوبې شوی وي اويا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدين شدّاد يو نيک خويه انسان و . هغه ددې کليوالو ميلمنو ډېر عزت او ښه ميلمستيا وکړه ، اوپه ډېر درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفيان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پريښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتي زيرکتياو به سمدستې دا درک کړې وای چې دغه درې واړه درواغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هيڅا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر مانښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډيو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څېر نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دريو څخه چې کوم د پوخ عمر سړې و هغه پخپله "ميګنانا ماريوس" و ، دا د صليبيانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ايوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه نور اړين مالومات هم ترلاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدين ايوبي دلته نه شته او اوس په قاهر کې ميشت دي ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګيزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې دهغوی سره پنځه نارينه بنديان هم ملګري دي.

دا ډله په يوې سترې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په يوه داسې ځاې کې ترلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کيدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ دسپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځابو کې ترلي دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دي ، يويشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډېر وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پيدا شوی وي نو هغوی به د بنديانو سره په لار کې يو ځاې شوی وای . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پياده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بنديانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې پو هيدل چې دا د ژوند او مرګ کار دي ، صليبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د برياليتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زيات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنيو سره يو ځاې د هيڅ ډول کار کولو پرته په عيش او ارام سره ژوند تيرولاې شو.

«ميګنا ناماريوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم دېرش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بنديان هم و چې د يوه سزا څلورويشت کاله او دبل سزا اوه ويشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څېر وې ، مجرم انسان ئې انسان نه ګڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د ځرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاې ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې پوېشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دې ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر .... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي ....«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځاې کړې و . کوم پادرې چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلې و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شې نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و بښلې شې . او که چیرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شې. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړې.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلې وه . په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولې چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په څنګ کړې و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتی د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړې و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولې د اوبو په څیر روانې وې او سپورئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شړکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته څغلولې و . د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « دسلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبر مې را وړې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته ووایه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې ژوندې پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې. د تیارې څخه غشې راغلل او زما ټول ملګرې ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تیاره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانیانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتیدلې و. هغه خپل اسپ د تمیدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نیمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان او د فوځ یو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصیل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانیدو د وخته خپله خبره پیل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وویل چې هغه د یوې بندی نجلۍ سره خپل عیش کاوه او د پاته نورو بندیانو څخه بې پروا شوی و . اوبیا هغه څه چې په لاره کې کیدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګیزه نه شوه کړای چې په دوی یرغل کونکې څوک و.

سلطان ایوبي علي بن سفیان او خپل نائب سالار ته وویل « ددې مطلب خو دا شو چې صلیبي ګوریلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کیدای شي» علي بن سفیان ورته وویل « کیدای شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښایسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډیره په زړه پورې خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوریدلې» سلطان ایوبي ورته وویل « هغه وویلې چې نارینه بندیانو د سوډاني خپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکی ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه یوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګیزه کیږي چې صلیبي غلچکې ډلې د هغوی تعقیب کاوه ،»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه !» نائب سالار ورته وویل « هغه کار چې باید سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لاربنونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقیبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه ،»

«زه به خپل یو معاون هم ورسره و لیږم» علي بن سفیان ورته وویل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ایوبي وویل او زیاته ئې کړه چې « پریږدی چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تیار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چېرې اړین ئې ګڼئ نو د زیاتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځایه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي وویل. هلته بل دا سې څوک نه و ، کیدای شي چې یرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چېرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوریلا او غلچکې وګړو شمیره هم له دې څخه ډیره نه وي » یوه نائب سالار وویل ، « مونږ به که خدای کول هغوی په خپله ولکه کې را نیسو .»

«دا یاد ساتئ چې هغوی غلچکیان دي» سلطان ایوبي ورته وویل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چېرې تاسې یو جاسوس او یا غلچکې کس نیسئ نو داسې و انګیرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نیولي دي. زه ددښمن د یوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پریښودای شم. یوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیچاته زیان نه شي رسولي خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه په یوا ځې ځان د یوه هیواد بیړۍ ډوبولاي شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي ، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که ځار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي ، که چېرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي تر لاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسئ خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره تیار او و استول شو.دهغوی لاربنود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهدین» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړی و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبي) د تعقیب په خاطر ور ولیږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړې پخپله همدا بالیان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه دنجونو بیرته را نیول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسیزه کماندویي ډله هم را روانه وه ، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاګیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

*****(۲۹)

د صلیبیانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبیدو پورې څه ډیره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه ، کله چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته ور وښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې ، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاریده ، بې شمیره ولاړ اوښان تر سترګو شول ، دا اوښان چوکول کیدل او خلکو ترې بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده ، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا یویشت صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل ، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بریښیده لکه خوب چېویني. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځکه دا دهمدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه ، او وئې ویل « مونږ په ریښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دې او سوګند مو پرې کړې دې ، راشئ او د صلیب کرشمې ووینئ ، دا معجزه ده معجزه ! خداې له اسمانه تاسې ته سپرلی را لیږلې دې ، ستاسو دهربوه په زړه کې چې دکومې ګناه ، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په ښنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خداې زوې ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دې»

د ستړیا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائي را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړ ې ، چې ددومره بې شمیره اوښانو او آسونو څخه به چې دېو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلی تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدېنو ته ئې خوراکی مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځاې کې تم شوې و ، هلته بالیان (موبي) ته وویل ، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسي اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډیره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عیش اوعشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائي ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم ، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووایه چې دا ستاسي د وفادارۍ تحفه ده.

«داسي نه شي کیدلاې» (موبي) په ډیرې غصې سره ورته وویل « مونږ فاحشې نه یو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوې او اختیل شوې وینځې نه دي.»

« ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » بالیان په شاهانه توګه ورته وویل ، « تاسي ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غیږو کې لوبیدلې وې. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وویل « مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم اوخپل مذهب یوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښایست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عیاشي ده ، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشې ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي ، او دثواب کار دي ،مونږ دا د ډیر خیراو د سترثواب کار ګڼو چې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي یرغلونو او کماندو عملیاتو ډګر ته نه و راغلي یا خو د صلیبیانو دغه یو یشت کسیزه ډله لمړني کماندویان و او یا ددې تر مخه د صلاح الدین ایوبي مجاهدېنو د شپیني عملیاتو هغه لړۍ ازمیښت کړې وه چې په هغې کې ډیرو لږو سپرو د غلچکي او کماندويي عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځابو ته ستنیدل.

ددې « خرپ او ترپ، وارو کړه او بیرته و تښته » د جنګ دطریقې د بریاو په کتلو سره سلطان ایوبي ، دګرندېو ، ذهینو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړې و . او ددښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړې و . خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپیني او غلچکی عملیاتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې یرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کیدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکې موادو د غه قافله هم پرته له کومې ویرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلې تیرې شوې وې او د همدې سیمې څخه تیرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زیاتو اقداماتو له پاره اړتیا نه لیدل کیده.

دا قافله هم په پوره بې پروائې سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځای جوړ کړې و. ددې ځای څخه لږ څه دمخه د قافلې له پاره ډیر سترګوابن متوجه و. صلیبي قومندان خپله ډله په یوه ټیټ ځای کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ویني چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندویان دي او څه ډول خطر او ګوابن هلته شتون لري. بیا هغوی د شپې د یرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سربښندنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر یو سړې د خپل ځان د ځارولو له پاره تیار و .

دنیمائې شپې څخه ډیر دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د لیدلو له پاره تللي و ، بیرته راستانه شول. هغوی وویل «چې دقافلې سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په یوه ځای کې سره ویده شوی دي ، آسونه په یو بل ځای کې تبیله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ویشل شوی اوپراته دي ،په سامان کې ډیرې زیاتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هیڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډیر ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالومیده.

د قافلې خلک په ډیر درانده خوب ویده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څیرول. صلیبي ګوریلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زیاتو اوښ ورونکو سترګې هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګې پرانستل هم شوی په دې نه پوهیدل چې څه کیږي. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. یرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ویرولو له پاره چغې سورې پیل کړې. ویده هم لکه د لیونو په څیر په ویره کې را پورته شول. اوښان هم و تریدل او را پورته شول ، صلیبیانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پیل کره ، ډیر لږ شمیر تري و تښتیدل. صلیبي قومندان چغې کړې او وئې ویل ، دا دمسلمانانو خوراکې مواد دي ، له منځه ئې یوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګیډو کې خنجرونه او توري ور ننویستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فریاد کولو شپه په لړزیدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابیل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډیر ویرونکې و. بې شمیره لاشونه خواره واره پراته و. ډیر اوښان مړه شوی و. څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکې موادو بوجۍ شکیدلې پرتې وې ، ټول لس واړه آسونه غایب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه تر سترګو کیده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلۍ وسایل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډیره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقیب کولې شو.

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېرلږي نه و ، د باليان ذهن لا د پخوا شخه د (موبي) په ښايست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښايسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له ياده ويستلې و ، (موبي) به هغه ته بيا بيا ويل چې دومره زياد تم کيده ښه نه بريښي ، څومره ژر چې کيداې شي تر سمندر پورې د ورسيدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي .« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صليب دپايښت له پاره ما استعمالوې .» د باليان احساسات سوکه سوکه را بيدا ريدل « ايا ته غواړې چې زه د صليب ساتونکې و اوسم.»

« ايا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وويل « تا بيا ولې د صليب سره دوستې کړې ده؟»

« د صلاح الدين ايوبي د حکمرانۍ شخه د ازادۍ په خاطر» باليان ځواب ورکړ او وئې ويل « «نه دصليب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان يم ، خو د هر څه دمخه زه يو سوداګر هم يم »

«زه تر ټولو دمخه صليبي يم » (موبي) ورته وويل « عيسائي يم او دهغه وروسته د هغې هيواد لوريم کوم کې چې زيږيدلې يم » (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې ونيو او ورته ئې وويلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هيواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر شخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښايم ، نوبيا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوداګرئ شخه وروسته ځان پيرو ګڼې، له ياده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وايم چې خپلې لونې دپردېو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوې او د شرابو د ښنلو عمل ته ثواب وائي ، » باليان يو ناڅاپه را بيدار شو . او وئې ويلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لوټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما شخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د يوه مسلمان د ايمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زيات شيز نه دې » نجلۍ ورته وويلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ايمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لويدلې پرزيدلې پريږدم. زه اوس تا د يوې سترې ربا په لور بيايم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځليدونکې تر سترګو کيږي.»

زه هغې ربا ته نه ورځم» باليان ورته وويل.

«ګوره باليان !» (موبي) ورته وويل « ميړه او بيا جنګې ميړه هيڅکله هم د خپلې وعدې او سودا شخه نه په شا کيږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ايمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قيمت درکړې دې. ددومره ورځو را هيسې ستا ونيځه او بې نکاح ښځه يم ، اوس ته ددې سودا شخه په شا نه شې تللاې. اوس يوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره ربا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر شخه اخوا ئې ماته را وښائې.» باليان وويل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هيرو په څير همدا اوس ځليدونکې په سترګو کيږي.»....(موبي) د خه ويلو هڅه کوله نو باليان ورته په قهر سره وويل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدين ايوبي زما دښمن کيداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کيداې نه شم چې صلاح الدين ايوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په‌نوم باندې مصر او سوډان او هر څه‌ځاريدو ته‌تيار يم. د هغې په ستر اوپاک نوم‌باندې زه‌د صلاح‌الدين ايوبي ترمخ وسلې اينبولو ته هم‌تيار يم»

«ما تاته څو ځلې ويلي چې شراب لږ څښه ، »(موبي) ورته‌وويل « له‌يوې‌خوا شراب او له‌بلې‌خوا زما د جسم‌سره‌ټوله شپه لوبې کول او وينې پاته‌کيدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بيکاره شوي‌دي ، تا دا هم‌هير کړي دي چې زه ستا ښځه يم.»

«زه‌د يوې صليبي فاحشې خاوند کيداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې‌را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګرې ئې را وبلل ، هغوی هم په يوه‌منډه راغلل ، هغه‌ورته‌وويل «دا نجونې او دا نجلۍ هم‌ټول ستاسې بنديان دي دوی بيرته قاهرې‌ته‌يوځئ ،»

«قاهرې‌ته !» يوې‌نجلۍ په‌حيرانتيا سره‌ترې وپوښتل« ته‌اوس قاهرې‌ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته‌وويل « قاهره ، په‌دې‌کې د حيرانيدو څه‌خبره‌ده. ترڅو پورې به په‌دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چېرته به‌ځو ؟ ولاړ شئ او په‌آسونو زينونه کښيږدئ او هره نجلۍ د يوه يوه‌اسپ په شا و تړئ او سفر پيل کړئ »

*****(۳۱)

په‌دښتو کې د اوښ سفر بې‌اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوريدل‌کيږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې‌کړې دي چې ډير کم‌اواز هم نه‌ترې را پورته‌کيږي ، هغه‌وخت چې باليان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه‌ته‌دا احساس هم‌ونشو چې په‌يوه‌اوښ سپور د يوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په‌سر ولاړ دي او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې څارې ، دا د صليبي کماندو د ډلې يو سړې و. ددې ډلې قومندان يو هوښيار سړې و. هغوی د باليان د تم ځاې څخه‌لږ څه اخوا دېره جوړه کړې‌وه. د هغوی په‌وهم و ګمان کې هم‌نه‌و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه‌نژدې نيم ميل لرې‌دي. هغه‌د فوځې پوهې څخه په‌کار اخستلو سره د شپې درې‌کسو ته دنده سپارلې‌وه ، چې‌هغوی دې په اوښانو سپاره‌شي‌او ترلرې لرې پورې دې‌پهره وکړي. او هر چېرې چې ورته کوم‌خطر او يا د کار څه خبره پيدا شي‌نو سمدستي دې‌دلته خبر راوړي. ددې‌کار له‌پاره اوښ موزون ترينه سپرلۍ وه. ځکه چې‌دهغې د پښو اواز نه‌وي ، درې واړه سپاره په‌مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله‌سيمه د پړاو اچولو او تم کيده له‌پاره ډيره مناسبه وه. په‌دې‌خاطر قومندان فکر کړې و چې کيداې‌شي دلته بل‌چا هم تم ځاې جوړ کړې او ديره‌ئې اچولې‌وي.

يو اوښ‌سپور ته‌ړڼا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته‌ولاړ ، دا يو کوچنې مشال و چې د باليان‌په تم ځاې کې‌روښانه شوې‌و. اوښ سپور مخته‌راغې نو د يوې غونډۍ شاته‌پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په‌اوښ سپور ترې‌هرې‌لورې ته‌کتلې شول. په‌دغه تياره غونې رڼا کې نجونې هغه‌ته ترسترګو شوې چې‌د باليان د فوځې ډلې سره‌ئې خبرې کولې ، ددوی څخه‌لږ څه لرې يوه بله‌نجلۍ د يوه سړې سره په‌خبرو کې مشغوله‌ده. او ددوی نه‌لږ څه‌اخوا دهغوی اسونه‌مختبيله شوی و. په‌دې کې هغه‌اسونه هم و چې دوی د بنديانو د ساتونکو د وژلو وروسته ترلاسه‌کړي وو.

صليبي اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تريوه ځايه خو سوکه سوکه ولاړ او بيا ئې اوښ په‌ځغاسته‌کړ. د اوښ له‌پاره نيم‌ميل فاصله هيڅ شي هم نه‌دي. سپور خپلې‌ډلې باندې زيرې وکړ، چې ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان يوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوبن سپور شخه ئې تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئې د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو شخه د دښمن د خبريدو خطر را پيښيده ... کله چې دا ډله دباليان تم ځاي ته ورسيده نو هغه وخت باليان حکم کړې و چې يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حيران و او د باليان په لورئي کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوي وي، هغوی له ده سره خبرې پيل کړې او په دې ترتيب وخت له لاسه ووت. باليان په ډيره سخته توګه هغوی قانع کړاې شول ، چې هغه څه چې هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دي.

نجونو په ډيره انديښنه هغه ته کتل ، دباليان خلکو په آسونو باندې زينونه کښيښول او نجونې ئې و نيولې ، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت ، باليان په لوړ اواز سره بيا بيا وويل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته وړو . » هغه دغه يرغل کونکي د سلطان ايوبي مجاهدين ګڼل ، خو يو خنجر د هغه په زړه کې ور کښيبوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زياتو وګړو د ناڅاپې يرغل دفاع و نه شوه کړاې ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې ، هغوی کماندو ډله و پيژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځاي په چاپيريال کې به ګرځيدل را ګرځيدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ايوبي له اړخه را ليږل شوی سپاره دهغې ځاي شخه ، چې بنديانې نجونې د باليان وګړو دساتونکو شخه ازادې کړې وې ، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم منزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړي ، لاربنود هم ورسره و هغه ته ځاي او لاره په ياد وه ، هغه دا ډله هغه ځاي ته يوړل د کومه شخه چې پرې حمله شوی وه ، يو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د رابن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا ځيرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتې ګيدړانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا ځيرونکې و تښتيدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکي خپل قومندان هغه ځاي ته يوړ د کومه ځايه چې هغه دخپلې تيښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کيدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم ګران کار و . د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځاي کې ويښه ناسته وه ، ډير زيات خوښ و ، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي ، په دغه وخت کې «ميګناناماريوس» وويل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدين ايوبي وژل خو په خپل ځاي پاته دي ، قومندان ورته وويل چې دا هغه وخت شونې وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللې وائې ، اوس مونږ د قاهرې شخه ډير لرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هيڅ شې نه شې ختمولاې» "ميګنانا ماريوس» وويل « ما د صلاح الدين ايوبي د وژلو سوګند پورته کړې ، ماته د بو ملګري او يوي نجلۍ اړتيا ده.»

«دا پريکړه به زه کوم چې مونږ بايد څه وکړو » قومندان ورته وويل « ټول بايد زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هيچا دحکم تابع نه يم» ميګنا ناماريوس ورته وويل» « تاسې ټول د خداې د حکم تابع ياست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړې او په قهر شو ."ميګنا ناماريوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وويستله ، خو ملګري ئې تر منځ شول ، (ماريوس) ورته وويل« زه د خداى يو بې لارې انسان يم ، زه د ګناه او بې انصافۍ تر منځ ځوړند يم ، ايا تاسو پو هيږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د دبرش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما يوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه يو غريب انسان يم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زيار او زحمت ويسته ، مزدوري به مې کوله او هغوى مې پالل ، ما په چرچ کې دېسوع مسيح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غريب يم ؟ ما هيڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ريښتونولۍ او صداقت کې تير کړې ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګيډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پيدا کوله ، ماته يسوع مسيح هيڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پيغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پيغلې مريم څخه مې و پوښتل چې زما د پيغلې خور په پيغلتوب تا ته ولې درد راپيدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تيرې کړې و چې هغه ته ئې ښايست ورکړې و ، ماته نه يسوع مسيح ددې ځواب راکړاې شو او نه پيغلې مريم په دې هکله څه وويل......»

«يوه ورځ راته د يوه ډير شتمن سړي نوکر وويل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه يو عياش انسان دې ، پيغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عياشي کوي اوبيا ئې له دې ځايه بل چيرته ليږدوى ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خداى خوښ دې، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده.....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بيرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او ټيل وهو دخپل محل څخه را وويستم ، زه بيا چرچ ته ولاړم ، دېسوع مسيح د بُت او د پيغلې مريم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هيچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې يواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وويستم. ،وئې ويل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوى دي ، ووځه ، اوکه نه پوليسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حيرانتيا سره و پو ښتل « ايا د ا دخداې کور نه دې.؟» هغه ځواب راکړ « ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چيرې دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بيان کړه ، زه به خداې ته ووايم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نيغ په نيغه د خداې سره خبرې نه شي کولې ، زه وځه له دې ځايه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وويستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بیانول چې په ټولو باندې چپتیا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې رواني شوی ، ددښتې د شپې چپتیا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څېر را خپور شوی و .

هغه وویل «ما پادري ، د یسوع مسیح بُت ، د پیغلې مریمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بیرون شوم. کله چې کور ته ولاړم نو رندې مورمې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د یوه تصویر او بُت په څېر چپ ولاړوم. خو زما په وجود کې یو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځیدم را ګرځیدم ، د ماښام په وخت کې مې یو خنجر واخست ، او ددریاب په غاړه باندې زنګیدلې ګرځیدم. شپه تیاره شوه او ډیر وخت لرې یوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوی په کوم کې چې زما خور بندی کړل شوی وه ، زه ډیر ګړندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زیرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځیدم ، کله چې زه د شا ددروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په یوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کیداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په یوه کوټه کې ورننوتم نو یوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سینې باندې خنجر کښیښود اودخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چېرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پوړ ته یوړم اوپه یوه خونه کې ئې و ر داخل کړم او وئې ویل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او یو زیات شمیر خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شیان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورویشتل ، ډیر شیان مات او وران ویجاړ شول، هغوی زه و نیولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځیرونو کې تړل شوی یم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د یوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نیت زخمیان کړې هم دي، زما فریاد هیچا وانه ورید . اوماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کیدو سزا راکړه او د بندیخانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کیږی خو زه انسان نه یم پاته شوی، تاسو د بندیخانې په سختیو نه پوهیږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحیواناتو په څېر کار اخلي او دشپې مو د سپیو په څېر په ځنځیرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه رنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچیانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د یو خطرناک غل په څېرساتلم اوهیڅوک ئې را ته نه را پریښودل.....

«...ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ریښتوني یم که خداې ، ځکه اوریدلي مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نیولې یم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچیانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کیږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې اندېښنو کې ککړوم، څو ورځې دمخه د فوځ یو څو افسران هلته بندیخانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی یو څه کسانو ته اړتیا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان یو څیر دي خو کله مې چې واوریدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ویل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دي،ما دا اراده کړې چې زه به عیسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چېرې خداې ریښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي دهغه ظالم عیسائي د لاسو ښخه را ته ازاده کړي. بیا فوځي افسرانو وویل چې د یو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دي نو زه ددي کار په اهمیت پوه شوم او خپل ځان مي ورته را مخکښې کړ. خو شرط مي ورته دا کښېښود چي ماته دومره رقم راکړئ چي زه ئي خپلي کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئي هم وویل که چیرې د سمند ښخه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسي کورنیو ته به دومره زیات رقم ورکړل شي چي دټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کیږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئي ویل «دا دواړه زما سره په بندي خاني کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندي کړي دي ، له مونږه ښخه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوې ده خو مونږ دریواړو هغوی ته ډاډ ورکړې دي چي مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقیقت کې دخپلي کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلي دي د بندي خاني ښخه د وتلو تر مخه یو پادري مونږته وویل ، چي دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د بښلو سبب کیږي. او د مسلمانانو د بند ښخه د عیسائي نجونو ازادول خو تاسو نیغ جنت ته بیائي .ما د پادري ښخه و پو ښتل ، چي خداي چیرې دي ؟ هغه چي کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ ور نه و.ما په صلیب باندي لاس کښېښود او سوګند مي یاد کړ ، مونږئي بهر را وویستو ، زه ئي خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډیر ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړین بریښي ، زه غواړم ووینم چي زما خداي چیرې دي ، ایا د یوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداي را ته تر سترګو شي.»

«ته لیوني ئي ، لیوني !»قومندان ورته وویل «تا چي څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډیرې ښې خبرې وکړې» دهغه یو ملګري وویل ، « زه به له هغه سره یوځاي کیږم»

«ماته اوس د یوي نجلۍ اړتیا ده» "میګنا ناماریوس» دنجونو په لور وکتل او وئي ویل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل یم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدین ایوبي پورې نه شم رسیدلې ، د هغه وخته چي زه دلته راغلي یم په همدې فکر کې ډوب یم چي زه به دصلاح الدین ایوبي سره ښنګه په یوه ځانته ځاي کې ووینم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئي خپل هوډ و ښوده. او وئي ویل « زه له ده سره تللو ته تیاره یم»

«مونږ خو تاسو په ډیره ستونزمنه توګه دهغوی ښخه ازاد کړي یاست (موبي) !» قومندان ورته وویل « زه تاسي ته د داسي خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاي.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل را په غاړه دي،قومندان صیب !(موبي) ورته وویل « زه د صلاح الدین ایوبي دخوب خوني ته په اسانۍ سره ورننوتلي شم ، ماته معلوم دي چي د یوه مسلمان رتبه چي څومره لوړه وي همغوره ډیرهغوی د ښکلو نجونولیواله او زړه بایلیدونکې اوسي ، صلاح الدین ایوبي ته به دا احساس هم و نه شي چي هغه په خپل ژوند کې اخري نجلۍ ویني.»

د ډیر زیات بحث او تکرار نه وروسته "میګنا ناماریوس» د خپل یو ملګري او (موبي) سره یوځاي د خپلې ډلي رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوي وکړې او خداي پاماني ئي ورته وویله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په یوه ئي (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سړي کیناستل. دهغې سره دمصر سګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس" ږیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایتالیائې نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالې را ځرګندېده ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کیده چې دا اروپائې دې ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالې ورکړې و خو یو خنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پیدا کیده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایتالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبي) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړې چې له دوی سره یوځای تللې و هم دمصریانو په ژبه بلد نه و . دوی غوښتل ددې خنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړې ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوی و ، (موبي) د لارې په ښکته پورته ښه پو هیده ، ځکه هغه د قاهرې ځخه راغلې وه . (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سرئې د لوپتې په څیر په یوه ځادر کې پټ کړ.

(۳۳)*****

د سهار په روښنائې کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په ښنه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډیرو آسونو د پښو ښبې لیدل کیدې چې پټیدای نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډیر ګړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و . ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلای خو صلیبیانو خپل سفر جارې و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړې خو هغوی په ډیره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځای کې تم شوی و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بیا و خوځیدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره روښنائې کې د هغوی پسې و خوځیده.

"میګنانا ماریوس" د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندۍ توګه خپله هدف ته ورنژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه ترسترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومیده چې ددوی د مړینې څخه ډیر وخت نه دې تیر شوی. که چیرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی وای نو د وینې نښنه به ئې هم نه وای پاته ، یواځې هډوکې به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځای څخه بیا د اسونو د پښو نښبې را پیدا شوی سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، ترنیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو دپښو نښې هم ترسترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و. د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه. دهغې ځاې څخه د وتلو وروسته تعقيب کونکي و دريدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه ميدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راولګيده، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه ترسترګو کيدل، په يوه ځاي کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګيرل کيده چې دلته دشپې يو شمير خلک تم شوي دي، اسونه ئې هم همدلته ترلي دي، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته، آسونو ته ئې په يوه ځاي کې ارام ورکړ. اوبه ئې ورکړې او بيا روان شول، د سمندر هوا هم تيزه شوې وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سيده، بيا د ساحل غونډۍ ترسترګو شوې، ځمکې دا ويل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شميره ئې نه معلوميږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کيدې، تعاقب کو نکو ته په يوه غونډۍ باندې دوه کسان ترسترګو شول، هغوی همدې لورې ته راکتل، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول، آسپونه نورهم تيز شول، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول، ځکه چې دلته د څو لارو څخه د غونډيو شاته تګ کيداې شو. يو کس ئې په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته ووينې، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په يوې غونډۍ باندې ورپورته شو. د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئې بلې لورې ته او بيرته را غې، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه، تر ټولو دمخه دعلي بن سفيان نائب پورته وخوت، هغه وکتل او بيرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځايو کې ئې ځاي په ځاي کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنيدو اوازونه را تلل، صليبيانو هملته شتون درلود. دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و. دوې خپلې کشتۍ همله ترلې وې، هغوی د آسونو څخه ښکته شول او په کشتۍ کې سپريدل، کشتۍ ډيره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې، آسونه ئې پرې ايښې و، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو. دوی نه غوښتل ټول هلاک کړي، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندې و نيسي، ډيرو په کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځيده، هغوی چې ترشا پاته و د غشو نښې و ګرځيدل. هغوی د کشتۍ خلکو ته ډير ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئې راوبلل، خو هغوی تم نه شول، هلته سمندر ډير ژور و، کشتۍ په ډيره سوکه توګه تګ کاوه، هلته په يوې اشارې سره غشي ويشتونکو په کشتۍ باندې غشي ور ويشتل، د سمندر د چپو خوځښت و دريد. او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو، غشي د لاشونو سره ورننبتل. اوس نو په هغوی کې هيڅ يو ژوندي نه و پاته، کشتۍ همله په سمندر کې په ګډا پيل وکړ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې، او د غونډيو سره به ئې د ټکر وروسته بيرته په شا تګ کاوه، لږه شيبه وروسته کشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونيوله، وئې کتل چې هلته يواځې لاشونه دي، نجونې هم له منځه تللې او ان ترديې چې په ځينو دوه دوه غشي لګيدلي دي.

کشتۍ ئې همله بيرته وترله، او د سپرو مجاهدينو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پنډغالي يې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاې و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبې) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبې) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وې ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبې) هم خپل ځان مسلمان ګڼه اود صلاح الدین ایوبې دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبې سوډانیانو ته معافې کړې ده. او سوډانې فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډانې فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالې کړې دې او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلې له پاره ز راعتې ځمکې ورکړې دې.

دا د(ماریوس) یا ډیر زیات جرأت و او یا د هغې ډیر زیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و. هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهنې توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبې د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلې و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دې په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوې هم نه راځې ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و.

دا یو تاریخې حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومې توګه پاګل ډوله انسانان اوسې ، که چیرې پاګل او احمق نه وې نو بیا ئې هم په ذهنې توازن کې څه توپیر حتما موجود وې. د ایټالیې ددې مجرم ذهنې حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. اوهغه وه (موبې). (موبې) نه یوائې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مړو شوو نجونو ته د مصرې او عربې مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکنځه پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وې ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والې ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وې.

دا خو هیڅوک نه شې ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبې) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږې چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ډیره توره سینه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر توروالې درلود، چې هیڅ ډول مصنو عیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه مامولې چوغه وا غوسته او په سرئې یو مامولې رومال او لونګۍ و تړله ، (موبې) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوې و چې شونډې او زنه ئې پټولې ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمېن وېښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لبا س کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ویلي و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبي) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کښینولي و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول ، هغه غوښتل دا کار ډیر ژر پائې ته ورسیږي ، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولي فوځونه ، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړي او یو نوي فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتي وروسته ، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینګو ته د هغه په هیودا کې هم ماتي ورکړې وه ، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود ، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کر کیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په اباديو کې مشغولول څه اسانه کارنه و ، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه ، ځکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود ، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلي و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پوردا هم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و همّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډیر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته تر لاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه ، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و ، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ٔهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ ، میني اوخلوص نه کار اخست ، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول « چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا..... ، » کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دې اسعمال کړي ، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه « چې که چیرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغېز څخه ازاد واوسي ،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفې وې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤليتونه نور هم زيات شوي و. د ساتونکو او اوښ ورونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسيدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وې دناماللومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوې وې ، دې دوو پيښو دا ډاګيزه کړې وه چې په هيواد کې صليبي جاسوسان او غلچکي يرغل کونکي شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځاي د اوسيدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلي چې غلچکي يرغلکونکي او نجونې په هماغه وخت کې له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوريدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د يرغل کونکو د يرغل د مخنيوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سيمه کې د ګشت له پاره تير ماښام استولې وې او د اينتيلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ايوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټينګښت او پراختيا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړې و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دايمان پلورنکو ليلام لګيدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ايوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې د هغه د وژلو سازشونه کيږي خوهيځکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ويل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دي ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بيکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندويانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انتيليجنس وګړي موجود و. اوپخپله علي بن سفيان هم په دې هکله ډير سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ايوبي که بيغمبر نه ګڼانه نو خپل پير او مرشد خوئې ضرورګڼانه.

په دې ورځ سلطان ايوبي خپلو معاونينو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دريدل د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "ميګنا ناماريوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قيضې د هغوی هغه ملګري و نيولې ، (موبي) قومندان ته وويلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ايوبي سره ووينې ، قومندان د (ماريوس) سره خبرې وکړې او د ليدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماريوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوريدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهيده ، (موبي) هم خپل نوم يو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وويلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دې دا ګونګې دې او کوڼ هم ..... د ليدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان يا بل کوم ستر افسر ته ووايو.»

علي بن سفيان بهر ګرځيده ، هغه (ماريوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام عليکم ووېل ، نو (موبي) ورته وعليکم السلام ووايه ، قومندان هغه ته وويل چې دوی غواړې د سلطان سره ووينې ، علي بن سفيان د (ماريوس) څخه د ليدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وويل چې دا زما پلار دې ، کوڼ او ګونګ دې ، علي بن سفيان ورته وويل چې سلطان خو اوس ډير زيات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د ليدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وويل « که تاسې د ليدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست کيداې شي چې ستاسې کار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شکايتونو له پاره وخت نه شي ويستلاې ، اړونده څانګه پخپله شکايت اوري او رفع کوي ئې.»

«ايا سلطان ايوبي د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شي ويستلاې ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نو زه به ئې همغه ته وايم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې » علي بن سفيان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، که هغه اړين وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفيان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته يوړل.

(موبي) د شمالې سيمو د يوه کلي نوم واخست او وئې ويل « دوه کاله کيږي چې سوډاني فوځ دهغه ځابه څخه تير شوی دي ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما دنوم پو ښتنه ئې وکړه ، کله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا ګونګې او کوڼ هم دي ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځيان زمونږ کورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم باليان دي ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم اوپه خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وويل چې له ماسره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ. ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست.....

زه خپل کور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ. ويل ئې چې دا دحرم څنډل شوی وينځه ده ، هلته د خلکوتر منځ زما ژوند ستونزمن شوی دي ، مونږ په سراې کې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمکې اوکورونه ورکوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ،هر څه مې چې ګڼئ ، راغلې يم چې ماته هم ځمکه اوکور را کړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه کوچ وکړم او دلته ميشت شم او که نه زه به ځان ووژنم اويا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورګډه شم.»

« که چېرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبيا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتيا لرئ؟»علي بن سفيان ورته وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وويل «بيا به هم د کتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو يوه اله ګرځيدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنيو کې دواده رواج له منځه تللې دي ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ اوخوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پيدا شي.»

(ماريوس) ددې ټولو خبرو په جريان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هيڅ خبره نه وي لګيدلې. علي بن سفيان (موبي) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه کې ناست دي د هغې غونډې دخلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو. هغه د ډير څنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورغې. هغه دسلطان ايوبي کمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغي او (موبي) ته ئې ووېل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښووله ، کمرې ته د ورننوتلو تر مخه دوارو بهر لورې ته وکتل ، هغوی غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په نښه کړي.

*****(۳۵)

په کمره کې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) ښځه ئې و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګي او کوڼ پيدا شوی دې ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغي پيدايشي عيب دې» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشکايت واورېد ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اورېدلي دي چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته ووېل « تا ته به ويل شوی وي چې له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشه او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده. ته خو به ماته ځمکه او کور را کړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوی وي....» او بيائې په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسې خبرې کولو جرأت نه شم کولي خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې کوم چې که چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده کولې نو په خپل حرم کې مې له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددې خبرې کولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکې څخه پلان شوې وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده کړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لکه چې دې وائي چې زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراې نه لرم » سلطان ايوبي ورته ووېل « زه ددې هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کې هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کې ئې پورته پورته کوله ، هغه ووېل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکي واوسم ، » ددې خبر ې په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ. او سکه ئې لاندې و غورځوله ، کله چې د ټنګ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناځاپه شاته وکتل ، اوبيا ئې سمدستې خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئې ووېل « دا سړی زما په ژبه نه پو هيږي ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئې هم وکړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځي شوې ، هغې په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چې ووائي چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وکړې ؟ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوې نو ته هلته زما په ژبه نه پوهيدې» سلطان ايوبي ورته وويل او د خنجر څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وويل ،« ايا تا دومره زړ ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته ووايه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماريوس) ته څه وويل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وويست ، د هغه اوږودوالي هم د ايوبي هومره و . سلطان ايوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ويل « پاته نورې نجونې چېرې دي ؟»

«تا زما په پيژندګلوي کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزيدلي اواز وويل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته دکومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي » سلطان ايوبي ورته وويل ، « او خداى را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کيږي چې يو ځل مي کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نيمائي نقاب کې پټ دي ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خداى داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلي ياست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او ميړه په څير هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لوړ او پلار و ګرځيدئ ، خو تاسو هيڅ هم نه ياست ، ستاسې يو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دي هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نيولې دې.»

دا دعلي بن سفيان کمال و ، هغه ته (موبي) ويلي و چې هغوى په سراې کې اوسيږي. هغه دوى دواړه په خپله کمره کې کنبينول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لوري ولاړ، د سراې خاوندانو ته ئې دهغوى د څهرو په هکله وويل نو هغوى ورته وويل چې هغه خو ښځه او ميړه دي او يو نوکر هم ورسره دي . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوى د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانيولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پنې هم وي ، هغوى علي بن سفيان ته ويلي و چې هغوى ښځه او ميړه دي ، هغه ددې څخه زياته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوى د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوى د سامانونو تفتيش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شيان را وويستل چې دهغه په بنستې ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفيان پوه شو چې د سلطان ايوبي سره دهغوى په يواځې توګه دليدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوى آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تيز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوى د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوى ورته وويل چې درې واړه مسافرين په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ويلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلوميږي. هغوى د هيچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقيقت کې هغوى د چا په ژبه نه پوهيدل.

علي بن سفيان بيرته راغي او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسيدلې ، نو هغه سلطان ايوبي ته ورغي هغه ته ئې ددوى په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبيا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوى مالومات هم هغه ته په مخکې کنبيښود ، د هغوى د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شيان تر لاسه شوى و هغه ئې هم ورته ورو ښول ، او خپله رايه ئې داسې ورکړه چې دوى ستا د وژلو له پاره راغلى دي. غواړي له تاسره په يواځې ځان ووينې ، هغوى به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بيرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کيږي دوى به دهمدې تيزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سيمې څخه ځانونه ويستلي او د بناره به لرې تللي وي ، او دا هم کيداې شي چې دا خلک تا ددومره ښايسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ويل « هغوی مه نيسئ ، ترمائې يوځل را ورسوئ»

علي بن سفيان هغوی دننه ور وليږل او په خپله د سلطان د دروازې ترڅنګ و دريد ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وويل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره يو ځاې تبيله کړئ ، زينونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړي تر نظارت لاندې و نيسئ. تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول واو د"ميګنانا ماريوس» ملګرې و نيول شو .دهغه څخه يو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ايوبي کمرې ته ور ننويستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دېوې سکې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کوڼ نه دې ځکه هغه د سکې په اواز باندې سمدستې ترشا کتلي و.

صلاح الدين ايوبي نجلۍ ته وويلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صليبيانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهؑ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماريوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وويل ، (موبي) سلطان ايوبي ته وويل چې «دا وائې چې ايا ستا خداې څه بل څوک دې ؟ او ايا مسلمانان هم خداې مني ؟»

«دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خداې عقيده او باور لرې چې ريښتوني دې او دريښتوني عقيدې خلک خوښوي» سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي ياست؟... زما رب ! که چېرې ستاسې خداې ريښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم. زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځاېه يوه توره راوويستله ، اوخو نور شيان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دې ، دا ستاسو سره يو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دې ، ليکن ستاسو څخه مخته ماته رارسيدلي دې ،»

(ماريوس) د حيرانتيا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حيرانتيا نه بوتې را وتلي وي ، څومره خبرې چې کيدې د (موبي) له لارې کيدلې ، (ماريوس) په خبرو پيل وکړ خو يواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هيده ،د خداې په اړوند دخبرو اوريدو سره هغه وويل «دا سړې د ريښتوني عقيدې خاوند برېښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې.دې ته ووايه ستا په سينه کې يو خداې دې هغه ماته را وښيه ، زه غواړم هغه خداې ووينم کوم چې ده ته داښولې چې دا خلک ستا د وژلو په نيت راغلي دې.»

د سلطان ايوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاګل نه وي نو په ذهني توګه خو ضرورلارورکې دې. هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پيل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکې له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوند قصې کولومهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، تکې په ټکې ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسي د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداې نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مرینې تر مخه ماته د خدای یو څرک یوځل را وښایاست، زما خدا ې زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځاې څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دې.ماته هغه ریښتونې خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دې» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداې په لاس کې دې ، که چیرې زما په لاسو کې وای، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتونې خدای در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منع کوي. څو تاته به په هغه ریښتونې خداې باندې عقیده پیدا کول وي. او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لورئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو اودسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتونې خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خدای دي او یا داچې خدای ئې په سینې کې ورننویستې دي ، دې ته ووایه چې ماته خپل خدای را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښښلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته وروسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وې او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او باليان او دهغې ملګری هم همدوی وژلې و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ورننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاې کړ او لرې ئې تر يوه ځايه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګې دوه تښتې پرتې وې پر هغوی سپين ځادرونه غوړيدلې و، سلطان ايوبي ځادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګرې لاش، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او ورورسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماريوس) ته ووېل، «ما نه شوکولاې دا وبښم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده، خو اوس را ته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې،ماته دا ډير ښکلې ښکاري، اللهؑ دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه!» (ماريوس) ترې و پو ښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وې» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. « خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه، او ستا دا ملګرې هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر ترڅنګ تير کړل، خو نن هيڅا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چېرې دی.

(٣٦)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن.......(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوارخه د شګلوړه غونډيو اود نورو دربو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوخلي وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د ځلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټولېده ، د خلکو ګڼې ګونې د قاهرې د بازارونو ښايسته والي نور هم ورزيات کړې و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکارددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږي او نور زيات شمير جنګي کمالونو به ښوول کيږي. ډېروره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړي اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ورورسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاې ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن برېښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چيرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږې نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ورعسکر ترلاسه کړو.»

«درونده اميره !»علي بن سفيان ورته وويل « زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږې نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتې وي د کليو او بانډو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالي لري چې عيسائي ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هیږم علي !» سلطان ورته وویل« خو ته پوهیږې چې ما ددې میلې اوسیل انتظام د څه له پاره کړې ؟ ته به خپله ښکه نوره هم زیرکه ، هوښیاره او فعاله کړې.»

«زه ددې میلې په هکله خوښ یم » علي بن سفیان ورته وویل « دا میله ډیره زیاته اړینه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زیاتولو په خاطر تاته نه ده ویلې ، یوائې دا خبر مې درکړې چې دا میله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځایونه جوړ شوی چې ټوله شپه د نندارچیانو څخه ډک وي. د نندارچیانو او سیلانیانو ډیروئي د ښهر څخه دباندې خیمې درولي دي . زما ښکې ماته خبر راوړې دي چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خیمې هم شتون لري. سبا د میلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندارچیانو شتمنۍ لوټ کړې دي .»

«کله چې میله پای ته ورسیږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره یو ځاې له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وویل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بندیز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډیر خراب دي ، جواري او عصمت پلورنه په یوه یا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زیاتو نندارچیانو او سیلانیانو اړتیا ده. زه باید فوځ تیار کړم او علي ! ته پوهیږې ، چې مونږ ته د ډیر زیات فوځ اړتیا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپینوالي هم کړې دې .»

«ما ونه شو کولاې تا د هغې سپینوالې څخه منه کړم ، درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل « زما استخباراتي سترګو ویل چې په هغو مشرانو کې تر نیمائي ډیر زمونږ خواخوږي او وفاداره نه وو ، ته ډیر ښه پو هیږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاې کې ووینې ، اوپاته نور هم د سوډانیانو پخواني دوستان او ملګري دي ، ما دهغوی د هر یوه تر شا دخپلې ښکې یو یو کس مؤظف کړې دي ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړورو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ایا د کوم یوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسیدلې ده؟» سلطان ایوبي ترې و پوښتل.

«نه » علي بن سفیان ځواب ورکړ ، « یوائې دا یوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حیثیتونه له یاده ویستلي او د شپې هغه مشکوکو خیمو او ځایو ته ورځي چې موقتي قحبه ځایونه او نڅاځایونه ګرځیدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکۍ نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللې دي..... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتیو په شاوخوا کې را څرخیږي چې لس ورځې مخته د روم د بحیرې په ساحل کې تر سترګو شوی وي.»

« ایا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ایوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحیرې څخه فوځ بیرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړیو ځایو کې دوه دوه کسان همله په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفیان د ماهې نیونکو او کوچیانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د ښکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان په ناڅاپي توګه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صليبيانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډيره اوږده او پراخه وه ، په ځاې ځاي غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په يوه وخت کې تر څارني لاندې نه شو راتللاي. لس ورځې تيرې شوې وې چې د هغه ځايه څخه ، چېرې چې سمندر د غونډيو تر منځ را ننوځي ، دوه باداني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوي دي. داسې برېښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وي.

د هغوی د بيرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهيانو خپل اسونه د هماغه ځاې په لور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاې، هلته د انسان بوي هم نه احساسيده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتيو د بادبانو د جوړښت څخه څرګنديده چې دا د مصر د ماهي نيونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځيدل خو هيڅ ئې په ستړګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوې دي، د علي بن سفيان له پاره دا شوني نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتيو څخه څوک او يا څه را ښکته کړل شوي دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسيدو هم درې ورځې تيرې شوې وې.

علي بن سفيان د سلطان ايوبي ددې پو ښتني ځواب چې په هغې کشتيو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپيناوې وکړ او وئې ويل «موږ د يوې يونيمې مياشتې راهيسې د ميلې اعلانونه پيل کړې دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر وررسيږي او دهغه ځايه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډيره ځايه پورې شکمن يم چې د نندارچيانو سره به صليبي جاسوسان هم ميلې ته راغلي وي ، په قاهره کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کيږي. سلطان دا درک کولاې شي چې دهغوی را نيونکي خلک د معمولي حثيت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نيونکو کې د قاهرې تاجران ، زموږ د انتظامي يوشمير غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صليبيانو دجاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي.»

سلطان ايوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحيره کې د صليبيانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې يو کال تيريده ، علي بن سفيان د سمندر هغې لورې ته هم د جاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډير باوري نه بريښيده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسيدلې و چې صليبيانو په مصر کې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره خپل روزل شوې وګړي ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګيزه شوې چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ويل کيده چې صليبيان به ډير فشار همله راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوريه «شام» کې مسلمان امرأ او رئيسان په شرابو کې ډوب کړې و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صليبيانو تر اوسه پورې هلته د نيغ په نيغه د تکر کولو همت نه شو کولاې. خوکله چې صلاح الدين ايوبي دهغوی ستره جنګي بيړۍ د روم په بحيره کې د ټول فوځ سره يوځاي غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صليبيانو په هيواد يرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزيه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زيات شمير صليبيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بندیانو په خیر راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی یو شمیر سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بندیان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صلیبیانو د مسلمانانو جنګي بندیان شهیدا ن کړي و. ددې نه اخوا صلیبیان په وعده باندې هم نه دریدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ایوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بیا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صلیبي ځواکونو څخه دفلسطین سیمه بیرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سیستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په یوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډیر زیات فوځ اړتیا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډیره کمزورې وه. ددې یو علت دا هم کیداې شو چې د سوډانیانو فوځ له منځه تللي و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کلیو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبلیغات پیل کړي و. ددې فوځ ډیر کم شمیرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړي و او بیرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ایوبي و توانید چې دغه لږه شمیره مصری فوځیان او د سلطان زنګي له اړخه رالیږل شوی فوځیان، ټول سره د یوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلي ، او نه ئې سلطان ایوبي لیدلي و. سلطان ایوبي ددې میلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو میلمنو سره ووینې ، او د مینې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاګیزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دې او زمونږ د ټولو موخې دادې چې د خدایج او د هغې د رسولص د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هیواد ددې صلیبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د میلې څخه یوه ورځ دمخه علي بن سفیان ، سلطان ایوبي د عیسایي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړي و. هغه ورته وویل « درونده امیره !زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. په حقیقت مونږ ته ګواښ د خپلو کلیمه ویونکو ورونو څخه دې چې غواړې د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. که چیرې دهغوی ایمان کلک وي نو بیا خو د صلیبیانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بریالي کیداې. دمیلې د نندارچیانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترګو کیږې دا ټولې دصلیبیانو د جال لومې دې چې دیو شمیر بې ایمانه مسلمانانو د رانیولو له پاره ئې خپرې کړې خو بیا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دې»

«خپلو کسانو ته وواياست چې هیڅ یو جاسوس و نه وژني ،»سلطان ایوبي ورته وویل ،«ژوندي ئې را ونیسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائي چې دلته ئې را استولې دې»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلي سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په دري واړو اړخونو کې دننداړچېانو هجوم و. خو هغې لوري ته چې د شګو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړي آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره ځادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکي څوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وي ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د ننداړچېانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د ننداړچيانو تر منځ چپتيا او دفوځي ډلې رعب را پيدا کړ.

ننداړچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور ننداړچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره ننداړ چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لګيدلې وي ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم ووا و دسلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکي معززين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښيني او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهغه سره وي ، دهغه عمر نژدې ځلويښت کاله پوره کيده. هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې او ښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلي و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لوري وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د ننداړچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښانو ئې هم د آسونو په څير په ګلداره ځادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل اوپړکيدل ډير ښه بريښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچیان ئې ځانته متوجه کړي و . د هر سپور په اوږو یو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زین د پاسه د غشو رنګینی خلطې پرتې وې. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څیر اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښې یا کیڼ لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څیر وو چې یو شمیر نندارچیان پرې د ننداري له پاره ناست و . خودفوځي روزنې ، فوځي چال اودفوځي سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلومیده.

البرق په خپل ځنګ کې ناستې نجلۍ ته یو ځل بیا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حیا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل ځنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق یوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پیدا شوی و . کیداې شي په دې وخت کې هغه خپله ښځه له یاده ویستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وریښمین نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سینې لګیده ، هغه یو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرمیدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ویل.

داوښانو پسې پیاده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ویشتونکو او تیغ وهونکو ډلې شاملې وې ، دهغوی یو ډول تګ ، یو ډول وسله او یو ډول لباس په نندارچیانو همغه ډول اغیز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ایوبي راتګ هغوی تر خپل اغیز لاندې راوړي وو. د سپاهیانو په مخونو باندې خوښې او ځلا وه ،او ډیر زیات ډاډه تر سترګو کیدل. دا ټول فوځ نه و ، یواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق دهر دلګې تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې سترې سترې تیږې ، یو ډول ختین لوښې او نور اړوند شیان بار کړل شوی و ، په دوی کې د تیلو په څیر کومه ماده هم ایښول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوځارول کیده. هر چیرې به چې دا لوښې غورځیده هلته به په ټو ټو باندې ویشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځایو پورې شیندله ، او کله به چې اور لګونکې غشي وروړسیدل نو ټولو ځایو به اور اخسته.

دسلطان ایوبي په قیادت کې دغه سپاره او پیاده دلګې ، د نیمې دایرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډیره ګړندۍ توګه د نندار چیانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ایوبي د لارې څخه بیرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بیرغچیانو آسونه ، ښې ، کیڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو . سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچیانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامیانې ته دکښیناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ایوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاې کښیناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پياده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډيو شاته ئي ځاې و نيو ،ميدان خالي شو ، يو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسيد ، دهغه په يو لاس کې د آس قيضه او په بل لاس کې ئې د اوبښ رسۍ وه. اوبښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغليده. دميدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و دريد ،او د آس قيضه ئي پريښوده ، او ټوپ ئي کړ د اوبښ په شا کښيناست. اوبيا ئي دهغې څخه لاندي پر ځمکه ور ټوپ کړ. ځوقدمه ئې د اوبښ او آس سره منډه ووهله اوبيا ئي ورټوپ کړاو په آس سپور شو ، د آس او اوبښ په منډه کي هيڅ توپير نه تر سترګو کيده. يو ځل بيا هغه دآس د شا څخه د اوبښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډير مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدين البرق لږ څه ښي لوري ته ښکته شو دهغې دخولي او د نجلۍ د سر تر منځ دوه دري انچه فاصله پاته شوی وه. نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرميدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدي حال کي و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډي باندي غونجي نوري هم زياتې شوی.

يو ناځاپه د غونډيو له منځه هغه د سطلونو په څير دخاورو جوړ شوی لوښي چي د آسونو په ګاډيو کي بار شوي و ، پورته و غورځول شو او بيرته په ميدا ن کي را پريوتل، لوښي به مات شو او تيل به تري هر لوري ته و شيندل شول لږو ډير سل داسې لوښي ميدان کي را پريوتل او دهغوی څخه را وتلي ماده به نژدي په سل متره مربع ځمکه کي خپره شوی وي ، په يوي غونډۍ باندي شپږ کسه غشي ويشتونکي را پيدا شول ، هغوی اوربلونکي غشي را وويشتل او په هغه ماده باندي، چي د ماتو لوښو په واسطه خپره شوی وه ، اور بل ولګيد ، دغشو د ويشتلو سره سم ټوله سيمه يوه شعله و ګرځيده ، چي لوړوالي ئې د اس تر ګيډې پوري او خپور والي ئې نژدې سل مترو ته رسيده. په همدي وخت کي ځلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تيزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسيدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئي د آسونو دځغاستي چټکتيا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کي ور ننوتل ، نندارچيان حيران و چي هغوی به ټول په اور کي لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کي هماغسې په ځغاسته تر سترګو کيدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. ننداره چيانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسي ووايه ، دننداره چيانو شور او ځوږ دومره زيات وو چي تابه ويل آسمان چوي. هلته ددوو سپرو په ښه اور لږيدلي و. دواړه د ځغليدونکو آسونو څخه په شګو کې را پريوتل او لږ څه په دي شګو کي ور غښتل ،او په دي ترتيب ئي د خپلو ښه اور مړ کړ.

البرق د دي ټولي شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترګي اړولي وي او د نجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لوري ته کتل او د لږي مسکا وروسته به ئي د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هيڅوک پوه نه شو چي ولې د هغه ځاېه څخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کي تر سترګو لاندي څاره. البرق ته دا معلومه وه چي نجلۍ د همغه زوړ سره راغلي وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل «ستا پلار چيري ولاړ.»

«دا زما پلار نه دي» نجلۍ ځواب ورکړ «زما ميره دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میره !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا د مور پلار په خوښه شوی دې او که ستا په خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د میني په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډېر نرم اواز ئې وویل « زه ددغه بوډا ښځه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه ښځه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وې کتلې هغوی یواځې سوداني فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په خیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل. که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیرې په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یو خو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځاې شي او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې ښځه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډېره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښوني اود میلې د شور و غوغا ښځه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ ښځه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوې راپیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستي ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارني لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ،...... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په خیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځي. دالبرق له اړخه د لیدني د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زماني يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بوډا ښځه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په خير په دبدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې شپه هغه د غله په خير په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئي وکتل ، اوپه يوه لورې باندې روان شو. د قاهرې ښارکې چپه چپتياوه، د فوځي ميلې د پايې ته د رسيدو ښځه دوه ورځې تيرې شوې وې. د بيرون ښځه را غلې نندارچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوي و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځايونه بند کړل شوي و، د علي بن سفيان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاګه کړي چې د بهر ښځه راغلي ځومره شمير نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دميلې موخې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې ځلور زره ځوانان په فوځي خدمت کې اخستل شوي و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره ښځه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتي د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چې هغه دهغه زاړه وکړي اخستل شوي وينځه او دهغې تر ځارنې لاندې بندى ده. خو بيا هم البرق په دې هيله هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځي ، دشونې خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و .

ښځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداې پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړې و. خو اوس دهغه ښځه يو ناپوهه زلمي جوړ شوى و . هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترګو شو. دا سيورې د سر نه تر پښنو پورې په ځادر کې پټ و او د کنډرې په تورتم کې ورجذب شوې و. هغه هم ګړندي ګړندي ګامونه واخستل او کنډرې ته ئې ځان ور ورساوه. د لويدلې دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مختهئي يوه تياره خونه راغله ، د چت ښځه د کومې سترې الوتونکې د وزرنو پړپړاړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه ځپه احساس کړه او يو نا څاپه ئې پرمخ باندې يوه کلکه څپيړه وخوړه. ددې سره يوځاې ئې د «چې چې» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسې و پوهيده چې دا کوم لويې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کنبيناست او په پښنو ښويدو سره يې ځان د خونې ښځه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې يوه اخستل شوى نجلۍ چې تل تر ځارنې لاندې وي ځنګه کولاې شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچې دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند ښځه خنجر راوويست او په لاس کې ئې و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوى د وزرونو د پړپړ اواز ويرونکې غوندې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه»--نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولې و . او په میله کې ئې دا هم ورته ویلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوږ سړي پلورل شوی ده.

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفي اواز وارید . هغه دبرنډې څخه په منډه را غله ، او د البرق سره ورغاړې وتله ، وې ویل « ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې یم ، زه باید ډیره ژر بیرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړې تر څو رابیدار نه شي»

«ایا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شي ورکولې ؟» البرق تري و پوښتل.

« ما کله ځوک نه دي وژلي ،» آصفې ورته وویل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د یو پردې سړي سره د لیدلو له پاره دغه ویریدونکې کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نیوله ، یو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه . دهغې خونې څخه چې البرق تیرشوی و دوه مشالونه راووتل ، چې شعلې ئې ډیر روښې او تیزې وې ، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونیو ، ایا دا په دې کنډرو کې اوسیدونکې بدې ارواح ګاني دي ؟ او یا د نجلۍ په تعقیب پسې دهغې خاوند راغلې دې ؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې یو اواز و غریده ، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول ، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته ځلور کسان تر سترګو شول ، د یوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې . هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل ، د کنډر انګړ روښانه شوی و ، ځلور واړه کسانو د وږو لیوانو په څیر د البرق په چاپیر کې په ګرځیدا شول ، آصفه د هغه تر شا وه . د برنډې څخه یو بل اواز راغې ، « تر لاسه شول ؟ ژوندي ئې مه پریږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ میړه اواز و .

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله ، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وویلې --« مخته راشه او ما ووژنه ، زه پر تا لعنت وایم ، زه په خپله خوښه دلته راغلې یم.»

ځلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپیر ولاړ وو ، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور ور اوږدې کړې او دهغې ځوکې ئې دهغې د وجود سره یوځای کړې او ورته ئې وویل ، « د مړینې دمخه د برچې ځوکې ووینه ، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ټرپ ټرپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نیولې ، او هغوی ئې ټیل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې ، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلینج ئې ورکړ او وئې ویل --« راشئ ، مخته راشئ ، زه وینم چې تاسې به له ما دمخه دا سړي څه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئي ترې اخستې وه. هغه سرې شاته و تبنتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځاې یواځې خپل ځاېونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولاې شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفې چلینج لا پخپل ځاې پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه توپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دې ، زوړ سړې یوې ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروې ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په ځنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و نبوده ، خو البرق او آصفې ته معمولي زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې مابه ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سوداګر یم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاریږي. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تا ته حلاله کړه ، .... ځئ دوستانو ! دوی ځانته پریږدئ ،» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب وګاڼه ، هغه ته دا ګوانښ تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګرندیو ګرندیو ګامونو په اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستي به دریده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورځخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې او که نه ؟» البرق هغه د سینې سره یوځاې کره. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندي راغلي و چي خبره ئي هم و نه شوه کولاي. نجلۍ هغه بې پيسو او بې قيمته اخيستي و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چي نجلۍ په کوم ليونتوب سره د هغه سره مينه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقيقت کي هغه د نجلۍ په ښايست باندي ځاريده. د هغه خپله ښځه د هغه هم عمره وه، د آصفي په کتلو سره هغه محسوس کړه چي نوره هغه ښځه د هغې د کار نه ده. په هغه وخت کي به چي کله هم ښځي پلورل کيدي نو د کور ښځي هيڅ حيثيت نه درلود، په يوه وخت کي څلور ښځي خو هر نارينه د خپل ځان حق ګڼله، خو د شتمنيو خاوندانو به د څلور و ښځو نه علاوه دوه دري ښکلي او ښايسته نجوني د نکاح پرته هم ساتلي. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوي دي، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چي د يوه سړي ښځي به د خاوند د خو شحالولو په خاطر ښايسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئي هغوی د تحفې په څير وړاندي کولي.

البرق چي کله آصفه له خپله ځانه سره يو ځاي کورته را ننويستله، نو د کور ټول لوي او واړه بيده و. سهار چي کله د هغې ښځي د خپل ميړه په پالنګ باندي دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چي د هغې په سر مصيبت را پريوتي دي. بلکه هغه خوشحاله شوه چي د هغې ښايسته ميړه ته دومره ښکلي نجلۍ تر لاسه شوي ده. د هغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حيثيت داسي و چي هغه داسي يوه ښځه او يا يوه وينځه له ځانه سره ساتلاي شوه.

صلاح الدين ايوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځي د مسلمانانو څخه ازادي کړي، هغه غوښتل چي د يوه خاوند او يوي ښځي حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چي هر امير او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي، ځکه د هغوی هر يوه ئي څو څو نجوني په خپلو کورونو کي ساتلي وي، د ښځو اختستونکي هم همدا خلک و. د همدوی په کومک سره به ښځي په عامو بازارونو کي ليلام کيدلي، د ښځو د تښتولو پيښي به را منځ ته کيدي. خلک به پري وژل کيدل، او ويني به په کي تويدي، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پايلي وي چي عيسايانو او يهوديانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کي زهر ور غورځولي و. ددي نه علاوه سلطان ايوبي دي احساس هم اند ښمن کړي و چي يو وخت همدا ښځي د نارينه و سره اوږه په اوږه د کفارو پر خلاف جنګيدلي او په جهاد کي د نارينه و له پاره نيمائي ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارينه و د تفريح او عياشۍ وسيله ګرځيدلي دي، ددي زيان يوازي دا نه شو چي د ولس نيمائي ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسي يوه نشه اي توکي جوړ شو چي د ولس اوقوم نارينتوب ئي له منځه يوړ.

سلطان ايوبي غوښتل د ښځو عظمت او سترولي بيرته په ځاي کړي. هغه يو پلان تر لاس لاندي و نيو چي د هغې له مخي ئي ناواده شوي نجوني په فوځ کي استخدام کول غوښتل، ددي امر لاندي حرم سرايونه هم خالي کيداي شو خو داسي احکام هغه وخت نافذولي شول چي د سلطنت خلافت يا امارت د هغه په لاس کي وي. دا ډيره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کي د پرديو پر ځاي د خپلو شمير ډير زيات و. او هغه په دي پوهيده چي په قوم کي د ايمان پلورونکو شمير ورځ په ورځ زياتيږي. هغه په دي نه پوهيده چي د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز يو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننويستې ده . او دا نجلۍ د هغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې او س د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځې ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبې د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامې فوځ و انګيره او د همغې څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبې تقرير کونکې حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې د خلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وينا کول اړين و ګڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم د عصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دې ، هغه د صليبيانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډوبيدو صليبيانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسې . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوې ، د مسلمانانو نجونې تښتوې او بې ابرو کوې يې اوبيا ئې پلورې......سلطان ايوبې خلک د قومې جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ او دخپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسې را پيدا کړل . او د همغې ورځې څخه را په ډېرخوا ځوانانو په فوځې خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسيده ، چې په دې ډله کې لږو ډيرو يو نيم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړې و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې د هغوی د روزنې کار پيل کړ.

دميلې څخه درې مياشتې وروسته:

دسلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زياد ښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه . د فوځې ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهې به دبل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دا زيان کم و ګڼل شې نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شې ، راپور تر لوړ پوړو چاروکو پورې ورسيد . هغوی فوځيانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وويرول ، د خدای څخه ئې وويرول خو بيا هم په دې جرائمو کې زياد ښت راته .

يوه شپه يو سپاهې و نيول شو. هغه د کومه ځايه څخه پنډغالې ته را ستنيده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندې را ستنيدل.خو دا سپاهې نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت اوهغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهې ودريد او پر ځمکه را پريووت ، ساتونکې وکتل چې هغه په وينو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يوړ دهغې په زخمونو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پتې کښېښولې خو هغه ژوندي پاته نه شو . د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګرې سپاهي وژلې ،او د هغه لاش ئې د پنډ غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وې ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په‌لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يواځې عصمت پلورونکې نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځې ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروې ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو څېړنو و ښوولـه ، چې هغوی د سپاهيانو تر منځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمي بيرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ور ښوولې و ، هلته په‌ور رسيدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خيمې نه شته ، هلته نښو نښانو دا ښوولـه چې خيمې ددې ځايه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه‌وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږي ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئې وويلې چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په‌فوځ کې ورننه‌باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په‌فوځ کې جرائم زياتيږي ، په‌دې لړکې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځايه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شونې ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلې ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کيده ، په فوځې ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کڅوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره‌وفاداره پاته شوه اوپه‌دې توګه‌د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم‌ورکړ چې هغوی دې په‌فوځ کې د جرائمو د وبا د څيړيدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه‌مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خونې ته يو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم‌ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریدل ، دهغه سره یوه ډیره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نیمائي مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخوني دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه ترخنګ کښیناسته ،

« پرون د مصر امیرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډیربښت موندلې » زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډیره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډیر زیات هیله پیداکونکې دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د یوي ښخې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اویو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږد بریاو لمړې پړاو دي»

« په دري میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوي دي » یوه سړي د هغه زاړه خبره غوځه کړه او تري وئې پوښتل « د بریاو دا بهیر ډیر سست دي ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

« زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانګړې توپیر نه تري را پیدا کیږي ، مونږ خو د ایوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندي غشې ور وویشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی دډلې څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو. ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلاې شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دي لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک ګڼې ، دا هم کیداې شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دي خاطر دا تګلاره ډیره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صلیب دپالونکو او سوډانیانو د ماتې نږدې یو کال تیر شو » یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...

درونده ! ته په ډیره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډیر اړین دي ، لمړې ایوبي او دویم علي بن سفیان»

« که چیرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به ړوند او کوڼ شي» یوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې ترلاسه کړي دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلاې شي ،» زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې ترخنګ ئې ناسته وه. زاړه وویل « دا دي هغه سترګې–وویننځ ، وویننځ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سيني رازونه كتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په كومه توګه په البرق قبضه كړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وكړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه كې راغلې دې ؟» يوه تريې و پو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي ويښتانو لاس را ښكود او وئې ويل « ما هغه په دغه زنځيرونو كې ښكيل كړې دې. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو ترڅنګ ددې زيرې په خاطر هم رابللې واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځكه زمونږ د ټولو په يوه ځاې كې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دې.تاسې ټول به دا نجلۍ و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيركتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مختته بوځې ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه كال راهيسې د همداسې يوې موقع په لټه كې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال كې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيڅړې هم ونه كتل ځكه مانه غوښتل چې هغوى ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځې حكام د ښاره بيرون ساتي ، خو كله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وكړ ، او ماته ډاګيزه شوه چې هغه خپل فوځې قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواكو ته لاربښونه كړې چې هغوى دې په دې ميله كې د ښاريانو ترمنځ كښيني او دهغوى ترمنځ دې د فوځ رعب نه ،بلكه باور پيدا كړي ، ماته علي بن سفيان هيڅړې هم ترستركو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته ترستركو شو دهغه ترڅنګ دوه كرسۍ خالي وې ، ما نجلۍ دهمغې تر څنګ په خالي چوكۍ كې كښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادې ښووله ، زه ئې خپل زوړ ميره او خپل ځان ئې پلورل شوى مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په څير مؤمن ئې په خپلې ښكلا كې را و نغاړه ، د ليدلو كتلو ځاې و ټاكل شو ، ما هغې ته ووېلې چې هلته په كنډر كې به كوم ډول ډرامه لوبوي ، نجلۍ كنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور كسانو سره هملته ناستوم. دهغې ډلې څخه دوه كسان اوس همدلته شتون لري اوپاته دوه نورئې تاسې نه پيژنئ ، هغوى هم زمونږ د ډلې وګړى دې.

دې نجلۍ البرق ته ثابته كړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وكړې ، پر هغوى ئې د برچې درانه وارونه وكړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوې وه چې دريښتوني حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن كې دا هم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوك په كې ګريدلې هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دېوه زړه ور او بهادر ترڅنګ ښه ښكاري ، ما پرې خپله خوښې و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله كړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دې» نجلۍ وويل --«زه حيرانه يم چې ددومره پوخ عمر حاكم په دومره اسانۍ سره زما په جال كې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې كړې دې ، پخوا تردې هغه هيڅكله هم شراب نه وڅښلې ، لمړى ښځه ئې هم په هماغه كور كې اوسيږي ، كوچنيان هم لري خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريښي چې هغوى ئې ټول له ياده ويستلي وي ،-- نجلۍ غوندې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبي ددغه ځانګړى باوري مشاور عقل په خپل موټي کې نيولي دې.»

«په دغه تيرو دري مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبي ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وويل « سلطان ايوبي ډير زيات فوځ روزي. دهغوى د ډلي څخه به تر نيمائي په مصر کې پريږدي. اوپاته نيمائي به د خپلي قومندي لاندي دعيسائي پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بيت المقدس باندې لګيږى. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستي دي هغه دادي چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوى يووالي دصليب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټي کې اخستي دي.

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلي غړي دي ؟» يوه سړي تري و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ريښتوني توګه د ايوبي وفاداره دي ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دي، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارى خبره همداسي کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکي لور ګڼي، ددې نجلۍ دښايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شي دي. مونږ نه شو کولاي البرق دخپلو ځانو سره را يوځاي کړو . او دې ته به اړتياڅه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبيږي»

«سلطان ايوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلي يوه غړي تري و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دي.» زاړه ورته وويل « هغه غواړي د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بې کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ايوبي د علي بن سفيان تر ځارني لاندې يوې ستري شبکې ته دنده سپارلي ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانګړي لښکر تيار کړي تر څو هغوى صليبي هيوادونو ته وليږي اوهلته تري د ځارکښنۍ او تخريب کارى کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده . د سلطان ايوبي منصوبي او پلانونه ډير خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلي کولو له پاره هغه د فوځي ميلي ترنامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپيږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښووني شوې دي ، هغه همدا دي چې د ايوبي په فوځ کې د بدکارى ناروغتيا خپره کړئ ، اودهغې طريقه داده چې دهغوى په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارى سره مينه ورزياته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وویل چې هغه دفوځي میلې څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننویستلو کار پیل کړې دي. او هغوی هم په ډیره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړې ده، جواري او ښځه دواړه داسې شیان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دویمه طریقه داوښووله، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالې په شاوخوا کې پرې ایښې دي، خو هغوی هیڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهیان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پیدا کړې دي. زاړه ورته زیاته کړه «دهغوی بریا تیره ورځ مخته راغله، هلته چې دوه سپاهیان په یوه وخت د یوې ښځې خیمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اویو بل ئې ډیر سخت زخمي کړ، یو دخیمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلې چې هغه پنډغالي ته په ور رسیدو سره هملته و مړ....دا راپور تر سلطان ایوبي پورې ور رسیدلې دي. هغه علي بن سفیان او البرق ته حکم کړې چې د فوځیانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړې او دا معلومه کړې چې جواري، غلا، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډیرښت مومي، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وویل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دي، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه او اطلاعات را رسوې چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې یو ځانګړې ډول سفوف ورکړې او ورکوي ئې. دهغې د اغیز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلای، په غونډه کې دا هم ډاګیزه شوه چې د مصر په زیاتو کلیو، باندو او ښارونو کې قحبه ځایونه، او د جوارۍ مرکزونه جوړ کړل شوی دي، چې ښه پایلې ئې را تر مخه کیږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنیو ځوانان د بد کارۍ په لور را اړوي، اوس دا هڅه باید وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حیائې او بدکارې میلان را پیدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډیره پټه غونډه وه، پائې ته ورسیده، هغوی ټول یو ځای بهر ته را ونه وتل، بهر به یو سړې ولاړ نو بل به څو دقیقې وروسته دهغې پسې راوت، زوړ هم ولاړ، یوائې آصفه او یو بل سړې پاته شول، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په یو راز کې پرې ایښې وه، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ویلي چې هغه دویم واده هم کړې دي، که څه هم دویم واده کول کومه د عیب خبره هم نه وه خو هغه ویریده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وایې چې دومره وخت دې د یوې ښځې سره تیر کړ او اخر دې د ځلوینت کلنۍ په عمر کې د یوې ځواني نجلۍ سره واده وکړ، خو دا راز تر ډیره وخته پورې راز پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپیریال کې د خپلې ځارکښنې د شبکې جال خپور کړې و . هغه ته دا خبرونه را رسیدل چې د فوځي میلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځاېونه ورځ په ورځ زیاتیږي . یوه ورځ د شبکې یوه غړي علي بن سفیان ته دا راپور هم ورکړ چې په تیرو درې میاشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې د خادم الدین البرق دکوره ښځه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خوارږ خوب پراته وي ، یوه ښځه چې په تورځادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو یو سړې ورسره یوځاې کیږي ، اطلاعاتي مامور وویل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دریم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړې سره یوځاې یوه کورته ورننوته ، او د څه ډیر ځنډ وروسته بیرته را ووته او د همغه سړې سره بیرته را ستنه شوه .

هغه مامور دا هم وویل چې هغه همدا ښځه تیره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقیب لاندې و نیوله ، هماغه کورته و رننوته ، مامور وائي چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په یوه ځاې کې پټ کښیناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او د ښار په لورې رهي شول او هلته په یو ستر کور کې ورننوتل ، د ډیر وخت د تیریدو وروسته دهمدې کور څخه د یو یو کس په راوتلو سره نژدې یولس کسان له هغه ځایه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د یوه سړې سره هم را ووتله ، مامور هم د تیارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقیب لاندې و نیول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لورې ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و رننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په خیر د یوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکي په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو دعلي بن سفیان لار ښوونې او احکام ډیر سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ویلي و چې که چیرې د سلطان ایوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هیڅا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي ، هر چیرې ئې چې هرډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډیر معمولي او لږ وي باید علي بن سفیان ته ئې تفصیل ورکړل شي ، دا د جاسوسي روزنې د سبق یوه برخه وه ځکه د ځارکښنې دشبکې بریالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډیر خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کیږي .

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفیان له پاره ډیر ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډیره ښه پیژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړې سره چیرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د یوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډیر فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چیرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پیدا کیده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سیلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لویدلې وي؟ دهغه په ذهن کې یو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا شو ، هغه د خپلې شبکې يوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته واستوله تر څو هغوی ته ووايي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بيکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هيله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځيده او آصفه ئې تر سترګو شوه. دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئې خپل «فرياد» وراندې کړ او ورته ئې وويل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې و پوښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پيغله ده ؟ هغه ځواب واوريد چې دا زما لور نه ده ، دا زما د ميړه دويمه ښځه ده ،درې مياشتې کيږي چې واده ئې ورسره کړې دې.»

علي بن سفيان ته دا خبره حيرانونکې وه. د هغه په زړه کې دا شک پيدا شو چې د شپې د کوره وتونکې د هغې همدا دويمه ښځه ده ، علي د يوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پيغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاي کې ځانته ووينې. خو البرق بايد په دې خبره پو ه نه شي. هغه ورته په پيغام کې دا هم ويلي و چې دهغوی دکور په هکله په يوه ډيره مهمه خبره باندې ور سره غږيږي. علي ، دالبرق د دفتری مصروفياتو د په نظر کې نيولو په اساس ، د هغې ښځې ته د ليدلو کتلو له پاره ځاي او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفيان دې ښځې ته دزړه له کومې ډير زيات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وويل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دويم واده کړې دي ، ښځې ځواب ورکړ « د خداي شکر دي چې هغه دويم واده کړي دي –څلورم او پنځم نه دي.»

په خبرو خبرو کې علي بن سفيان ترې و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډيره ښکلې او ښايسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شريفه او نيک خويه هم ده ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډيره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل « که چيرې زه ووايم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ويل « زه په خپله اند ښمنه يم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځيدلې دي ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چيرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ويريږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګيري چې زه د کينې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوی هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګې خالي کيږي.»

«شراب ؟» علي بن سفيان ټکان وخوړ او وئې ويلې « البرق شراب څښل هم پيل کړي دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يوائې دا چې ښښې ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلۍ د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې. ما دا هم کتلي چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده .»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلي دي. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کرّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم تر څارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړيو غړې ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يوائې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورڅخه د شبکې د نورو غړوپه هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر څارنې لاندې وساتي.....

دا ښځه ولاړه اوداسې څرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښوونې به په ساړه فکر سره پلې کړي ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنټروله وتلاې شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

*****(۴۰)

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يوائې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملګري و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علي ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لاره پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیرښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبري کړي وي دهغه ځخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دربیمه شپه ، د نیمائې شپې ځخه لږ ځه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چاروکو ځخه توپیر درلود چې هیڅاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ ځه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ ځخه د وتلي غشي په څیر د خوني ځخه راووت او په یو ځو ګړندیو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړو ، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته وواياست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر ځو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر ځخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غرې د آصفي د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره ځخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ ځه دمخه د البرق دکوره په تور ځادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لړه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی ځخه یوې خپل لاسونه و پرکول ، هلته د نژدې ځابه ځخه یو سړې را ووت ، هغه هځه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړي هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یئ» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې ځخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړې وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمې شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر همله پټ ناست دي. هغه دا معلومولې چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامي حالت له پاره د ګړندیو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل ، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلي ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په ځو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاې ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاې ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمرنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندې و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمرنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاې او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاې په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه چا د تيښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه وروسته د انګړ په لورې ورتاو شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګړی ئې و نيسئ ،» سپور د پنډغالي په لور ولاړ علي بن سفيان په لوړ اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبيلې څخه په ګوته را ټول کړل شوی آسونه و . اودهغې سپرو د سلطان ايوبي څخه څو ځله انعامونه اخستي و . تښتيدونکې هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکې اسونه دي ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوڅې وې چې آس په کې نه شو ځغليداې ، خو بيا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و .

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يوازې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بيائې پتيدل شوني نه و . هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې وه. هغوی يو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په حکم دوه سپرو و په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تښتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندی وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغې هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول دا سې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاړه بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره ووایاست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندیو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کښیښول ، او د هر آس پسې یوي یوي ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شوروشر کې د لیندیو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنترول ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په ښنبه کړ، دا اس دکنتروله ووت او بیرته شاته راغې ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس ورو غځاوه ترڅو یو سپور پرې د متو څخه را ونیسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سړې سپور و او یوه ښځه. ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه.دا سې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یوازې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه دا سې معلومیده چې هغوی ټول تښتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتیدونکي ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړیني په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تښتیدونکې ټول ټال پنځه کسان و، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تښتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ.،» د یوه آس د زین سره مشال تړلې و. هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې وتړه ، او هغه ئې په يوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وويل چې په بيړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بيړې يو ښتنه هم نه پيدا کيده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو کې يو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې داقافله قاهرې ته رسيدله نو دسهارسپينې ليکې را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپيښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټيو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتيائي حالت ئې ښه نه بريښيده . سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسيدلې و هغه علي بن سفيان ځانته کړاو ورته ئې وويل ،«زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره يو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پيالې او صراحئ پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړې دي.»

«دهغه يوه نه چې دوه ښځې ټپې شوې دي» علي بن سفيان ورته وويل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډير غټ ښکار را نيولې دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وي ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حيران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفي پخوانې ميره انګيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د يوې سترې ډلې معامله وه چې دهغې يوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخميان د خبرو کولو او دبيان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کيسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفيان وويل چې دهغه د خاوند دويمه ښځه دشکمن کرچار خاونده ده او جاسوسه معلوميږي نو هغه د ډيرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل ميړه او آصفه دواړه د تيغه تير کړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول کيږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرويزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پيدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان ترکنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې ترکلکې ځارنې لاندې و نیوله ، هغې دشپې له اړخه ویده کیدل هم پریښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په کتې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دړه کې یو کو چنې سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبي په جنګې پلانونو کې به شاملې وې. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړې او څه ډول فکر کوې ؟

دالبرق لمړنې ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه. کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دې ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، اصفې کالې واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوې. هغې د البرق دشرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې څیز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالې وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور ځادر داسې وا چاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه. اوبیرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل ځادر ئې له ځانه چاپیره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د یوې ملازمې سره پسیږې ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځاې کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوې دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چېرې ځي ، کیداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځې په تیاره کې بنه نشواې لیداې ، هغه آصفې ته ورنژدې شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپې توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولاې چې څه وکړې.

خو بې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چیرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خوندیتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر شنګ روان دې ،آصفې یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترشا راغلې ئې ، یا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمرنۍ ښځه د متو څخه و نیوله خو هغې په یوه ټکان سره خپل ځان د نیونکی څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وویست ، دهغې تر مخه یو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنګ شو ، خو سړې پرې داسې وار وکړ چې دهغه خنجر دښځې په یوه اړخ کې و لګید ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمرنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننویست ، هغې ښځې په زوره چېغه کړه ، هغه سړې یوځل بیا په دغه لمرنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځیدو څخه و ژغورله، کله چې لمرنۍ په دویمې باندې بیا وار کاوه نوهغه سړې دهغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونیو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي .

آصفه پریوتې وه او د البرق لمرنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې دتشي څخه تر ګیډې پورې رسیده . هغه سړې اصفه پورته کړه او چېرې ئې یوړه ، د علي بن سفیان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د یوه پټ ځایه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهیدل چې دا دویمه ښځه به څوک وي ، عمر دهغه سړې پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه ، هغه هماغه ځاې ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهمغه ځایه څخه نیغ علي بن سفیان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او دهمدې زخمي ښځې تر څنګ کښیناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پرلپسې وارونه وکړل او حمله کونکي دهغې ځایه خپلې پښې سپکې کړې . آذر هم هملته بې هوشه پریوت ،

مانېام د البرق د لمرنۍ ښځې او د آذر روغتیائې حالت مخ په خرابیدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډیرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندي پاتې نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفیان ته ویلې و «چې ره خپل خاوند ځارولې شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هیواد ځارول نه شم زغملې ،» او هغې دخپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ .

دسلطان ایوبي په حکم باندې خادم الدین البرق په زندان کې و لوید ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمایلې او وئې ویل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځیدلې وه . خو دا ځرګنده شوې وه چې هغه دحکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلې دي ، سلطان ایوبي د وژلو جرم ببنلاې شو . د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ببنلاې ؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بیان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغیز دومره نه و لکه د ویرې او خوف اغیز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګیو په بڼه کې د شهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې یوه حال سره به مخ کیږي . هغه ډیره زیاته له دې ویریده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډیره خرابه کړي . هغه ته داو یره هم تر سترګو کیده چې مسلمانان به دهغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې دخپلې دغه ویرې په هکله هر هغه چاته ویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچنې په څير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته يې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوې مسلمانې تيپې شوی ښځې سره چې کيږي. خو هغې يو غږ کاوه چې غوارې د سلطان ايوبي سره ووينې ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغي او دهغې پر سر يې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسني زخمي حال کې لکه دلور په څير ښکاري.

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دی» آصفې ورته په ژړغوني توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته وواية چې ماته سمدستي زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملاي.»

« که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، « زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټرانو راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائې حالت مخ په ښه کيدو دی،که چيرې تاته مو اذيت درکولاې نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شيندلې ، او تا به په چيغو چيغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې وای او د خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې وای، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندي پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه اوښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،« ته دا انديښنه له زړه څخه و کاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چيرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځای و . هملته دننه د آسونو د دريدو ځای و . دوی هملته پنځه نور کسان هم نيولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چيرې چې تيرو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځای کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را نښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه.نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې.او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې. اول د ځارکښنې له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنيو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخريب کارانو له پاره لويه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وويلي چې دسلطان ايوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ور ننويستي دي او همغوی د فوځ تر منځ د جوارۍ کولو عادت را پيدا کړې دي. هغوی د بيلل شوی قمار په خاطر يو دبل پيسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو ځخه ډيرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عياشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وويل چې همدا اوس هم هغه سوډانيان چې د فوځ ځخه ويستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کيږی، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ايوبي په حکومت کې ئې ډير مهم ځايونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه يوه عيسائې پيغله وه چې اصلي نوم ئې «فليمنګو» و ، هغه په اصل کې يوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کيده. هغې ته د مصريانو ژبه ورزده کړل شوی وه. اود هغې په ځير په سلونو نجونې د مسلمانانو سيمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وويل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کيږي نو هغې وويل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صليب مشن پوره کړې دي»---او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتيا وه ، دهغوی له اړخه په ويل شوو نښو نښانو ځونور کسان هم و نيول شول ، چې يو ځو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واورول شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملاې او هملته ومړ. دهغې کوچنيان د سلطان ايوبي له خوا تر روزنې لاندې ونيول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې ځخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچيان نه و بلکې د يوي مجاهدې بچيان و او دهغوی مور په مذهب ، هيواد ، قوم او ولس ځان شهيد کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخليفه د معشوقې "اُمّ عراره» تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدېزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خليفه پيغام وړونکي صلاح الدين ايوبي ته دا خبر راوړ چې خليفه خپل ځان ته ورغوښتي دي.دې خبر په سلطان ايوبي ښه اغيز و نه کړ او قاصد ته ئي وويل چې « خليفه ته د سلام او درنښت وروسته ووايه چې که چېرې ډېر اړين کار وي نو زه حاضر يم چې هلته درشم ، خو اوس هيڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووايه چې هغه ندي چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضريدو څخه ډېرې اړينې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ايوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت . دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خليفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خليفه پادشاه ګڼل کيده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطيبانو د خدایﷻ او دهغې د رسولﷺ وروسته په هر جوماتکې د خليفه نوم اخست. د عيش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدين زنګي او سلطان ايوبي په څير شخصيتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و .
کله چې سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغی ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دي. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ ځنډنې کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک څښاک لوښې ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولې و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحې او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوی وې.د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکي نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځاې په ځاې شوې وې دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید تولې نړی ته ئې د الله ج پیغام وررسولې واى ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و. د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لاربښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړي هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سراى ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې واو هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سراى کې یوه بله ښکلې اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته درې ځلور کسان په عربي ښه کې راغلې واو دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د ("اُمّ عراره") یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو ښه والي دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خليفه ددې عياشيو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امير او والي به د خليفه تر مخه ټيټيده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کيده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بيرغ لاندې را پريوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاس کې و، چې دهغوی ټول اړيکې د صليبيانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عيسيان او صليبيان په قاهره او سکندريه کې ميشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدين ايوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مګرلا تر اوسه ئې يو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډير زيات اغيز پيدا کړې و.

سلطان ايوبي په دې خاطر د خلافت د عياشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې يو شمير خلک د خلافت په هکله ډير احساساتي او يو څه نورئي ډير سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډيرکې و ، په دې ډيرکيو کې يو شمير لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نيولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه يواځې صلاح الدين ايوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ايوبي په دغه حالاتو کې ، چې له يوه اړخه هيواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو ښخه ډک و او د بله اړخه د صليبيانو د ځوابي يرغل ګواښ هم په خپل ځاي شتون درلود، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(١١٧١) زيږديز کال د جون د مياشتې په يوي سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدين ايوبي د خليفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ ښخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وويل چې «علي بن سفيان ، بهاوالدين شدّاد ، عيسى الهکاری او الناصر ماته ډير ژر را واستوه».

*****(۴۲)

دا څلور واړه د سلطان ايوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورين ول ، سلطان ايوبي هغوی ته وويلي « همدا اوس اوس د خليفه قاصد راغلي و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو ښخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې ښخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي ياست ، او دا بايد درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې ښخه د خليفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډير دمخه وي» شدّاد ورته وويلي « خلک خليفه د خپل پيغمبر په څير پيژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پيغمبر په څير پيژني ،» سلطان ايوبي ورته وويل « د لږ څه وخت په تيريدو سره به هغه د خداي په څير هم و مني ، هغه ته د خدايي او پيغمبری مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله يو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پيغمبر ص وروسته يادوو ، څنګه عيسى فقيه ستا انګيرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائیدوم ، » عیسی الهکاري فقیه ورته په ځواب کې وویل « هیڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بیاداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پیړیو پیړیو را هیسې خلفاؤ ته د پیغمبرانو مرتبه ورکړل شوي ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ویلای، چې د سیاسي او نظامي اړخه به ستا د پریکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي.»

«عکس العمل به ډیر سخت و ي» بهاؤالدین شدّاد ورته وویل« او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بیا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت یا(په دین کې نوښت) ته باید د پای ټکې کښېښول شي. او یا خلیفه په سمه لار روان شي او د رینښتوني مسلمان په حیث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شوني نه ښکاري»

«زما څخه به ډیر د خلکو په رایه او آند بل څوک ښه وپوهیږي ؟»علي بن سفیان، چې د استخباراتي شبکې رئیس و او په ټول هیواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وویل « عامو وګړو ترا وسه د خلیفه شکل او صورت هم نه دې کتلي ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ایوبي نوم پیژني ، زما د اداري د غړو خبرلوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتیاوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب یا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتیاو په پیښیدو سره به خلک د مرګ سره مخکیدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تیرې هم پاې ته رسیدلې دي. جرایم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکایتونه او عرایض تاته نیغ په نیغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورینو او عسکري و ګړو څخه ویره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هیواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تیري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و ترسترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانښه ، زه په ډاډمن زړه سره ویلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځاې د امارت پریکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، یا عدل او انصاف ورکړې وي او یا نه ، »سلطان ایوبي ورته وویل « اویا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړې وي او یا نه ، زه نه پو هیږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته یو ډیر عبث او بې ګټې تګلاره پریږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پریښول نه غواړم ، په دې خاطر اړینه ده چې په دین کې دا نوښتونه(بدعتونه) ، چې دمذهب برخه ګرځیدلي ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئې ور و غورځوو. که چیرې همدا رواج ژوندې پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډیوې څخه ډیوه بلیږي ، خو زه غواړم دا ډیوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هیږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځیدلې ده ،او خلیفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښایسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ برید کړې و. که چیرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپریوتي واې ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدېن شهیدا نکیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و پو هیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو ستر توپان راغلي دي ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیرې خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنی ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دي......»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلي وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلي دي ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبي یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شیږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګي ماته د اپیغام را استولي دي او لیکلي ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دي د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دواړو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللي دي ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې وي که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهي د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورني حالات کړکیچن دي ، په مصر کې به یو پاځون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبي لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلي دي. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځې اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګلونو پاڼې و شیندي، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږی چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځای اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، څرونکو ، دهقانانو او .....رېښتونو پاکو خلکو مذهب دي او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چې الله ج ته ډېره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چې د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خليفه پر ځاې پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته وويل « تل د رېښتيا مخالفت شوی او کيږي» سلطان ايوبي ورته وويل « نن د درواغو او باطل رېښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويرېږي او د رېښتيا ويل ئې پرې ايښې دي ، د حق او رېښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوې دي ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاي ټکي ايښې دي چې د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام ورې ساتل کيږي اوپر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځيرونو کې تړل کيږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرم ص د غلامۍ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته ورې چې دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوی څخه نقدې کومکونه غواړي او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پيدا کوي ...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډېر درونډ او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته وويل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازميښت کړي يو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګيدلي يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چې زمونږ شميره ډېره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلې و ، چې که چېرې يرغل او بريد د بهر څخه وي مونږ کولاي شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه بريد او يرغل چې د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو : چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه ! دا څه پيښ شول، درونده اميره ! کله چې د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره ! تا ښه خبره وکړه» سلطان ايوبي ورته وويل «زما توره همدا اوس هم په تيکې کې تړپيږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوې دي ، زه يوائې د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلی بن سفيان څخه و پو ښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړې هغه ددې ګواهي ورکوي چې دخلافت د عياشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعیش پالنې په اساس ، هر څېړې چې کوم امیر یا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځای خپل واکې حاکم ګرځېدلی دی ، اسلامي سلطنت په ټوټو ټوټو ویشل شوی دی ، د خلافت مرکز دومره کمزوری شوی دی چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سیاستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو ګوابښونو څخه بې خبره نه یم ،او دا هم را ته ثرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شیرازه بیرته را یوځای کوو نو دا به نوره هم د خپرېدو هڅه کوي ،زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و درېږي ، خو زه ویره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ویرېږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خلیفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړین کار شتون ولري ، خو په او سنې وخت کې زه د خطبې څخه د خلیفه نوم او یاد باسم.»

ټولو د سلطان ایوبي ددې کار ملاتړ او تائید وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خلیفه العاضد په یوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وویل چې صلاح الدین ایوبي ورته ویلي چې که څېرې کوم اړین او ضروري کار وي نو زه را تلای شم او که نه زه پخپله ډېر مشغول یم. خلیفه د قهره سور اور وګرځید ، هغه قاصد ته وویل چې رجب راته را ولیږه، رجب د خلیفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و ، هغه ته ئې د خلیفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ور سپارلې وه. هغه د خلیفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانیان اخستي وو ، هغه د سلطان ایوبي د مخالفینو څخه او د خلیفه د غوره مالو څخه یوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدین ایوبي ځواب خلیفه ته وراندې کاوه نو د خلیفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خلیفه ته وویلي«صلاح الدین ایوبي ستا نوکر دی–تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خیژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟ او یا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس ترلې ئې ستا دربار ته راولې ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پایلې به ډېرې ښې نه وي ،» خلیفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وویل.« دهغه د لاس لاندې یو ځواکمن فوځ دی ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشې سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزیدلې اواز وویل ، « زه د همغه لمریو څخه په دې پو هیدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دی ،...دا صلاح الدین ایوبي یادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ده ډه کړې چې که څېرې کو م ضروري او اړین کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډېره کارونه دي چې باید تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپارید او په خپل زړه ئې لاس کېښود ، رنګ ئې ژیړ شو ، او په یوه ډېر کمزورې اواز ئې وویل « هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه یو رنځور انسان یم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به یوه ورځ ما له منځه یوسي ، زما له پاره غُصّه کیدل زیانمن دي ، ما د خپلې روغتیا غم شپیلي، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و ؟» رجب ترې و پو ښتل --«ماته حکم وکړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پیدا شي چې دهغې پر سر یو حاکم هم شته» خلیفه په داسې حال کې چې په خپل زړه ئي لاس ایښی و په لړزیدلي اواز وویل « همدا تا راته ویلي و چې صلاح الدین خپل واکه او خپل سرې شوي دي ، زه هغه بیا بیا دلته را بولم او هغه ته حکم کوم تر څو هغه خپلې پښې لاندې کیږدي ، دا اړینه نه ده چې دکوم ضروري کار په خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«أمّ عراره» د شرابو پیاله د خلیفه په شونډو کیښوله او ورته ئي وویل --«سل ځله مې درته ویلي چې په غُصّه کیږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه زیانمنه ده .» هغې د یوه طلاې دبلې څخه نسواري رنګ څه سفوف را وویستل او د خلیفه په خوله کې ئي ورواچول او د اوبو ګیلاس ئي ور په خوله کړ. خلیفه دهغې په خورو ورو وریښمینو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته ئي وویلې --«که ته نه وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتی دي ، زما یوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مینه ولري ، یوازې ته زما له پاره اسماني فرښته ئي.» هغه نجلۍ نوره هم له ځانه سره را نژدې کړه او خپل لاسونه ئي د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«ای د مسلمانانو خلیفه !» رجب ورته وویل -«ته ډیر نرم زړه او نیک خویه انسان ئي ، همدا لامل دې چې سلطان ایوبي ستا تر مخه داسې ناز کوي. دا به ستا له یاده وتلي وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دي ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دي ، هغه په ختَه کُرد دي. زه حیران یم چې هغه ته دومره لویه رتبه چا ورکړې ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دي. هم په جنګ پوهیږي او هم په جنګولو . خو دا صفت دومره مهم نه دي چې هغه ته دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستر او دومره تجربه لرونکې فوځ داسې ژر له منځه یوړ لکه یو کوچنی چې یوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسیدونکو یو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څیر سالاران ئي درلودل ، نو خلکو ستا د سپیو ترمخ هم سجدې کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به ستا په دهلیزونو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسیده چې ته خپل یو لاس لاندې کس را بولې نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډډه کوي.»

«رجبه !» خلیفه په ناڅاپي توګه و غورید او وئې ویل --«ته یو مجرم ئي !»

د رجب رنګ تک ژیړ شو ، "أمّ عراره» هم په یوه ټکان سره د خلیفه څخه ځان بیل کړ. خو العاضد یو ځل بیا هغه د مړونده و نیوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په ډیره مینه وویل--« ایا ما تاسې و ویرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووایم چې هغه ماته اوس ددوه کاله د تیریدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نیک خلک وو ، او دصلاح الدین ایوبي پر لاسو جوړ شوي فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ايا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهيدې ؟ ولي اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امير خپلې ريښې ټينګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ويريدلي اواز سره ووېل --« سلطان ايوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امير خپل سرى او ستاسې په روغتيا مې د هغې د اغيز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډيره وخته را هيسې دا وينم چې صلاح الدين ايوبي ځو ځو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر اودهغوى د پايلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خليفه د مخ سره خپل مخ ور يوځاې کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننويستې وې او د کوچنيانو په څير ئې ورسره لوبې کولې ، يو نا څاپه ئې د خليفه د مخ په غومبري باندې لاس کينبود او ترې وئې پوښتل چې « اياطبيعت دې لږڅه را ښه شوې دې ؟»

خليفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې ووېل چې --« دوايې دومره اغيز نه وکړې لکه څومره چې ستا مينې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښايست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسير دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سينې باندې کيښود او ورته ئې ووېل -«د قيامت په ورځ چې ما جنت ته ليږدوې ،نوزه به خداې ته ووايم چې زه بله حوره نه غواړم ماته يواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» يواځې ښايسته نه ده » رجب ورته ووېل -« بلکه ډيره هو ښياره او ذهينه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځيدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوى دې، اوس هيڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او يا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابي را پيدا کړي.»

رجب د صلاح الدين ايوبي په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته ووېلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدين ايوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ويل رجبه ؟» خليفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ويرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امير پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته ووېل --« شوني ده چې صلاح الدين ايوبي به يو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډير خوښ يم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بيرغ راپريوتو ته نه پريږدي، » خليفه ورته ووېل --« مونږ د سلطان ايوبي په څير سالارانو ته اړتيا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتي ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپين سترګۍ او بې ادبۍ په هکله ښښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازميښت کړې. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پوښتې ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړې چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوبويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوي رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ورليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دی.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کرکيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړې دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبديزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلې « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نوری وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړې او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو . که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼې ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځای ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایوبي د شیرکوه روزل شوی سړی دی ، هغه خپل ټول عمر د عیسائي قوم پر خلاف په جګړو کي تیر کړی او په دې تر تیب ئي د اسلام دښمنان نور هم زیات کړل،که چیرې د صلاح الدین ایوبي پرځای بل کوم څوک د مصر د حاکم په څیر ټاکل شوی وای ، نو نن به عیسائي پادشاهان ستا دربار ته د میلمنو او دوستانو په څیر را تللای ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کیدل او نه به نوم ورکي ښځیدل»

«مګر رجبه !» خلیفه ورته وویل -«صلیبیانو خو د روم په بحیره کی په اسلامي لښکر یرغل کړې و؟»

« صلاح الدین داسي حالات را پیداکړي و چي صلیبیان دخپلي دفاع په خاطر مجبور شول په حملي کي لمړیتوب وکړي ،» --رجب ورته وویل -«صلاح الدین ایوبي ته مالومه وه چي د صلیبیانو له اړخه حمله کیدونکې ده ځکه چي دحملي له پاره حالات همغي راپیدا کړي و او په دې خاطر هغه د حملي د مخنیوي او دفاع له پاره ځان له مخکي چمتو کړی و ، دا انسان خو فرښته نه ده چي په غیبو به پوهیده ، هغه داسي یو چال و چلاوه ، چي دهغې په لوبیدو سره په زرګونو کوچنیان یتیمان شول اوپه زرګونو ښځي کونډې کړل شوې ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندې تاسي هغه ته زما تر مخه شاباسي ورکړ او ستاینه ئي مو وکړه، بیا هغه هغه سوډاني فوځ چي ستاسي وفادار و د جنګي تمریناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وویست او په تیاره کي ئي پرې د خپل فوځ له اړخه عملیات پیل کړل او دا ئي خپره کړه چي د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړی و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاینه وکړه او شاباسي دې ورکړ. تاسي دومره نرم زړه او مخلص یاست چي تاسي دهغه چال او دوکه درک نه کړای شوه.»

په دې وخت کي "اُمّ عراره» چي دعربو د ښایست یوه نمونه وه د خلیفه العاضد سره « په ډېره معصومانه توګه » د فحش داسي حرکات پیل کړل چي په العاضد ئي دشرابو نشه نوره هم ورزیاته کړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغي نجلۍ په لاسو کي و – درجب خبرو او دلیلونو دهغه په زړه باندې پوره اغیز کړی و ، خو دهغه په زړه کي یواځي او یواځي "اُمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبرې هسي په ضمني توګه اوریدلي ، رجب په صلاح الدین ایوبي باندې ډیر شرمناکه وار وکړ. هغه و ویلي « صلاح الدین ایوبي په یوي بلي دوکي او غولوني باندې لاس پورې کړی ، هغه اوس هره ځوانه او ښایسته نجلۍ چي ووینې د لاسو ئي نیسي او ابرو ئي تویوي، او بیا د یو څو ورځو عیش او عشرت وروسته ئي په دې خاطر له منځه وړي چي دا جاسوسه ده. عیسایانو پر خلاف په ولس کي د کرکي دپیداکیدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کي دا مشهوره کړې چي صلیبیان خپلي نجوني مصر ته د ځارکښنۍ له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشي ښځي هم را استوي تر څو د قوم د ځوان کُول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هیواد اوسیدونکې یم. څومره قحبه ځایونه چي دلته شته د ټولو ښځینه لوبغاړې مصري او سوډاني ښځې دي، که چیرې کومه عیسائي ښځه په کي هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه یو بدکاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سراي درې څلورو نجونو وویلي چي صلاح الدین ایوبي هغوی خپل کورته ورغوښتي وی او هلته ئي د هغوی عزت توي کړې دی.» "اُمّ عراره» ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئې ویل --«زما د حرم سراې نجونې ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري .» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې شخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشې وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -« زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاترې دې ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوې و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخواني فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«خومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې دمرکزي جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلې. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، دهغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم ترلاسه شوی چې دهغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یو بل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پیښنو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدې. خو شوني ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د ویناو څخه چې کوم شواهد ترلاسه کیږې نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطيب امير العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خليفه نوم وانه خست، صلاح الدين ايوبي هم د لمانځه په منځنيو صفونو کې ناست و ، علي بن سفيان تر يې لرې په يوه بل صف کې ځای نيولی و، د سلطان ايوبي نور باوري ملګري او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو وويني. دعلي بن سفيان د شبکې د غړو ډير شمير هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خليفه نوم دخطبې څخه لرې کول يو درونډ کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډير درونډ جرم ګڼل کيده ، اوس نو دا جرم تر سره شوی و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه څوک په جوماتکې نه و نو هغه يو اڅې او يو اڅې خليفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ايوبي پورته شو ، خطيب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه څپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وويل « الله ج دې ستا مل او ملاتړی وي ،» خطيب امير العالم په ځواب کې ورته وويل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځای جوړ کړ» دبيرته تللو په وخت کې سلطان ايوبي د څو قدمه اختسلو وروسته بيرته و درېد ، او د خطيب لور ته ولاړ او ورته ئې وويل « که څېرې ته خليفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځای زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره يو ځای ولاړ شم.»

«که څېرې امير ئې سپين سترګی و نه ګڼې» اميرالعالم ورته وويل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وينا که څېرې جرم وي نو بيا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هيڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خليفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخليفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وايم.»

له ماښامه وروسته صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ، بهاؤالدين شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زيات شمير غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځيدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل چې د هيڅ ځايه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ويلي وي چې نن په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستل شوی. دعلي بن سفيان خپلو وګړو په يو څو ځايو کې دا خبره ياده کړې وه چې نن خطيب دجمعې په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډير بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډير خلک حيران پاته کيدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خليفه نوم هم اخستل شوی او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې يو څو کسانو په ډيره بې پروائې سره وويل چې څه فرق کوي ، خليفه خو خدای يا پيغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ايوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ويرول کيده هغه په هيڅ ځای کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدين ايوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدين زنګي په نوم يو پيغام وليکه ، په دې پيغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خليفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډير ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ايسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه يو اوږود پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لوری ته واستوه ،تر څو دا پيغام نور الدين زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړې متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې « د رجب سره يو کس د سيورې په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره ووينې ، خليفه د هرې ورځې په څير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّ عراره» په طلسماتي ښايست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوی دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړي و او تر څنګ ئې خوب راوړونکې سفوف هم پرې ښنبلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ويده کړ ،دخونې قنديلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخونې څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو، هغوی د شپې په تياره کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره يوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوی خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلۍ په شا اړولې او ګرندې ګرندې را روان دې. هغوی آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، يوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوی د ډلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ويښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولی نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدین ایوبي "اُمّ عراره» تښتولی ده. رجب هم بیرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئې لټولی و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلي وو ، پخپله قومندانان هم د سپاهیانو په څیر لړځیده ، د یوې نجلۍ تښتول معمولي خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خلیفه د جنت دپیغلو څخه شمیرله ، دمحل د شا له لورې یوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکیدې او بیا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کیدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کیده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتیدلې وي ، خو خلیفه دا شک شونې نه ګاڼه هغه ویل چې "اُمّ عراره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تیاره وه.

«دا د صلاح الدین ایوبي کار دې» رجب العاضد ته وویلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر یوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "اُمّ عراره» د ورکیدو خبر ور ورسید نو هغه په ټول محل کې وګرځید او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وویل چې «دا د سلطان ایوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نیولې تر ښکته ملازمینو پورې ، ټولو همدا خبرې بیا بیا کولې ، رجب بیا همدا خبره د خلیفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د یوې لحظې د فکر کولو اړتیا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحیح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ویل شوې و چې سلطان ایوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي هغه ته "اُمّ عراره» ویلې و چې سلطان ایوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خلیفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وویل چې د مصر د امیر په لور ولاړ شي او هغه ته ووایې چې په پټه دې نجلۍ بیرته را واستوې ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خلیفه قاصد ته دا پیغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کیلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ کشتي ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سیاسي او امنیتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخریب کارانو فعالیتونه ددې پر ځای چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زیاتیدل. سلطان ایوبي ته په ډیره ښه توګه دا ډاګیزه وه چې په هیواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کیږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګواښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهیانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوی هر وخت د هیواد د سلامتۍ له پاره ګواښ پیدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ایوبي مخالفینو د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌ئي پناه ورکړي‌وه ، او دهغوی له‌پاره ئي د تخريبي کارونو د کولو له‌پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په‌نظر کې نيولوپه اساس د دارالحکومت څخه‌لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې د هغوی ګشتي ډلې به شپه او ورځ او هروخت په غرونو ، غونډيو او دښتو کې پرګشت را وتلې ترڅو د راتلونکو خطرونو د پيښيدو ترمخه مرکزته خبر ورکړای شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکې ډلې څخه‌و چې په خپلې ور سپارل شوې سيمه کې ئي دخپلو دندو د ترسره‌کولو وروسته‌بيرته را ستانه‌شوی‌و. مخته د خاورو او تيږو غريزه پراخه سيمه پرته وه، هغوی په‌يوي وادي(ناو) کې تيريدل چې دېوي ښځې اواز ئي‌واوريده ، ترڅنګ ئي د نارينه‌و اوازونه هم اوريدل کيده ، ددې څخه دا ډاګيزه کيده چې په‌کومه ښځې يا نجلۍ باندې ظلم او تيرې کيږي ، يو اوښ سپور را کوز شو او په‌هغه غونډۍ وخوت چې د بل اړخ څخه‌ئي ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې ځلور آسونه‌ولاړ دي او ځلور کسان ورسره دي، دوی ځلور واړه سوډاني حبشيان دي...ددوی سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، يو حبشي هغه‌په‌خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملګرو ترمخ ئي درولې ، هغه‌په خپلې سينې لاس ايښې او وائي چې« ته‌ډيره پاکه نجلۍ ئي ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د ډېوتا قهر به مونږ يا خو وسوځوي او يا به مو تيرې کړي.»

«زه مسلمانه يم» -نجلۍ چيغې کړې ، ستاسې په ډيوتاګانو باندې لعنت وايم ،ما پريږدی او که نه زه به تاسې ټول د خليفه‌د سپيو ترمخ د ټوټو ټوټو غوښو په‌څير ور واچوم.»

«ته‌اوس دخليفه ملکيت نه‌ئي» يو حبشي ورته‌وويل « اوس‌نو ته‌دهغه ډيوتاګانو ملکيت ئي چې په‌لاسو کې ئي د اسمان د بريښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه يواځې ته‌خوښه‌کړې ئي ، اوس نو هرڅوک چې دهغوی څخه ستا د بيلتون هڅه وکړي نو هغه‌به د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ايرې به‌ئي کړي.»

يو حبشي بل ته‌وويل ،« ما تا ته‌ويلي و چې دلته مه ځنډيږئ ، خو تاسو ارام‌کول غوښتل ، هغه‌وتړی او خپلې لار ته دوام‌ورکړئ ترڅو د ماښامه ترمخه خپل ځای ته ورسيږو.»

«ايا زمونږ آسونه ستړي شوی‌نه‌و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ايا مونږ ټوله شپه ويښه‌تيره نه‌کړه ؟»

بل‌وويل « هغه‌بيرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه‌نجلۍ کلکه کړه،خو يو ناڅاپه دهغه‌په ملا کې يو غشې ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته‌کړه ، نجلۍ هغه ته تيله ورکړه او د تيښتې هڅه ئي‌وکړه نو يوه بل حبشي هغه‌را ټينګه کړه او د خپله ځانه سره ئي را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په‌دې وخت کې يو بل غشې را غې چې د يوه بل سرې په غاړه کې و ننښت ، هغه سړې و غورځيد او په‌ترپيدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئي نيولې وه د خپل آس قيضه‌ئي کلکه کړه او نجلۍ ئي له ځانه سره په آس سپره او آس ئي د ښکته په‌لور و ځغلاوه چې ډير نژدې و ، يو بل حبشي هم پاته‌و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې.... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د دېوتاګانو له نامه څخه و ویریده ،خوکله چې نجلۍ وویلي چې هغه مسلمانه ده او په دېوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا دحرم سراي کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي ښځه نه ده ، هغه تښتول کېدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه. ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لږو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړېږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږي.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چېرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده. دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی دړې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شی کولاې ، په هغوی دړې واړو کې غشي او لیندۍ یوازې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چېرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو. هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم. اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تښتونکي څوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و. دوی دهغه دوستان هم و، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیرولې ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چېرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګيدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهيانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهيانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهيانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کيږدي او هغوی ته به د اذيت لرونکې مړينې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدين ايوبي به نه يوازې خپله حوصله ټينګه ساتله بلکه په خپلو سپاهيانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوې روح ورپوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ايوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ويره هم همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و .

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتيا نه کوي » هغه وويل .

«ايا دا شونې نه ده چې ته د خليفه دا پيغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وويل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول يم » سلطان ايوبي ورته وويل ، « خوکله چې د هغه الزام څرنګوالې چې پر مائې کړې او ويلې ئې دي چې ما د حرم يوه نجلۍ را تښتولې ده ، وينم ، نو پرته له دې چې ووايم «استغفرالله - الله ماته ببښنه وکړي ، هغه زما په سپکاوي کې هيڅ کمې نه دی کړې ، پيغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دی ، هغه به زه ورغوښتې وای او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې وای»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سينه سړه کړه » بهاؤالدين شدّاد ورته وويلې.

« زه دې فکر وړې يم چې ايا ريښتيا هم د حرم سرای څخه کومه نجلۍ تښتول شوې ده او که نه ؟» سلطان ايوبي وويل --« ما ته درواغ برېښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وي چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ويستلې دی او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دی چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتيب دبدلې د اخستلو هڅه کړې ،» سلطان ايوبي "عيسي الهکاري فقيه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وويل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم يوه حکم نامه و ليکه چې په راتلونکې کې به په هيڅ يو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خليفه نوم امامان نه اخلي »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه » الناصر ورته وويل « هغه ته په ډاګيزه توګه ووايه چې خليفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو دهغه حکم نه چليږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرايطو کې چې ددښمن د يرغل ګوابښ شتون ولري او هيواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګوابښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځايه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانيانو حبشو پر ځای دې مصري وګړی هلته و ګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پايلو څخه خبر يم ، مونږ ته به مقابله کول اړينه وي. خو مونږ بايد په الله ج باندې تکيه ولرو.»

«ما تل پر خپل خدای باندې تکيه او توکل کړې دی » سلطان ايوبي ورته وويل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وویل چې د سارا دګشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانیانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دي .»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ایوبي د خپلو سلاکارانو سره په یوه ډېر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چي ته وویل « هغوی دننه را ولیږه » ، سلطان ایوبي خپل دروازه چي ته ویلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د لیدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې د هغه د راپورته کولو اړتیا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بیدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او یا کومه لیدنه پرته له کوم عذره ځنډنې کړي.

قومندان دننه راغي ، دهغه مخ په دوړو سپیره شوي او ستومانه مالومیده ، سلطان ایوبي هغه کیناوه او دروازه چي ته ئې وویل چې دهغوی له پاره دخوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وویلي چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشیانو څخه د یوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ویشتلي او وژلي ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وویلي چې د ساتونکو د ډلې د وینا په اساس نجلۍ د کوچیانو او یا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډېرې شتمنې کورنۍ مالومیده ، او هغې دا ویلي چې هغه د خلیفه په ملکیت کې ده.

«داسې مالومیږي» سلطان ایوبي وویل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بیرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځیدل.

بیرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، یو لاش پرمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهیان ولاړ وو ، هغوی د مصر امیر ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمړي ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ایوبي نه یواځې د هغوی د سلام ځواب وواېه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وویل « زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ویشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پیښې په هکله تفصیلي مالومات ورکړل ،

ایا دا شوني ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالومیږي خو همداسې» علي بن سفیان ورته وویل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ایوبي ته وروښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پیښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفیان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کالیو دننه د هغوی ملابندونه وو چې یو یو خنجر ئې په کې پټ اینبودي و. دا د خلیفه د ساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړي خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږیدلې وه ، علي بن سفیان وویل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بیا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندویان مالومیږی ، دا هم شوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تښتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خلیفه د حرم څخه را تښتول شوې ده او را تښتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو د ډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ ،»سلطان ایوبي وویل « تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفیان وویل او د هغې ځای څخه ولاړ.

ډیر وخت لا نه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یو ځای دخلافت د ماڼۍ یو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه وروښوول ، هغه سمدستي دواړه و پیژندل اووئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تیرو دريٍ ورځو را هیسې په رخصتیو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې؟» سلطان ایوبي ترې وپوښتل ،

« هو ! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځای په رخصتیو تللې و ؟»

«یو ځای تللې و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاګیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې « دوی د سوډان دداسې یوې قبیلې سره اړوند دي چې په وینه تویولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي ، دا داسې یوه میله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږی. میلې ته هغه خلک هم ورځې چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري ، هغوی یوائې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځې ، په دې میله کې د نجونو د پیرلو اوپلورلو ځانګړې مارکیټ جوړیږي ، ددې میلې څخه نژدې یوه میاشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لوڼې چې ځوانې او پیغلې شوی وي هوښیار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لوڼې بیرون وتلو ته نه پریږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځای څخه لرې لرې ځایو ته ځي. خلک نجونې را تښتوي او دلته ئې په میله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانیان هم د همدې میلې په خاطر په رخصتۍ باندې و. میله درې ورځې وروسته پیلیږي.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلای شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم ددوی را تښتولې وي ؟ علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ویلای» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل « خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تښتولو هڅې کوي او دا دومره وینه تویونکې دي چې که چیرې د کومې نجلۍ وارث د میلې ځای ته ورشې او دخپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اختستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکي خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخرۍ شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړې ځاې کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيڅا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چيرې او په کوم ځاې کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوی يو مذهبي لاربنود چې حبشيان ئې خداې ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او څلور پنځه نجوني وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښني او نڅاوی کوي.

*****(۴۵)

خليفه ساتونکي ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،خو اوس لمر هم پريوتو ته ور نژدې کيده ،قومندانانو او نورو چاروکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسي ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چيرې نجلۍ په خپله بيرون تللې واې نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوی بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله انديښمن نه يم ، خو په دې انديښمن يم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلې و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه، هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ورننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلې دې ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګرې ډلې وروسته يوه دڅلور پښو ګاډې هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډې دوه لاشونه پراته و ، غشي لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې ننبتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګري و چې دا حبشيان ئې وژلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليفه بيرون را ووت ، سلطان ايوبي او دهغې ټول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ايوبي خليفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پيغام رارسيدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بيرته راولم ،» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ويل اړين ګڼم ، چې صلاح الدين ايوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمايندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را ليږل شوې ئې.»

خليفه د صلاح الدين ايوبي په فکر باندې و پو هيد. دهغه د فاطمي خلافت ضمير د ګناهونو د بار لاندې کړيکې وهلې ، هغه د سلطان ايوبي د هيبت ناکه او جلالي شخصيت ترمخ د را څرګنديدو وړ نه و . هغه د سلطان ايوبي په اوږه لاس کيښود او وئې ويل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډير دوست ګڼم ،صلاح الدينه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حيث دلته شتون لرم ،»سلطان ايوبي ورته وويل « زه بايد اوس دخپل ځان پاکوالې ثابت کړم او دا وښايم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. الله ج زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را وليږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولاې خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدين ايوبي ددې جرم ، چې د خلافت په مانۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خليفه هم خجالت نيولې د هغې پسې روان شو ، لږ څه اخوا دڅلور څلور نيم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ايوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی ترمخ ئې کيښوول ، او په لوړ اواز ئې وويل « اته اته سپاهيان مخته راشئ او دا لاشونه و وينئ او ووايا ست چې دا څوک دي ؟»

لمړي قومندانان او نور چارواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حيران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ويل « دوی زمونږ د ډلې سپاهيان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وويل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي. په همدې ترتيب اته اته کسان راتلل او ويل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدينه !» خليفه ورته وويل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدين هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وويل ، چې خپل د سترګو ليدلې حال بيان کړي ، هغوی خليفه ته ټوله پيښه په تفصيل سره بيان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ايوبي خليفه ته وويل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشيانو ميلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه نور ددریدو ورځ نه و - هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډډه وکړله او وئې ویل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراې دداسې یوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوې وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خلیفه ورته وویل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لګیادې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « ته ډیره اندېښنه مه کوه ، زما د څارګښې شبکه به د هغې نجلۍ د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خلیفه سلطان ایوبي له لاسه و نیوه او لږ څه اخوا ئې یوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدینه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالې کوې ، زه د نجم الدین ایوب (د سلطان صلاح الدین ایوبي پلار)ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیر العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دي. ماته رجب ویلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړي ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خلیفه نوم د خطبې څخه ایسته کړې دي ، » سلطان ایوبي ورته وویل « یوائې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دي.»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.« زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راوړل کیږي.»

«حضور ډیر زوړ شوی دې ، »سلطان ایوبي ورته وویل « قران شراب ځښل په دې خاطر حرام کړې دي چې دهغې په واسطه دماغ بې کاره کیږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل « ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځاې به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي» خلیفه ورته وویل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي » سلطان ایوبي ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوی ټولو څخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند څوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وويل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دي.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کېده ،نو هغوی خپل آسونه و درول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار څخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوی ورته دا هم وويل چې هغوی به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بد نيت درلوداې نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "أمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلې هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د ډلې څخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "أمّ عراره»د هغوی څخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان ددبوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دبوتا ته ور وړي.

هغوی يوځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پرېښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "أمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او څنګيدله ، په يوځاې کې لږ څه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډېر وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوې ده ، آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و. د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې اېښې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې څلورو نارينه و او څلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوی پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو څخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې ترتيب دهغې نوې سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غږيدو شو ، تر څنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندي هغه نه پوهیدله خو په دي سندرو کي د جادو اغیزو ، دا داسي اغیز و چي د "اُمّ عراره» ویره ئي نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دي ویري سره داسي نښي هم را پیدا شوي چي په کي خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپي یخنۍ په دي خمار اومستۍ کي نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلي نو کولاي شول چي ددي پالکي څخه ټوپ کړي او و تښتیږی او دا خلک ئي ووژني ، خو هغه داسي جرأت و نه کړ ، هغي دا محسوسوله چي هغه د انسانانو په لاسو کي نه ده بلکه بل کوم داسي ځواک دي چي دي ئي په قبضه کي نیولي ده ، هغي اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاي.

هغي احساس کړې و چي دپالکي پورته کونکي خلک په زینو باندي پورته خیژي ، هغوی همداسي پورته ختل ، نژدي د برش زیني پورته ولاړل او بیا ئي بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکي ئي پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئي پټۍ پرانستي خو چا دهغي په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغي لاسونو ګوتي ازادي شوی اونجلۍ هري لوري ته رڼاوي و کتلي ، سوکه سوکه د هغي د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویي کتل چي هغه په داسي یوه ماڼۍ کي ده چي د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږي ، دایروي شکله ستني ئي پورته لوړی شوي وي، یو پراخه سالون و چي فرش ئي په رڼاګانو کي له ورایه ځلیده ، ددیوالونو سره ډنډي لګیدلي وي او د ډنډو په سر باندي د مشالونو شعلي بلیدي ، دننه فضا داسي خوشبویه وه ، چي دهغي بوي د دي له پاره یو نوي څیز و . د دبلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندري هري لوري ته اوریدل کیدي ، دي دبلارونو او سندرو په دي سالون کي داسي انګازي را پیدا کړي وي چي د هغي له پاره ئي دخوب کتل ګرځولي و.

هغي مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چي نژدي اته یا لس زیني ئي درلودي ، د چوتري د پاسه د تیږي څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندي کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددي بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئي پرانستي وه ، دومره ستره چي که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کي دننه ورننوتلي شي ، دهغي په خوله کي سپین غاښونه هم ایښول شوی و، داسي بریښیده لکه چي په وازه خوله خندا کوي ، دهغي ددواړو غوږونو څخه ډنډي را وتلي وي چي په سرونو کي ئي مشالونه روښانه شوي و ، دهغي سترګي چي اوږدوالي ئي نژدي یو ګز و په ناڅاپي توګه را و ځلیدي، او روښنائي تري را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دبلارونو په ساز کي جوش را پیدا شو . د تیږلوړي بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغي څخه دوه کسان چي اوږدي اوږدي چپني ئي اغوستي را ووتل ، هلته دري زیني وي ، ددي خلکو رنګونه تور او په سرونو باندي ئي د مرغانو اوږدي اوږدي او رنګ په رنګ بڼکي ترلي وي ، د بُت دخولي څخه د راوتلو وروسته یو ښي لوري ته او بل کیڼ لوري ته ودریدل.

ددي پسي سمدستي وروسته د تیږي د خولي څخه یو بل سړي هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغي، هغه لږ څه عمرتیري ښکاریده ، هغه سور رنګي چپنه په ځان کړي وه او پر سر ئي تاج درلود. یو مصنوعي مار د هغي په کیڼي اوږي باندي او بل دهغي په ښۍ اوږي باندي کینول شوی وو. ددي مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویري څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه. دا سړي چي ددي قبیلي مذهبي لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهڼ و د چوترې د زینو څخه را کیوت ، هغه سوکه سوکه "أمّ عراره" ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نیول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وویل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وايو .»

"أمّ عراره» را بیداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وویل « زه دېوتا میوتا نه منم ، که چېرې تاسې د بوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهڼ ورته وویلې ،« خوکله چې پر هغه د هغه مقدس ځاي راز را څرګند شي نو بیا وائي چې زه ددې ځابه تلل نه غواړم. زه پوهیږم چې ته د مسلمانانو د خلیفه معشوقه ئې. خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنیا خلیفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې، جنت ته.»

هغه د خپلې چپنې څخه یو ګُل را وویست ، او د "أمّ عراره»د پوزې سره ئې یوځاي کړ. "أمّ عراره»د حرم سراي شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوي کړي و چې ددې په څیر د شهزادګیو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بویولاي. خو ددې ګُل بوي دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکیوت. دهغې د فکرونو دنیا بدله شوه ،د سترګو د لید زاوئې ئې بدلې شوی ، پروهڼ ورته وویلې ،« دا د دېوتا تحفه ده» او هغه هغه ګُل دهغې د پوزې څخه لرې کړ.

"أمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهڼ ګُل نیونکي لاس ئې را نیوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وویلې « دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ایا تا دا تحفه و منله ؟» پروهڼ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "أمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل یو ځل بیا پوزی ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي.

«دېوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهڼ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را یادولو هڅه چې کوي ، سرئې و ښنده او وئې ویلې «زه همدلته وم ،نه زه په یوه بل ځاي کې وم...... ما ته نه دي په یاد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هیڅا نه» "أمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې یم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ « زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و ؟»

«نه ، هیڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب ورکړ ،« هرې لورې ته شنه چمنونه او ګلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په رنګ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه وویل – په‌دې وخت کې د "اُمّ‌عراره»د شا له خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالې وویستل، او د مور څخه د پیدا ینښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل « دبوتا به‌ما په همداسې حال کې خوښه کړي ؟» پروهت ورته وویل «نه ! تاته مونږ د دبوتا دخوښې کالې دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوي څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سر نه تر پښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې څادر په څنډو باندې د رنګ لرونکې رسیو ټوټې تړلې وې ، څادر ئې را مخته کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوې وه. د "اُمّ‌عراره» وینښتان د وریښمو په خیر نرم او تور والې ته مایل و، یوې نجلۍ د هغې وینښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښایست نور هم زیادښت وموند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته‌وګرځید او د تیږې د هیبت ناکه څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ‌عراره» لاسونه و نیول او د پروهت شا شا ته روانې شوې ، "اُمّ‌عراره»د شهزادګیو په خیر روانه وه، هغې هیڅ لورې ته نه کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې باندې ورختله ، پروهت د تیږې د غره په خیر د څهرې په خوله کې ورننوت ، "اُمّ‌عراره» هم درې زینې پورته ولاړه او د پرو هت په خیر د تیږې په خوله کې ور ننکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تیږې دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس نو د "اُمّ‌عراره» لاس پروهت نیولې و ، د تیږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې ورسیدل نو هلته بیا نورې زینې وی ، د زینو څخه په ښکته کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندیلونه روښانه شوې و، په‌دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه‌وه او نه ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دیوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوې و، په‌فرش باندې نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګُلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډیره ښکلې صراحې او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهت د صراحي څخه دوه پيالي ډکې کړې ، يوه ئي پخپله واخسته او بله ئي "أمّ عراره"ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئي خالي کړې.

«دبوتا به کله راځي ؟» "أمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دې پيژندلې ؟» پروهت ورته وويلې « ستا ترمخ څوک ولاړ دي ؟»

"أمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئي وويلې « هو ! ما پيژندلې دې ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهت ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوې ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهت نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شي و؟د کومه ځايه څخه راغلې وه ؟ او څه ډول راوستل شوې وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهت وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شي هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهت درې ورځې هغه هملته په تاخانه کې له ځانه سره ساتي.»

دا ګرکندوني د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه دهمغې قبيلې خلک و چې څلورو ئي "أمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئي وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وکړې ئي شپږ ورځې رخصت اخلې نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چيرې هغوی رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوی په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ګرکندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لار و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئي هم ويلي کولاې شوی.

هغوی پنځه واړه ئي جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئي و ليږل چيرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئي نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئي هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال یو عمر تیري حبشي علي بن سفیان ته وویل « زه په ټولو هر څه باندي پو هیږم ، خو د دېوتا له ویرې ئې نشم ویلاې ، ځکه ویریږم چې دېوتا به ما په ډیر ناکاره مرګ ووژني.»

«ایا ددي څخه زیات بل ناکاره مرګ کیداې شي چې زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفیان ورته وویل ،« که چېرې ستاسې دېوتا ریښتوني وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زوروني څخه ازاد کړي واست ؟ که د مړینې څخه ویریږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې یو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي څو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلکه مرګ په ځرګنده توګه تر سترګو کیده. علي بن سفیان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذیت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځاې ورکړ. هغه اقرار وکړ چې "أمّ عراره» دهغې د قبیلې څلورو کسه تښتولې ده. هغه څلور واړه په رخصتۍ تللي و ، خو هغوی د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولې و ، دغه پنځه واړه حبشیان چې اوس د علي بن سفیان په بند کې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونکو څخه دوه باید دننه راغلې وی ، هغوی ته د لوېې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوې وه. او دهغوی سره د بیرته تښتیدو او تښتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وویل چې هغوی به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځاې کې قربانوي ، ددوی قبیله هر دریې کاله وروسته یو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبیلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادي چې هغه به دقبیلې بهر څوک وي ، سپین رنګه به وي ، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي ، او دومره ښایسته به وي چې خلک ئې په کتلو حیران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر دریې کاله وروسته ستاسې قبیله د بهر څخه یو ښکلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځاې ته ئې راوړي » علي بن سفیان تریې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ ، « دریې کاله وروسته یواځې میله جوړیږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه میلو یا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نیسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر دریې کالو کې یو ځل یوه نجلۍ قرباني کیږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاې په ګوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نیسي ، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوي ګانه. په هغه ځاې کې چې میله جوړیده دهغه ځاېه څخه دوه دونیم میله لري یوه غرنیزه سیمه وه چې په ځنګلونو کې پټه شوې وه. دا سیمه دومره پراخه او عریضه نه وه. ددې سیمې په اړوند دا مشهوره شوې وه چې دلته دېوتا اوسیږي او دهغې د خدمت له پاره پیریان او ښاپیریاني شتون لري ، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزیرې په څیر څه سیمه غرنیزه او شینخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجایباتو څخه ګڼل کیده ، او عامو خلکو ګمان کاوه چې دا به د دېوتاو د اوسیدلو ځاې وي. په دې سیمه کې د فرعونیانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې یو جهیل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)یا سترې څمڅارې په کې اوسیدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبيلې کوم وګړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندې همدې جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو ښمخارو به نواله کاوه. پروهت په همدې کنډوالو کې اوسيده ، هلته د يوې سترې تيږې سر او خوله چا تراشلي وه ، چې په دې تيږه کې ددوی د ګروهې په مطابق دننه دېوتا اوسيدل ، ددېوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې يو ځل د قبيلې څخه ډير يوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو ګل بوي کاوه، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلي او چا راوستې ده؟ په دې ګل کې به ئې کوم نشه ايز څيز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل دېوتا او خپل ميړه ګڼه ، هغې ته به د هغه ځاې ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلي تر سترګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کيدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخاني کې ساتله ، په دې ځاې کې نور ځلور کسه نارينه او ځلورکسه ښکلې نجونې هم اوسيدلې. ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه. کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځاې ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کيده چې دهغې څټ به پرې کيږي. هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترو ښمخارو ته ور اچول کيده ، او وينبتان به ئې پرې کول او د قبيلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورليږل ، دا وينبتان به مقدس ګڼل کيدل، د نجلۍ سر به ئې د وچيدو په خاطر په يوه غار کې اينبوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او يواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې اينبوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کيده.

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږي.» دغې حبشي وويل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوی و. څرنګه چې مونږه نه ويريدونکی او وحشي ګڼل کيدو په دې خاطر ئې مونږ د خليفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو. دوه مياشتې کيدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځايه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ يو ملګرې چې پرون ووژل شو خپلې قبيلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ويلې و ، او ورته ئې ويلې و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

*****(۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کې ډوب شو، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئې ويل « که چيرې ځاې همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطې څخه بيرون دي هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کيږي چې فرعون ډيرې پيړۍ پخوا مړ شوې دي خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاې پاته دي. مونږ ته د مسلمانانو په څير دا اړينه ده چې که چيرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاې نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډیانو څخه خوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چي تر ننه پوري به دځومره میندو او پلرونو پاکي او معصومي لوڼي ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې میلې کې به تر اوسه پوري څومره پاکي او معصومي نجوني پلورل شوي وي مونږ باید د دېوتا ګانو انګیرنه له یوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطي انګیرني په اساس دخلکو معصومي نجوني را تښتوي او د بدکارۍ او عیاشۍ کار تري اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاګیزه شوی ده چي هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجوني پیري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي.» علي بن سفیان ورته وویل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګواښ هم شتون لري چې د سوډانیانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلې ته په ګڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځاې زمونږ د فوځ ور ګډیدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول ګډې تفریحګاني د هیواد له پاره ګټوري نه ثابتیږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائې سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دي چې هغه ته دا مالومه شي چي هغه د تښتوني الزام چي هغه پر تا باندې لګولې و څومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چي څوک هر څومره سپک ګڼي بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دي ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه ،او د سلطنت د ټینګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امین خلیفه و خو د وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري ګرځیدلې ده. صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چیرې ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره تر سره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،..... هغه الزام چي خلیفه پر ما لګولې دي ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولې شو چي د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را ننبتي وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کیدله ، چي په اسلامي ملت به داسي یو وخت راځي چي د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالني ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ ښننه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چیرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دي ، بله ورځ میله پیلیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئې وویل « د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو تر مخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلي و چې زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو ، دا د فرعونیت اخري ځاې مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل ، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼې، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون ، په کې و مري ، دا وړاندېز هم وشو چې همدا حبشي د لاړښود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته ، چې دغه نجلی په کې قرباني کیږي ، ناڅاپي یرغل کونکی ډلې و استوي ، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناڅاپي حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوې وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوې و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګاڼه ، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو د هغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسیږی ، او دنجلی د قربانی ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګونه ئي ، ځکه چې هغه د میلې اخري شپه وي ، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلی قربانیږي ، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانی ځاې چیرې دې ، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال ، په هغه شپه په میله کې شتون ولري ، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندی وي ، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي ، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنی سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلی دقربانی ځاې ته ورووړي ، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلی به همدلته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چیرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوې وه چې قرباني په نیمائي شپه کې ، کله چې سپوږمی مکمله شي ، تر سره کیږي ، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانی د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په‌صورت کې او یا د هغوی د دندو په ترسره‌کولو کې د ستونزو د راپیداکیدو په‌وخت کې دوی ته لارښوونه شوې وه چې هغوی دې د نبښې په‌توګه یو اور بلونکې غشې هوا ته‌وتوغوي ، ددې غشې د رڼا په‌کتلو سره به‌دا پنځه‌سوه‌کسان خپل برید پیلوي.

په‌دې وخت کې دولس کسه سرتیري و تاکل شول ، او دنور الدین زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدین ایوبي د مرستې په‌خاطر را استولي و پنځه‌سوه ذهین او زړه‌ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له‌عربو څخه‌راغلي و ، دوی لا تراوسه پورې د مصر او سوډان د سیاسي لوبو او عقایدو تر اغیز لاندې نه‌وراغلي ، دوی یوازې پر اسلام پو هیدل او همدا ددوی عقیده او ګروهه وه. هغوی به‌دهرې هغه‌عقیدې پر خلاف را پورته‌کیدل چې غیر اسلامي به‌ورته ښکاریده ، هغوی ته‌ویل شوی و چې هغوی د یوې باطلې عقیدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شمیرې څخه د زیاتو مخالفینو سره د مقابلې کول وریه‌غاړه شي ، جنګ او جګړه هم وینې تویونکې وي او دا هم شونې ده چې دهغوی ترمخ خوک دمقاومت توان هم و نه‌لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته ترسره شي. هغوی ته د ټول پلان په‌هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په‌ذهنونو کې غریزه سیمه ، د هغې سیمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زیات نه‌بریښیده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په‌هکله‌ټول مالومات ورکړل شول، هغه‌دولس سر تیرومجاهدینو ته هم همدا انګیرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو، په غرونو ختل ، په‌شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوبښ په خیر زغمل... دهغوی له‌پاره ستونزمن نه‌و.

لا تراوسه‌د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته‌وی ، درې شپې او درې‌ورځې سرتیرو اوپنځه‌سوه فوځیانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه‌ورځ ئې سرتیري په‌اوښانو سپاره و استول ، هغه‌ځاې د اوښانو په‌عادي سفر یوه ورځ او نیمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته‌حکم شوې و چې سرتیري د غریزې سیمې څخه‌لرې چیرې ښکته‌کړي او دوی بیرته را ستانه‌شي ، همدا راز ئې پنځه‌سوه نور عسکر د نندارچیانو په‌بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټولیو کې په‌آسونو او اوښانوسپاره واستول ، هغوی ته‌ویل شوی و چې خپل ځناور به‌له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه‌بڼه‌کې روان شوی و .

*****(۴۹)

دمیلې اخري شپه‌وه –

سپوږمۍ دخپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شیشې په خیر شفافه وه ، په میلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شمیره شونې نه‌وه ، په څو ځایو کې نیمې لوڅې نجونې نڅیدلې او په‌ځینې نورو ځایو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. خو تر ټولو زیات خلک د هغې چوترې ترخوا را ټول شوی و چیرې چې نجونې لیلامیدلې. یوه یوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تیروله ، پیرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ویښتان او ټول وجود د سرنه ترپښو پورې له‌نظره تیراوه ،او بیا به ئې پرې بولې پیل کولې ، هلته‌جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يوائېي شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تياري نيسي، او هلته يو انسان له ځانه ديوتا جوړ کړې، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د ديوتاگانو پايتخت دي. هلته پيريان او ديوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د الله ج پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي او نور دولس کسه سرتيري مجاهدين د ديوتاگانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي ،.. د صلاح الدين ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږې خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ور ننوتلاې، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوي ډير ستونزمني لارې څخه هلته ورننوځي، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږدوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و، ځرنګه چې هغوی روزل شوی سر تيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل، يوه سر تيري ته په ناڅاپي توګه د يوي وني تر څنګ خوځنده سيوري تر سترګو شو. سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سر تيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پو هيده، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغي هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې ځرګنديده چې دلته ساتونکي شتون لري، سر تيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غي، ددې نه لږ اخوا غرونه و. خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهت ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې روانې وی ، د تيږې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره اېښول شوی وه، توري ته نژدې يو لوې لوښې هم پروت و، په قالينه باندې ګلونه خواره شوی و، چې تر څنګ ئې اور لمبې وهلې، دڅوترې څلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يوائې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځاې څلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سرنه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتې ول، "أمّ عراره» په تاخانه کې د پروهت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهتې دهغې د ویښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ویلې « زه د انګوک مور یم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړیږي ، زما وینه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلاي ویښتان دهغوی په کورونو کې کیږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کیږې ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهتې دهغې په جسم باندې د تیلو په څیر کوم شې مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبیلې نوم و ، او یوه عربې نجلۍ د نشو په مستیو کې ددې قبیلې مور او د پروهتې ښځه ګرځیدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تیاره شوې وه. او پروهتې هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تیرې د شپې د چینجیو په څیر په سینو باندې پورته په غرونو ور ختل، کیوتل او پرځیدل. دا ډیره ستونزمنه سیمه وه ، دسیمې ډیر بوټې اغزې لرونکې و، سپوږمې هم سر ته را پورته شوې وه ، چې د ونو په مینځ کې ئې هم د روښنائې څرکونه را پیدا کړې و، د رڼا په همدې لړو څرکونو کې هغوی ته یو بل حبشې هم تر سترګو شو چې په یوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نیولې و، دا هم د دبوتاګانو د پایتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړین و، هغه په یوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې برید شونې نه و، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بریښیدل ، یو سرتیرې هلته د بوټو په یوه ګڼه کې پټ کیناست او بل د هغې تر مخه یوه تیږه ورواچوله ، د تیږې په خوېدو سره اواز را پیدا شو، حبشې سمدستې متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې دپټ شوی سر تیرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او یو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتیرې تر ځه وخته پورې هملته پاته شول او بیا ئې په احتیاط سره مخته قدم کیښود.

"أمّ عراره» د قربانۍ له پاره تیاره شوې وه ، پروهتې د اخرې ځل له پاره هغه د خپلې سینې سره یو ځاې کړه، او هغه ئې له لاسه و نیوله او د زینو په لورئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارینه و ته د تیږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پریوتې، پروهتې په خپله ژبه یو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "أمّ عراره» دهغې سره یو ځاې وه. هغه ئې هغې ښایسته کړل شوې قالینې ته یوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپیر کې و دریدې ، "أمّ عراره» په عربې ژبه وویل « زه د انګوک د لوېو اوزامنو له پاره خپل څټ پریکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دبوتا په قدمونو کې کیږدئ ، دبوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهیو تاج کیږدې.» څلور واړه نجونې او نارینه یو ځل بیا په سجده پریوتل ، پروهتې "أمّ عراره» په قالین په دواړو زنګونو باندې کینوله ، د هغې سر ئې مخته ټیټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

یو سرتیرې چې تر ټولو دمخه و، ودرید ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تیرې ته هم د دریدو وویل، دغره د لوړوالې څخه هغوی ته چوتره او د تیږې سر تر سترګو کیدل ،... وئې کتل چې په چوتره یوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کینول شوې ده ، او سرئې مخته ټیټ کړل شوی دې ، سپینې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګیزه کوله چې دا د حبشي قبیلې نجلۍ نه ده ، سرتیري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم . دهغه ځایه د غشي د خطا کیدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څیر ځاي و چې ښکته کیدل ترې شوني نه ښکاریدل.

هغوی و پوهیدل چې نجلۍ قربانیږي ، او دهغې د په خنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دي چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په څنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره دسر څخه لاندې وکتل نو جهیل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ویل شوی و چې په دې جهیل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)یا سترې څمڅاري اوسیږي.

وئې کتل چې ښې لورې ته دغره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټي او ونې وی ، هغوی یو دبل لاس و نیوه او د هغې ځایه څخه را ښکته شول دهغوی د ډلې څخه اخرې سر تیري په ناڅاپي توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته یو حبشي تر سترګو شو . چې په یوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نیولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تیاره نیولې وه ،خو په سر تیرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګیدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتیري په لیندۍ کې یو غشي کیښود د شپې په چپتیا کې د غشي د توغیدو اواز اوریدل کیده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګید او هغه دهغې ځایه په سرګونډالو لاندې راپریوت، سرتیري دغره د لمن څخه را ښکته کیدل خو د لویدلو خطر ئې هره کړۍ زیاتیده .

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "اُمّ عراره» په ځټ جوړ کړاو او توره ئې پورته کړه ، نارینه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او یوه ډیره د سوزه ډکه سندره ئې په ټیټ اوزا پیل کړه ، دا یوه انګازه شانته وه چې ددې دنیا سره ئې هیڅ ډول اړیکې نه درلودل ، دغږونو په منځ کې په دغه وادي کې یو داسې طلسم خپور شوې و چې بیرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاګانو ځاي ځیګې دي...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د یوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې رانښکته کیده د پروهت په تشې کې یو غشي ور ننښ شو .لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و رانښکته شوې چې درې نور غشي یو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و رننښ شول ، نجونو چیغې کړې ، نارینه و چاته اوازونه پیل کړل ، په دې وخت کې د غشو یو بله دوره پیل شوه، چې دوه نارینه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپیریال څخه او هم د خلکو د وژلو او وینو تویولو څخه بې خبره ټیټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډېره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او يوه ئي "اُمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نښې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځايه تللي نه وه چې دولس دېارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او ليندۍ وې ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې بريد وکړ. يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکي غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشي بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلي جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمرې هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شی. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچيان دميلي په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دبوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدېنو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زياته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دېارلس حبشيانو مړي او د مجاهدېنو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځاې څخه کتنه وکړه ، د تيرې په خوله کی ورننوتل ، او تاخانې ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګُل هم و چې د توتې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد همله په غرونو کی پټ پاته شوی واې ، سرتيرو "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلي جم وجوش پاې ته رسيدلې و ، ډېر نندارچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلي د ځاې سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځاې خلکو په ډېره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وينبتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکي و دغرنيزې سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دبوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نښلولې وی. دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلي چې اوس به پروهت راشي او ددبوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وينبتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلي ، ددبوتاګانو د اوسيدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځايه ددبوتاګانو پيغام نه راځي..... ورځ په تيريدو شوه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلې کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوی ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای وای او کتلای وائي چې پروهت ولې را نه غي.

*****(٥١)

«طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، «په انجلۍ د نشې اغيز دي»

"أمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئي «زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئي ؟ ته خو دېوتا نه ئي ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دېوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ» هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ، او څه دوای ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، اوپه خوارړه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته دپيښې تفصيلي مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هريو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چيرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځاي و ر وښئي او په مينه او محبت سره ئي پوه کړئ چې دا (دېوتاګان) يواځې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايري) ورځپيښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئي ليکلې ده، دا پيښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوی لاربښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځينې په اسونو او اونبانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئي برچې، ډالونه ، غشي ، ليندئ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په ليندېو کې غشي ورکړل شوی و ، هغوی چې غشي او ليندی نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وينې توييونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دي. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاي کې وګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو ترمنځ يوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوی و چې الفاظ ئي د انځورونو په څير ښکل شوی و، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دي د فرعون ځاي ځيرې نه وي ،…. هلته د دېوار په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و ، دجهيل(د اوبو ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې څمڅارې خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډير ويرونکې ځاي و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې څمڅارې د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئي سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهيانو ته وويل ، د حبشيانو لاشونه په دې جهيل کې ور واچوئ ، دوی وړې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهيل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)يا سترو ځمڅارو د شميرې اندازه نه کيدله ، هغه د يوه پوره فوځ په څير وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشيدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)يا سترو ځمڅارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهيانو ځلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوځې لغړې وې ، يواځې د ملا سره ئې يوه پانه شاته او يوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهيانو ته مو وويل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کاليو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ويريدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاې ټول حال احوال په خپله ژبه تيرکړ چې ډير شرمناکه و ، مسلمان بايد په ښځو باندې دغه ډول تيرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ويلې دي ، دهغو ځلور و نجونو احوال دا ډاګيزه کوله چې هغوی فرعون په خدايې منلې و، او دهغوی قبيلې انسان ته خدای وايه.

دا ډير ښکلې ځاې و ، تو له دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو يو چينه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهيل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې يخ سيورې ئې درلود. د فرعونيانو څخه ئې دکوم يوه دا ځاې خوښ شوې و،او ځانته ئې ترې د تفريح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تيږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعيش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښودوه ، لمر دهغه ځايه څخه بل ځاې ته تللې و، د فرعونيانو ستورې مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پيدا شوی و. بلاخره د حق کليمه را پورته شوه ،او مصريانو د (لا اله الله) کليمه وا وريدله ، او د الله په وړاندې رونې مخې شول ، خو هيڅوک په دې نه پو هيدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دې ، الحمدلله مونږ د سترذات په کومک هدايت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بيخه وويست او دا ښګلوړه او غريزه سيمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

***** (۵۲)

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تيږې دغه هيبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ. چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تيږو څخه ډکه شوه ، بيرون په سلګونو حبشيان حيران او په ويره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دبوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه يوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هيڅ نه و، ځلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی ځلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود، هغوی هر يوه خپله خپله لور له ځانه سره يوځاې کړه ، هغوی ته دا وويل شول چې دلته يو بدکاره انسان اوسيده هغه مو (Crocodile)يا سترو ځمڅارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشيان ټول کينول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصيحت وکړل شو، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بيا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چي دهغوی په سترګو کي ويني را بهيږي ، هغوی ته د ا ټکي د اخطار په خير واورول شول ،«چي که چيري تاسي رينښتني خدای ليدل غواړئ ، نوموږ به ئي درته و ښايو ، خو که چيري تاسي همدا ځاي چيري چي تاسي ناست ياست د خپلو درواغجنو خدايانو کور ګڼئ نو موږ به دا غرونه هم ريزه ريزه او د شګو په ډيری بدل کړو ، بيا به تاسي ووينئ چي کوم خدای رينښتوني دي»

هلته په قاهره کي "أمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغي هم خپله قصه بيان کړي وه ، هغي به کله ويل چي هغي کوم خوب کتلي دي خو هغي ته ټولي خبري په ياد راغلي وی ، هغي وويل چي پروهټ به هغه شپه او ورځ بي ابرو کوله ، او څو څله به ئي هغه ګل دهغي پوزی ته بوي کاوه ، "أمّ عراره» ته وويل شول چي که چيري سرتيري مجاهدين په وخت نه وائي در رسيدلي نو ستا څټ به هغه پري کړي و ، سر به دي په غار کي او وجود به دي د (Crocodile)يا سترو ځمځارو په خيټه کي پروت وه ، دغه نازکه او ښکلي نجلۍ د ويري و لړزيده ، د سترګو ئي اوښکي را رواني شوی ، هغي د سلطان ايوبي لاس ښکل کړ او ورته ئي وويل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړي ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداي په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغي ذهني حالت ډير خراب بريښيده.

هغي د شام د يوه شتمن تاجر نوم واخست اووئي ويل چي دهغه لور ده ، دا يو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړيکي درلودل ، په هغه وخت کي به امير د يوه يوه ښار يا دبوي يوي ټوټي ځمکي حکمران و چي دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمي پيړۍ را هيسي په پوره عياشي کي ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئي د دوستۍ اړيکي ټينګول ، دهغوی سره به ئي ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئي هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرايونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو ميلي به په کي لګيدلي.

"أمّ عراره»د همداسي يوه تاجر لور وه چي دخپل پلار سره به د دولس دپارلس کالو په عمر دامراو ماښيو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئي کتله چي لورئي ډيره ښکلي ده په دي خاطر ئي هغه د کوچنيوالي څخه د امراو په محفلونو کي د عادي کولو په خاطر راوړه ، "أمّ عراره» وائي چي د څوارلس کالو په عمر وه چي د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلي څخه دوو ئي هغي ته ډيري قيمتي تحفي ورکړي اوپه دي ترتيب هغه د ګناهونو په نړۍ کي ورډوبه کړل شوه.

په شپاړس کلنۍ کي هغه د پلار د اجازی پرته د يوه امير معشوقه و ګرځيده ، خو په خپل کور کي به اوسيدله، هغه په شتمنيوکي را پورته شوي وه ، د شرم و حيا نوم ئي هم نه پيژانده ، دوه دري کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئي ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړيکي پيدا کړل ، هغي په ښکلا، غوره مالۍ ، او نارينه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کي نوم و ګاټه. د تيرو شپږو کالو راهيسي هغي ته يو بل ډول روزنه هم ورکول کيده ، دا د دري امراءو د سازش پايلي وی چي پلار ئي هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و . مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل ، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و .

"أمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه ، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایې نجونې هم ور یو ځاې کړې وې ،او په دې تر تیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې ،نو "أمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله ، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه ، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي ، او پخواني سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دې العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاځون ته و هڅوي ، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه ، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاځون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شونې وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي ، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې ، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائي چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه دا چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکی کې تیر کړي.

"أمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ریښو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې ، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړې دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست ،او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه ، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و ، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځاې کړي و ، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځاې سوډانیان ور ننویستل ، کله چې "أمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمي میاشتې نه وې تیرې شوې ، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده ،او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده ، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي ، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه ،چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاځون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "أمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولې وه چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو يو ډير ښه اتفاق و چې سلطان ايوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومنداني اخستې وه ، اوهلته ئې دخپلې خوښې يو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپې د سلطان ايوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ايوبي ته ئې خطر را پيدا کړ. سلطان "اُمّ عراره"په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانيو کړنو ډيره زياته پښيمانتيا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته يو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ايوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پيل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بلهورځ الناصر او بهاؤالدين شدّاد د فرعونيانو اخرې ننبې له منځه يوړې او بيرته د فوځ سره يوځاې را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ايوبي په را وېښيدو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را وېښ کړ او ورته ئې وويل چې الناصر ، علي بن سفيان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان تيوپ کړ او را پورته شو ، او د ليدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلينو سره د هغو دلګيو قومندان هم و چې د ښاره ئې بيرون ګشت کاوه ، سلطان ايوبي ته وويل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبيلې وګړي هم ، چې د عقيدې ننبې ننباني ئې له منځه وړل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په يوه ځاې کې ئې پړاو اچولې دي ، دې قومندان د هوښيار تيا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته وراستولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرين ور پيژندلې و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د بريد او يرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره يو ځاې شول او د صلاح الدين ايوبي پر خلاف ئې خبرې پيل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زيات شمير خلک په دې لښکر کې دشامليدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دبخوا نورو ځايو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بلهورځ ئې د هغه ځايه کوچ کاوه.

سلطان ايوبي لمړي دا حکم وکړ چې دخليفه په ساتونکې ډله کې يواځې پنځوس کسان او يو قومندان پريږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چيرې خليفه احتجاج وکړي نو ورته ووايا ست چې دا زما حکم دې ، سلطان ايوبي علي بن سفيان ته وويل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پو هيږي د سوډاني باغيانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ور وليږئ ، قومندان ته ئې وويل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره يوځاې د سوډانيانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائې چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدايات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کېدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت دد لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګړندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګي تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له بناره لرې په کوم ځاي کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسي د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندي کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښي او کیڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اختسل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځايو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا ځپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسي د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسي ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوې ، هغوی ته ووایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکي دي په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځاي ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادآ کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځي او جنګي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړي و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توګه راغي ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوي سوډاني قبیلي یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و ، اودهغوی د بوتاګانو ځاي ئې له منځه وړې و. دا څه معمولي کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاې کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبې جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلي چې د هغوی مذهب ربښتوني دي او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دبوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شاملیدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اونۍ سپرو سره یوځاې هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و ، اوپه یوه ځاې کې ئې پړاو اچولې و ، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ورغې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبرداې شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلي چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسید.

په وریسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوې و ، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهدینو دهغوی د خوراک په ذخیرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته ورپسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستي بیرته را ولیږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدین په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ورو ځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته ورسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاې کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشي ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدینو د حملو په واسطه له منځه تللي دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللي وې ، باغي لښکر دهغې ځاېه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاې کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورینې غونډۍ پرتې وې . په دې ځاې کې هغوی ته د شپینې عملیاتو خطر نه و ، دهغوی صحرائې ګشتي ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدینو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتي ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدینو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللي وې ، غشي ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکې غشي ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپینې عملیات ان د سهار د رڼا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان وراوښتې و.

مانښام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوراندې کیږي چې دشپینې عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابيدار شوي ، په بله ورځ هغه ځلورسوه فوځيان د سوډاني لښکر کيڼ اړخ ته نژدې نيم ميل لرې ورولېږل ، او ځلور سوه نور ئې د هغوی ښي اړخ ته. هغوی ته ئې دا هدايت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانيانو د لښکر د اړخونو څخه تيرى شوې نو سوډانيانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او يا د شا له خوا پر دوی يرغل وکړي ، د سلطان ايوبي د هدايت په مطابق دهغوی قومندانانو خپلې ډلې دهغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانيان په دوکه کې و لويدل ، هغوی خپل لښکر ښي او کيڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې. ناڅاپه د سلطان ايوبي پنځه سوه سپاره د غونډيو د پټو ځايو څخه را ووتل او د سوډانيانو په منځ باندې ئې بريد وکړ. دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدينو دا حمله ډيره ګرندۍ ، تيزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پياده عسکرو غشي توغول پيل کړل ، او په دې ترتيب نژدې دېارلس سوه مجاهدينو د دښمن شپږزره فوځ د تيښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او يو زيات شمير سوډانيان بنديان هم شول او څه په تيښته بريالي شول ، ويل کيږی چې د تښتيدونکو شميره لږه وه.

دا د سوډانيانو دويم بغاوت اوپاڅون و ، چې سلطان ايوبي د همغوې په وينو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ايوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بنديانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخريب کونکو ښبې ئې هم را پيدا کړې ، هغوی ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څير سالاران ئې په عمري بنديخانه کې ورواچول ، سلطا ن ايوبي په دې ډير حيران و چې يو شمير داسې حکام هم په دې سازش کې شريک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باوري ملګرو اوسالارانو ته وويل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټينګښت له پاره په سوډان باندې يرغل او دهغې هيواد ولکه کول ډير اړين دي.

هغه خليفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بيرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې د خلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ايوبي "أمّ عراره»د اته ساتونکو سره يوځاې نورالدين زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله.

***** (۵۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يو اځې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائي را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلي وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يواځې لوړي پوړي چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړي او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوښونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبري علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلي، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړي اونۍ يو ماښام و ، د جون او جولاې په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستې وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاځون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکې کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړي ، د ډپلوماسۍ ځخه ئې کار اخستي و ، او په دي ترتيب د هغه جنګي تاکتيک او ډيپلوماسۍ دواړو ډير ښه اغيز پيدا کړي و. اوس چي سوډانيانو يو ځل بيا سر راپورته کړې و نو سلطان ايوبي د تل له پاره ددي سر د ټيټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړي د جګړي په ډګر کي د سوډانيانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بيا ئې چي څوک هم نيول نو هغو ته ئې د هغو د رتبي او مقام د په نظر کي نيولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډيرئې د جلادانو په لاسو کي ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدي سزا ګاني واورولي او په زندانو کي ئې ور واچول ، او پائې د هيواده وويستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه مياشتي تيري شوی دي» سلطان ايوبي وويل « ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بيولو او د قوم د سوکالۍ په لورهيڅ ډول توجه نه ده کړي ، مجرمان راوستل کيږي او زه د ډير فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مي داسي رنځيږي لکه عامه وژنه چي تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمير مسلمانان ووژل شول»

«دروند امير ه !بهاؤالدين شداد ورته ووېلي «که يو کافر او يو مسلمان د يو ډول جرم مرتکب شي نو ډيره سزا بايد مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چي هغه ته د الله ج ددين رڼا ور رسيدلي ده خو بيا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولي دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددي غم مه کوه ، چي تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغيان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره دخاوري کولو له پاره دکفارو سره يووالي او اتحاد کړي و.»

« شداده ! زه په دي غمجن يم» سلطان ايوبي ورته ووېل « چي زه مصر ته د حکمرا ن په څير نه وم راغلي ، که چيري ماد حکومت کولو شوق درلوداي نو د مصر او وسني روان حالات زما ددي غوښتني د پوره کولو له پاره تيار و. هغوی چي يواځي د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بيا د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پوري بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کارکونکو کي شيطان صفته وګړي ټاکي ، او د لاس لاندي حاکمانو ته د شهزاد ګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وايم چي له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چي زما په لار کي به هيڅ ډول خنډونه نه را پيدا کوئ ، زه چي د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلي يم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پريږدئ ، نورالدين زنګي د زرګونو وګړو په ځان ځارني سره او دمجاهدينو په سرو وينو د نيل ددرياب څخه په تيريدو سره د مصر او شام يو والي و ساته ، زه د دي يو او متحد سلطنت پراخيدل غواړم، سوډان په مصر کي راګډول غواړم ، او فلسطين د صليبيانو د لاسو ازادول مي ارزو ده ، غواړم صليبيان د اروپا کومي منځنۍ برخي ته په رسيدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلي حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځيدلي دي ، داسي کونج نه شته چي د هغي څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي » علي بن سفيان ورته وويل « زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دی»

« دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير زور وي »سلطان ايوبي ورته وويل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز اوپه داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکي کې ننه باسې اود دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې ، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حيواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او ښايسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره ! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دې ، دا دصليبيانو کمال دی ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائې او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل « زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ويريږم چې دصليبيانودا يرغل به تم نه شم کړاي ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي ، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائې را پيدا کيږی ، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم ، مسلمان خپل دښمن نه پيژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوې هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي ، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي ، انګليسان اوايټالويان يو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنئ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دي ، اوپاته نور ئې هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره ړانده کړي دي ، که چيرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل « د عمارة اليمني شاعرئ زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډیر مشهور شاعر و، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پیرانو او پیغمبرانو په څیر درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو یو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاي پیدا کړي و د هغه ،هغه داسې استعمالول پیل کړل چې له یوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنګ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوسترولالي ویره دخلکو په زړنو کې کینوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ایوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پیل وکړ.دهغه اخری اشعار داو چې «ای د فاطمی خلافت سره د مینې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت ورکنم ،...د فاطمي مانیو په ورانو ویجاړو اوښکې توی کړئ ، په هغې کې اوسیدونکو ته زما پیغام یوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسیدلي هغه هیڅکله هم دجوړیدو وړ نه دي.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه یرغل وروړل شوی و ، هلته لیکلي ثبوت تر لاسه شوی چې هغه یواځې او یواځې د فاطمي خلافت منونکي او دصلیبیانو تنخوا خور دي ، صلیبیانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دې دمصریانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د یوه قوم او او لس شاعر چې ددښمن تنخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي ،»سلطان ایوبي وویل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ویل چې دمعزول خلیفه العاضد قاصد راغلې دي ، دسلطان ایوبي د تندي نښې نورې هم ژورې شوی ، او وېې ویل « دخلافت پرته ادا بوډا زما څخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چې ته ئې وویل « هغه دننه را ولیږه »

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ویل « دخلیفه سلام درته وړاندي کوم»

«هغه نور خلیفه نه دي » سلطان ایوبي ورته وویل « دوه میاشتې وشوی چې هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلې مانۍ کې بندي دي»»

« ښښنه غواړم درونده امیره !» قاصد وویل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ویلي دي چې[ناروغتیا په بستره باندې پریستلي یم ، پورته کیدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووینم ، که چیرې محترم امیر دلته تشریف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ایوبي په ناقرارۍ سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ویل « هغه ما هلته غواړي ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خلیفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلي « د هغې روغتيائې حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيرښت مومي او اوس خو د را پورته کيدو شخه هم وتلي دي.» قاصد لږ څه په وارخطائې سره وويل « هغه دا هم ويلي دي چې ته که يوائې راشې ، درې ثلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته ښښنه وکړي»

قاصد ناهيلي ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلي چې طبيب را وبولي ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې يم ، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ايا زما اند ښښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغي خپل حق دي.»

« تا ډير ښه وکړل چې ورنه غلي .» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دي ، داسې بريښې چې دهغه خپل طبيب نور نهيلي شوی دي. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيداې شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوې وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه ، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې ترسره کولې ، فوځې او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو دسلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخوانې خليفه نه و ، خو په محل کې دعيش اوعشرت ټول وسايل لکه دپخوا په څير پاته و، د فوځې قومندانانو ساتونکې ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وې خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکې نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، ځرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې ترځارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څير و ګرځيد ، دهغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې اويو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضد به چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بيرته پټولې ، دمحل طبيب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځواني نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښايستو ، دهغوی څخه يوې ئې د خليفه لاس په خپل لاس کې و نيو او په هغه ورتيټه شوه او دهغه د روغتيا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونيوه او د هغې د روغتيا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو يوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو يوې ئې وويل ،« ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا ارامه کړو » بلې ورته وويل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسيږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خليفه دخونې څخه بيرون ولاړې.

العاضد زړيږوي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نيم عمر تيرو ښځو ته ئې وويل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتيا د مالومولو له پاره نه وې را غلي ،دوی ددې له پاره راغلي وې چې زه به کله مرم، زه پوهيږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټينګه کړې ده. دا د غوښې خوړونکو کجيرانو په څير دي ، زما دمړينې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هيڅوک نشته ، هيڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکي څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کيښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډير تکليف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغي او ورته ئې وويل « دمصر امير د راتلو څخه ډډه کړې ده »

« اوه ! بد نصيبه صلاح الدينه !» العاضد په زړيرويجنه لهجه وويل « زما د مړينې تر مخه خو به يوځل دلته راغلې وی » ددغه خبر ټکان دهغه تکليف نور هم ورزيات کړ. هغه په ډير کمزوري اواز سره وويل « اوس خو به زما وينځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امير به ولې راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کيږي. زما د وينې اړيکې هم پرې کړل شوې دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر يوه وخته پورې زړيروي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حيرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوريدلې ، دهغوی سره خليفه ته دډاډ او تسلې ورکولو او دهغه دحوصلې د زيادښت له پاره هيڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ويرې خپل اغيز کړې و او داسې بريښيدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ويره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امير څخه فقير جوړوي.

دواړو يو ناڅاپي ددروازې په لورې و کتل ، هلته يو سپين ږيرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نيولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کيښود ،« اسلام عليکم ، زه د مصر د امير ځانګړې طبيب يم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې يم ،»

«ايا د مصر امير دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وويل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلاي» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره ستري پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلې ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شوني نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکي په ټکي ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را نښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته ووایاست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادي چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړي و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، ....د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداي له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځي چې دهغه خداې په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ریښتوني خداي بلونکې راغلې دي نو ماته هم حقیقت را څرګند شو بدي.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې دلې پخواني قومندان ژوندې دي ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دي،

هغه د تللو په وخت کې ماته ویلې و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندې کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د دلې څارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډیر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دي. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکې غره په څیر دي ، هغوی چې ته ډیر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فیض الفاطمی په نامه یو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پیژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفینو په صف کې ولاړ دی ، هغه د رجب نبې لاس دی ، یواځې د ترکانو ، شامیانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهیانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، یواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم . هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې برید وکړ ، ته نه پوهیدې چې ستا د دوو دلګیو قومندانانو ستا د جنګې تاکتیک د ناکامولو له پاره ستا په هدایاتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خو دا ستا د ترک او عربو سپاهیانو او مجاهیدینو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانیانو باندې د قهر او غضب په څیر را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لورې بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دریده او بیا به ئې پیل کاوه ، یو ځل دوه طبیب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پر مخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شیندلې وي ، دواړو ښځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چینې په څیر پرې را روانې وی . هغه په همدې ترتیب د فوځ او ولسې ځو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې یو ترټولو زیات خطرناک کس یو فدایې و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډیر ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صلیبیانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصیلې مالومات ورکړل او ورته ئې وویل « دوی ته مسلمان مه وایه ، دوی خپل ایمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې الله ج دې تا بریالې کړي ، خو دا په یاد ساته چې یو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوړه مالۍ سره تا ته دخدایه وروسته دویمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زیات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووایه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبیا په ډاډ سره د حکومت په مقام کیناستې ، نو زما په څیر درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي یواځې او یواځې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصر کې د فرعونیانو پخوانې ورانې ویجاړې ووینه ،بیا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان داسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، اوپر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځای ئې د ارامۍ اوسکون نښې را پیدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر ئې یوی لورې ته و غورځید او د تل له پاره چپ شو. دا پیښه د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د سپتمبر د میاشتې ده ، طبیب سلطان ایوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خلیفه د مړینې خبر لکه د اور په څیر خپور شو ، د محل د هیڅ یوه کونج څخه د ژړا غږ خو پریږده چې د چاد پوزی د تریویدو خبر هم را پورته نه شو . یواځې دهغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو څخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ایوبي د یوځو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغی ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځایونو کې څه فعالیتونه روان دي ، هغه ته شک پیدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې د محل په ټولو خونو کې و گرځيږي او ټول نارينه او ښځې د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انگړ کې ئې کينوي ، او حکم يې ووکړ چې هيڅوک بيرون تللو ته پرې نږدئ، هيڅاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم د تبيلې څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وايه اويواځې د شرابو او ښځو سره په مستيو کې ئې ژوند تيراوه ، اوس ئې په مرې باندې د ژړا خو پريږده چې د خفگان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بيان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرگند کړ چې « د هغه د ژوند په اخري گړيو کې تاته په کار و چې د هغې بلنه دې منلې وې او ورته راغلې وې. سلطان ايوبي هغه ته وويل چې هغه د دې خطر د په نظر کې نيولو په اساس را نه غی چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې دا و چې هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبي سخت پښيمانه شوې و ، هغه ډير زيات نا قراره و او وئې ويل « که چيرې زه راغلې وائې نو د هغه د خولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ويستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سينه کې وړې وي»

بې شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کې ليکلې دي چې العاضد ډير زيات عياش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو د هغه زړه د سلطان ايوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلې دي چې که چيرې سلطان ايوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ورغلې وای نو العاضد به هغه ته ډيرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاريخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ايوبي سره د محبت له مخې د خپلو گناهونو د ښښې همدا لار خپله کړې وه. تر ډيرې مودې پورې سلطان ايوبي په دې غم کې ځوريده چې د العاضد د ژوند د اخرې خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په ښسټ ټول هغه الزامات چې خليفه د يو شمير وگړو په هکله په گوته کړي و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هيڅوک هم د ثبوت او گواهۍ پرته و نه نيسي ، داسې لارې خپلې کړي چې د هغوی له مخې ملزمان تور لاس و نيول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تيرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړې د جنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدې ماښام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هديره کې خاورته وسپاره. سلطان ايوبي ټول محل و لټاوه ، د هغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفې تر لاسه شوی ، سلطان ايوبي ددې دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفيان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځابه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنګیاني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړئ چې هغوی دکومو ځایو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمني ازادې نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه تر لاسه شوې مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وویشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړینې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځابه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سر تیري و تاکل چې جنګیدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم یې ورته و کړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونیسي او که نه همله ته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځای خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځابه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړې و ، مسلمانان له دې ځابه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صلیبیانو سره ددوستۍ اړیکې ټکلو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصلیبیانو څنګ ته ورغلې و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړي و، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووینې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنۍ والې کې تښتولی او بیائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لونې دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهغوې د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصليبيانو مشهور پادشاه «ګائي لوزينان »او قومندان« کوناړډ » هم شتون درلود. ددوی ځخه اخوا يو څو نور عيسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ويلي و چي سلطان ايوبي د سوډانيانو دقبيلي عبادتځاي له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئي هلاک کړې دي ، دسلطان ايوبي پر خلاف سوډانيانو بريد وکړ خو د صلاح الدين ايوبي په لاسو د ماتي سره مخ شول ، سلطان ايوبي د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځاي ئي عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کي به هيڅ خليفه نه اوسيږي. رجب هغوی ته وويل چي ددې مطلب دادې چي سلطان ايوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلي چي هغه ددوی ځخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلي دي او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کي د حالاتو د خرابولو او د ګډوډيو د راوستلو له پاره ئي هم د صليبيانو ځخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چي بايد پاملرنه ورته وشي» کوناړډ وويلي ،« د هغي حبشي قبيلي په مذهبي چارو کي چي صلاح الدين ايوبي په ډيره ظالمانه توګه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلي د اخستلو له پاره را و پارول شی. ددې تر څنګ څومره مذهبونه او عقيدې چي په سوډان کي شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چي دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځايونه او دهغوی د ديوتا بُت ځايونه هرچيرې چي ويني ورانوي ئي. مخکي له دې چي هغه په بلې کومي عقيدې باندې يرغل وکړي هغه په مصر کي له منځه ولاړ شي. په دې توګه د خلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانی سره تيار کړل شي».

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبي پرخلاف درولي شو » يوه صليبي قومندان وويل ،« که چيرې محترم رجب باندې بده و نه لګيږي نو زه به د همغي د ګټي خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمانان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چي زمونږ يو شمير پادريانو خيل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولي دي او خيل ځانونه ئي د انسان او خداي تر منځ درولي دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کي هم يو شمير امامانو په جوماتونو ولکه کړې اوخپل ځانونه ئي دخداي نماينده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چي دهغي په ځواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولي او د مصر په جوماتونو کي ئي کښينولي شو. زمونږ تر څنګ داسي عيساي پادريان هم شتون لري چي د اسلام اوقران ځخه په ښه توګه خبر دي ، چي مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کي استعمالولي شو».

دصلاح الدين ايوبي پرخلاف په کوم جومات کي خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کي داسي توهم پالنه پيدا کولي شو چي دهغوی په زړونو کي د صلاح الدين ايوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چي هغه په کي پيدا کړې دي».

«دا پلان خو سمدستی پيلول په کار دي» رجب ورته وويل « سلطان ايوبي په مصر کي مدرسي جوړې کړې دي، په دې مدرسو کي ځوانانو ته دمذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي ، په داسي حال کي چي پخوا داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسي هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ اېښوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډېره زیاته ستاینه کېدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که څېرې په عامو وګړو کې د علم او پوهې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهېږئ چې دحکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«دروند رجبه !» یو صلیبي قومندان ورته په خندا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دی ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بېړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګیزه تخریب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه دروند رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځایونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه وګوره چې څومره شتون لري ؟ ایا په هغوکې ډېر زیات زیاتوالی نه دی راغلی ؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د نیوکې وړ معشوقي نه دي پیل شوي ؟کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و ترمنځ د رقابت د پیداکولو او وینې تویولو کارونه نه دي تر سره کړي ؟ مونږ په قاهره کې ډېره په زړه پورې جواري پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځای په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډېره نبه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به ترڅو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډېر فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به دصلیب اغیز سپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارکښۍ نظام ډېر فعاله دی» رجب ورته وویلې ، « که څېرې دهغې د څارکښۍ د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شې کولې ،»کونارډ ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلای ، که څېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزوری ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژني ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسې»

«دا کار به زه پخپله تر سره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پيدا کولو ته دوام ورکړئ .»کونارډ ورته وويلي « د هيواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخريبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې يو څو امراء زمونږ په لاسو کې کيوتي دي ، دهغوی څخه يو شمير مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزيه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو. تاسي د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې يواځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې يو ئې نور الدين زنګي او بل ئې صلاح الدين ايوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبيدو شي ، په دې شرط چې تاسي خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتيا به نه وي چې مصر به همستا وي .»

ددې ډول بنستيزو خبرو اترو وروسته ، تر ډيره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څيړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډيرې ښايسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائې سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه يوه ته ددې نجونو ور رسول ډير زيات اړين ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې يو دسلطان ايوبي د جنګي او دفاعي څانګې رئيس فيض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ويل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وويل شول چې د فيض الفاطمی سره ئې اړيکې شته دي ، هغه پوهيږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی بايد څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډيره ښه توګه ويلای شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکي د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سيمې ته تلل چېرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کيده ، او چېرې چې د سلطان ايوبي سرتيرو مجاهدينو ام عراره د حبشيانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلي و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانيانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کيدلو وروسته تښتيدلي و او په همدې ځای کې پټ شوي و ، او بيا ئې همدا ځای دخپلو فعاليتونو مرکز ګرځولي و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشيانو همغه قبيله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ايوبي د مجاهدينو په لاسو هلاک شوي و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځای د دبوتاکانو ځای ځيګې ګڼله ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل ، هلته يواځې څلور زاړه حبشيانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه يو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځای ناستي ګڼله ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سيمې يو بل کونج ځانته د کورګي په څير ټاکلي و ، هغه د تيښتې وروسته دغه ځای خپل پټ ځای ګرځولي و ، اوبيا په مصر کې ميشت د کوم صليبي جاسوس په مرسته تر فلسطينه پورې تللې و .

(٢٠)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نوميده ، ډيره په ويره کې وه ، يو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوې نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دريم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځاې له يوې مخې په کنډوالو بدل شوي و. او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې دقبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ايوبي د مجاهدينو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوي و. ددې قبيلې په هر کور کې غم او ويرګډ و. دهغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شوني ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبيلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړۍ خو ئې دا وويل چې ددېوتا ستري څمڅاری وړې دي د هغوی ګيډې ډکې کړئ ، حبشيانو يو څو وزې د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهت ته ور ولېږلې ، يو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوبن هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خو د قبيلې څخه ويره لرې نه شوه.

يو شپه نوي پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړې دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې داسې ستر مصيبت راغلې دې ، دېوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نهږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجونې به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنګه وي..... ددې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او يا فرنګي نجونې د قربانۍ له پاره را تبنتوي.

هلته رجب د فلسطين څخه ددرې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډير اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي دفوځ تښتيدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډير سامانونه پرې بار و ،پاته وګړې ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسيدو غرنې ځاې ته را ورسيدل، ددې څخه يواځې يوه ورځ د مخه دقبيلې پروهت ويلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته اوډيرې ښايسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځليدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وې ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو تر منځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډيره شنه او شادابه وه. داسيمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګيره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خيمې ښخې کړې وې. نجونې بايد په ډيره پټه توګه او د ډيرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره ټولې اسانتیاوې شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبي ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و ټول په خوارېه خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل متې خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهت د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ دبوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنګي یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه یوسو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته دروا‌غ وائې» پروهت ورته وویلې «تا دا نجونې دلته د تفریح له پاره را وړې دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دلیلونه وویل خو پروهت هیڅ دلیل ته غاړه نه ایښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپورو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بیا بیا لاس راښکوده او وئې ویل «دا دواړه د دبوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دي» دائې وویل او ولاړ ، بیا ودریدل او رجب ته ئې وویل. « د نجونو سره یو ځاې ددې ځایه د تیښتې هڅه و نه کړې ، ته باید پـه دې پوه شې چې مونږ به ډیر ژر تا راپیدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هیدلې ، حبشي پروهت دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ویل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په ځرګنده توګه وویل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کې هغه ورته وویل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچیدو له پاره ئې کیږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته وروا‌چوي تر څو هلته ئې ستري ځمځاری وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتیدل ، هغوی رجب ته وویل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړې دي ، رجب ځواب ورکړ ،« ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زیات شمیر دلیلونه وړاندې کړل خو هغه په یوه هم د پوهیدو هڅه و نه کړه. زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې یم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د یو ځاې کیده له پاره تیار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړۍ خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بیا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پیدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او یا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تیره شپه د رجب د نیت یو ځرک هم کتلې و ، د همغه نیت د په نظر کې نیولو په اساس هغوی نا هیلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجونې بیرته خیمې ته ستنې شوی اوپه را پیدا شوی حالاتو ئې غور او څیړنه پیل کړه ، او دې پایلو ته ورسیدې چې هغوی دلته نه د رجب د عیاشۍ وسیله کیدو ته او نه د حبشیانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلې دي ، هغوی نه غواړې هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځایه د تیښتې اراده وکړه. خو تښتیدل او تر فلسطینه پورې په خیریت سره رسیدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې یوا‌ځې ښایسته او زړه وړونکې نه وې بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوې وه تر څو د اړتیاو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پریکړه وکړه چې له دې ځایه به تښتي اوفلسطین ته به ځانونه بیرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خیر سره تیره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبیله کیږي ، اودا چې دهغه ځاېه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهتې د ورځې له اړخه یو ځل بیا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بیرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وویل ؟ هغه ورته وویل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځاېه څخه غواړي یوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پیدا کړم نو هغوی به ما ووژني او ستړو ځمخارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تیښتې د پلان په هکله څه و نه ویل ، ځکه هغوی د رجب په نیت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډیرې زیاتی ذهینې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پیل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وویستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کیدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځای د حبشیانو خوشحالي غواړي ،تر څو حبشیان دې همله ته له ځانه سره پټې و ساتي او د سلطان ایوبي پرخلاف ورسره د یوه ځواکمن فوځ په جوړولوکې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پیدا شو چې رجب به دداسې یوه قیمت په ورکولو سره دهغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړین نه بریښي.

تولهورځ په همدې کشمکش کې تیره شوه ، رجب ته هیڅ ډول شک پیدا نه شو چې نجونې به و تښتیږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وویل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې شنې سیمې شتون پخپله د قدرت یو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سیمې لږ څه سیل وکړه. رجب هغوی ته د سیمې د ښوولو او سیل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پیل وکړ. مخته هغه ویرونکی جهیل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ویرونکې ستړې ځمخارې ناستې وې. د ډنډ اوبه ډیرې بد بویه او خرابې وی ، یوی نجلۍ وویلې چې داسې بریښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چینه را خوټیږي ، کله چې تولو د غره په دننه کې وکتل نو د یوې نجلې د خولې څخه چیغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې یو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وویل ،« دا هغه ستړې ځمخارې دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کیږي» دداسې ویرونکې منظر په کتلو سره د نجونو د تیښتې روحیه نوره هم زیاته پخه شوه. هغوی د سیل په بهانه د تیښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز تري نه را پورته کیده ، دهغوی د سیل او ګرځیدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهتې د خپلې قبیلې په یوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زیرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پیدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي. هغه ورته وویل چې قرباني به د ددیوتاګانو د اوسیدو په ځای کې او د عبادت ځای په کنډرو کې تر سره کیږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسیږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دیوتاګانو سپکاوې ئې کړې دې ، دبدلې د اخستلو تیارې نیسو.

(٦١)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نيمائي شپه تيره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړي فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بيرته را ويښيدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زينونه کيښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پريښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلي وه ، ددې سيمې په يوه برخه کې څلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوي و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاې څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولي ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لويه لاره کې به ئې له منځه يوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ويرونکې بنديخانې څخه وتلې وی ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښياري او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پو هيدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائي سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانيږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسايل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا يخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځايه پورې آسونه سوکه سوکه بوړل او بيائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ او پاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته بوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هيڅ لاره ترې نه تر سترګو کيدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډيو په منځ کې ورننوتې ، آسونه ئې تندې اخستي و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکيزه ايښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړای شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سر ته را پورته کيده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړيده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کيده.

رجب اودهغه ملګري د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ويده شوي و ، پروهڼ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړی د نجونو خيمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خيمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وويل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بريد او را پورته شو او د پروهڼ د قايلولو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصيل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار بايد واخستل شي. خو پروهڼ دهغه يوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګري هم را پورته کړي خو حبشيانو هغه و نيو، پروهڼ ورڅخه و پوښتل « نجونې چېرې دي ؟»

رجب د هماغه ځايه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاي ، هلته خيمې ته ورغې وئې کتل ، بيا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاې کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینونو ته وکتل، ګوري چې درې زینونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبیله کې نه شته ، رجب پروهڅ ته وویلې « هغوی ستاسې له ویرې تښتیدلې دي ،تاسو زما د ډیر سترکار نجونې له ما څخه په تیښته مجبور کړې .»

« هغو ته به تا د تیښتې ویلې وي» پروهڅ ورته وویلې او خپلو درې واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلې « دا هلته یوسئ او وئې تړئ ، هغه یوځل بیا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ورو ځغلوئ ، هغوی لرې نه شي تللاې»

درجب د تړلو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ویدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بیا ئې هغوی هم سره را وینښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځایه و خوځیږې نو هلاک به کړل شي .... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه . ځکه چې د تیښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوي تر لاسه وې چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هیدل ،او بل دا چې تړول نارینه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تیرولاې شوی . په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګیدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتې هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه . سواره وویریدل اویو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بیرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو ستري ستري غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څیر له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندې پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کیدله . هغوی وتښتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډیره لرې پاته شوې وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسیدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چېغې ئې وهلې ، د جهیل (ډنډ) ستري څمځارۍ هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل . پروهڅ په یوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي و اوپه زوره زوره به ئې پر ځمکه بیا بیا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ویل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځاې او یا د وتلو لاره نه وه پاته . که څه هم هغوی د حبشیانو د خطرې د ځاې څخه ډیرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې یوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونې ثابتېداې شوه ، پر هغوی باندې یو بل مصیبت دا راغې چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ویرې درې واړه اسونه د هغوی د کنټرول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوې و.دا اسونه تر ډیره ځایه پورې یو ځای یو له بل سره ځغلېدل، ددې یوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندې ښخیدو ویره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځای به بیا د اصلې لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زیاته ګړندۍ منډه ووهي ، هغوی تندې اختستې و او د نیمې شپې را هیسې په پر لپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتیا او تندې اسونه بې حاله کړې و ، یو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځید اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځیدله چې آس دوباره پورته شو خو بیرته را پرېوت او نجلۍ یې د ځان لاندې کړه، هغه مړه کیدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زین پټۍ را پرانستل شوه او زین په یوه لورې و خویده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پرېوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې درېیمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو د هغې مرسته ئې و نه شوه کړای ځکه د هغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې د خپلې ملګرې اواز اوریده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ویره کیناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بیا هم ښځینه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زین اس و درید ، خو درېیمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولای ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه.

درېیمه نجلۍ یواځې پاته شوې وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، دهغې د ویرې دا حال و چې هغې د آس قیضه پرې ایښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړې و او په ستونې څیرولو سره ئې خدای را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره یم ، زما هر وینبته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی یم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وویل چې ورڅه او نارینه دخپل جسم او خپل ښایست په واسطه بې لارې کړه. دهغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ وو وایه ، دوکه اوفریب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ویلې و چې دا د صلیب فرض دې که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.»
هغې دلیونو په څیر چیغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کمیده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خدای ته ئې ویل « ستا هر مذهب چې رېښتونې وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقیده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولګه موندلې وه ، د مړینې ویرې دهغې د یاده ویستلې و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تیره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاریده چې هغه د نارینه و د استعمال یو شې دې او هغه د هغوی د فریب او دوکې له پاره استعمالیږي ، خو اوس سزا یوائې هغې ته ورکول کیږي.

په هغې بې هوشی اغیز کړې و خو دا اغیز ډیر ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ویښتان را ونیول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اواز ئې وویل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په یاد شول چې هغه یوه یتیمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تیرې شوی زمانې لورې ته ورګرځي ،او دا د انساني فطرت یو قدرتي عکس العمل دی ، دې ځواني نجلۍ هم خپلې ماضي ته دپناه د ور ورلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته یوائې همدومره را یاد شول چې هغه د صلیبیانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه یوه ښکلې دوکه او فریب و ګرځید. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښېنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه یوځل بیا بې هوشی و نیوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډیره سختی سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دریدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(۲۲)

سلطان ایوبي دخپل هیواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګیو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه میله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خیمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندې کیدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کیده ، خو دې توپان دهغوی خیمې هم له بیخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و. کله چې توپان و درید نو سپاهیان اونورکارکونکې ټول د خیمو او نورو سامانونو په بیرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان یو ترک نژادې احمد کمال نومیده ، هغه یو ښایسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کیدو سره یوځاې بیرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په لیدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، یوسپاهي یوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وویل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ ډلې څخه نه دی ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکاري ، ویښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورایه تر سترګو کیږی.»

هغه د هماغه سپاهي سره یوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، یو آس ټیټ سر ډیر سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګیاه بوې په پوزې شو نو سمدستې د تیبلې په لور رهي شو، په اس باندې یوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځیدلې وی او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ویښتان خواره مخته را پریوتې و ، د احمد کمال تر ورسیدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلې ته ستون شوى و او د ګياه په خوړلو ئې پيل کړې و، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وويستې او دآسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه. سپاهي ته ئې وويل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالوميږي، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ.» هغه دا نجلۍ خپلې خيمې ته يوړه، دنجلۍ ويښتان د شګو له لاسه يو له بله سره سليښت شوى و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشيندلې اوبيا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکې ور واچول.

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې، ځو لمحې ئې احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناستله، د احمدکمال رنګ ئې تور وکوت او په انګليسي ژبه ئې ترې و پوښتل، «ايا زه په فلسطين کې يم؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهيږي، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا ترې و پوښتل چې «ته څوک ئې؟ او زه چېرې يم؟»

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ. «او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوى او دومره ووېريدله چې تا به ويل چې اوس به بيا بې هوشه کيږي. خو احمد کما ل ورته ووېل «مه ويريږه، خپل ځان کنترول کړه.» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئې ووېل «زه پوهيږم چې ته فرنګۍ ئې، ته زما ميلمنه ئې، د ويريدو هيڅ علت نه شته.» هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پياله ئې پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئې دهغې په ښنلو پيل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پياله لرې کړه او ورته ئې ووېل «سوکه، لمړې غذا وخوره او بيا اوبه و ښنه.» نجلۍ د غوښې يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئې په خوراک پيل وکړ او اوبه ئې پسې و ښنلې، نو په مخ کې ئې رڼا را پيدا شوه.

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځاې کار اخست، هلته د اوبو کمښت نه و، دا خيمه ځاې د خرما د يوه ځنګل سره يوځاې و، احمد کمال نجلۍ د خوراک ښناک وروسته دغسل خيمې ته ور ننويسته او پرده ئې و ترله. نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځاې کې ننبتې وه، او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده، هغه ته دکوچنيوالي څخه دا په ذهن کې ورکينول شوى و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوى د ځيرونکو حيواناتو په څير دي. ددې ويرې ترڅنګ پر هغې د حبشيانو، د سترو ځمخارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ويرونکې مړينه چې د انسان ويښتان را ولاړوي، هم ئې په ذهن کې را څرخيده. هغې د غسل کولو په وخت کې ډيره زياته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چې ددنيا اوبه ئې نه شي پاکولې، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نيول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چې د داسې ښايسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کيداې، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاې شي؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه د قافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدکمال د داسې خوب څخه ډاډمن کيداې نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی ، احمد کمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويلې واې چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوی واې ، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځاې و د خيمې پرده پورته کړه اويو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ويې ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل داکڅوړه پرانځي نو نجلۍ وويريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود ، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په څير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيداې چې زه تاته ووايم چې ځه او ددې ځايه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادېو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځې نه شم پريښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوی وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلاو سرو زرو سکې او د طلا يو کوچنې زنځير د يوه صليب سره يو ځاې پراته و. احمدکمال ددې څخه همدومره و پو هيده چې نجلۍ عيسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبي چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شامليږي نو هغوی په يوه صليب باندې سوګند يادوی او يو کوچنې شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و .

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ماڅخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ماڅخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر دري ورځو پورې ما خپله وينځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هيڅکله هم په لاسو کې دومره زيات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حيرانونکى ښايست او صورت تر سترګو شوى و ، هغه خپلې مخې ته ځليدونکې طلاو کتل او بيا ئې د نجلۍ د وريښمو په څير ويښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څير ځليدل بيا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې يو طلسماتي ځرک په کې و ، داسې ځرک چې پادشاهان ئې يو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه يوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګيو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه ښځه دپوښتنې ګرويزنى هيڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصليب په کڅوړه کې ور واچول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پو ښتل «ايا دا قيمت ډيرکم دي ؟»

«ډيرکم» احمد کمال ورته وويل «د ايمان قيمت د خدايه پرته بل څوک نه شي ورکولاي» نجلۍ غوښتل څه ووائي خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وويل « زه خپل فرض او خپل ايمان نه شم پلورلاي، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ويده دي ، دري مياشتې وشوى چې سوډانيانو په مصر باندې د يرغل کولو هڅې کړې وى ، که چېرې زه دلته نه واې او يا ما دهغوى په لاسو خپل ايمان پلورلې واي نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډيره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر ښځه ډيره خطرناکه ښکاريږې ، ايا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هيڅکله !»

« ته همدومره ووايه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او يا ته د توپان څخه څنګه خوندي را وتلي ئې ؟» نجلۍ ډير بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وويل « ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځابه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ يوه محکمه ده ، هغه يو هيرى او ته پوهيږې. ما به خپله دنده اداء کړې وي»

« که چېرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولې شم »نجلۍ ورته وويل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوى نوشايد چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووايم»

نجلۍ تيره ټوله شپه بيداره تيره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ويرونکې سفر کړې و چې د څملاستو سره سم بيده شوه. احمدکمال وکتل چې هغه په خوب کې بړبړيږي او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد يخوا وهي ، داسې ترې را ښکاريده چې په خوب کې ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وويل چې يوه فرنګۍ نجلۍ مو نيولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګرې دهغه د کړچار سره بلد و. هيڅ‌ها هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنيتۍ په خاطر په خيمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حيران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل څخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زين و کوت نو بيا خو شک له منځه ولاړ ، د زين لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالوميده.

حبشيانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ايښې و ، هغوی بيرته ژوندې ستانه شوې و، پروهڼ هم پريکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دې ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بيکاره دې ، وخت هم ډير تير شوی و خو په رجب باندې افت نازليدونکې و. دهغه څخه حبشيانو همدا يوه پوښتنه بيا بيا کوله ، چې نجونې چېرې دې ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هيڅ مالومات نه شته ، حبشيانو ورته اذيت ورکول پيل کړې و ، د تورې په څوکو ئې دهغه وجود زخمې کړې و اوخپلې پوښتنې به ئې ترې بيا بيا تکرارولې ، حبشيانو دهغه ملګرې هم د ونو د تنو پورې ترلې و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هيواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړيدل.

نجلۍ د احمد کمال په خيمه کې ويده شوې وه، هغه د لمر د را ختلو ترمخه يوځل راپورته شوې وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بيرته په درانه خوب ويده شوه ، دهغې څخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ويده و. شپه تيريدله ، په خيمې کې ډيوه بليده ، ناڅاپه نجلۍ چيغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړيدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزيږي ، ويريدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډيرژر د هغه سره ځان وريو ځاې کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وويلې «دهغوی څخه مې و ساته ، دوی غواړې ما سترو څخارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک ؟»

«هغه وحشي حبشيان» نجلۍ په ويريدونکې لهجې سره وويل ، «هغوی دلته راغلې و »

احمدکمال ته د حبشيانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پيدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ څخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وويل « ما مه پوښته ، يو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته‌کتل چې هغه ډيره زياته ويريدلې مالوميده ، هغه‌ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د ورلو له پاره هيڅوک نه راځي. نجلۍ ورته‌وويل « چې زه نه شوم ويده کيداې ، ته زما سره خبرې نه کوې ، زه يواځې ويښه نه شم کيناستې ، زه ليونۍ کيږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل «زه به له تاسره وینې پاته شم .» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وویل « ترهغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ویریدو احساس هم ونه شي .» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدې را بطه هیڅ خبره و نه پو ښتله. هغې ته ئې د ترکیې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ویره لرې کړه اونجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوی نوسهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دی هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال ددعا څخه فارغ شو نو نجلۍ ترې و پو ښتل « تا له خدایه څه و غوښتل ؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته ، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدی په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ایا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دي چې ماته ئې راپه برخه کړ.»

« ایا خدای ګناهونه ببښي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ببښي .»احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بیا به ګنا ه نه کوي .»

نجلۍ سر ټیټ کړ ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه ، او هغه ئې ځو ځو ځله ښکل کړ خو احمد کمال ترې خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وویلې ،«نن به مونږ جدا کیږو ، ته ما قاهرې ته لیږدوی ، زه به اوس ازاد یم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووایم چې زه څوک یم او له کومه ځایه را لیږل شوی یم، بیا به زه تا ته ووایم چې اوس زه څوک یم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وویل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

« ایا نه غواړې چې واورې زه څوک یم او له کومه ځایه راغلې یم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وويل « دا اوريدل زما کار نه دي » او هغه د خيمې څخه بيرون را ووت.

*****(۲۳)

لږه شيبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په يوه احمد کمال سپور و او د هغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او د هغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه يو د بل تر څنګ روان وو ددې ټولو تر شا په يوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږ و زيات شپږ،پرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره يو ځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وويل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره يو ځای کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لويدلو وروسته احمد کمال ديړاو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې يو ځل بيا نجلۍ ته په خپله خيمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پريښوده ، هغه په خواړه خوب ويده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوې نو چا ئې په تندي لاس را کښاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندي باندې و ، احمد کمال په ډيره تيزۍ سره را پورته شو او کيناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نيو او ښکل ئې کړ او د کوچنيانو په څير په ډکه خوله په ژړا پيل وکړ. احمدکمال ورته کتل ، نجلۍخپلې اوښکې وچې کړې او وئې ويل « زه ستا دښمنه يم، ستاسې هيواد ته د څارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو دپلان سره د فلسطين نه دلته راغلې يم، خو اوس زما د زړه څخه دښمنی وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډيره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صليب باندې ځاريږو !»

«ددې علت واوره» هغې ورته وويلې « ته لمړۍ نارينه ئې چې زما ښايست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګاڼه او هيسته ته دې پريښود...... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه يوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شيان ګڼل چې د نارينه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عيش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حيائې اوفحاشي وائې شوی وه. خود ا بې حيائې زما له پاره يو هنر دې ، يوه وسله ده ، زه په دې نه پوهيږم چې مذهب څه شي دې ، او يا داچې دخدای احکام څه دي؟ يوائې د صليب په هکله ماته د کوچنيوالي څخه دا په ذهن کې کينول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عيسايت د عظمت علامه ده ، او دا چې عيسايت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صليب دښمنان دي که چيرې ژوندي پاته کيدل وي نو دصليب په قدمونو کې ژوند تير کړئ ،...... ما دغه څو خبرې د مذهب بنسټيز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرړو او ريښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،......

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژني ؟» نجلۍ ترې و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکې ډلې سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و .»

«اوس چیرې دې ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یواځې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تنبتیدلې عسکر دې ، هر چیرې چې تر سترګو شي هغه و نیسئ او که و تښتي نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ .»

«زه به درته ووایم چې هغه چیرې دې ؟» نجلۍ ورته وویلې « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دې ، هلته یوه ډیره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجونې د دیوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دې ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تنبتیدلې افسر دې ، مونږ دري نجونې دهغه سره یوځاې دفلسطین څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چیرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلې وکړ او وئې ویل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم .»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځاې راغلی وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دیوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتیدې اوبیا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم . زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډیر دخونده ډک و. خو ماته هغه ستري څمڅاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا ستري څمڅاری اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وي ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و ، دهغې سترو څمڅارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دیرې کولو له پاره راغلې و نو د مرګ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رګ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه ورونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووینه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولې و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځاې د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خوهغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د هغه ځایه را و تښتېدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتېدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځای نه شو موندلای ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلی و. لمړی یوه نجلۍ و غورزېده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بیا دویمه نجلۍ د آس څخه را پرېوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نیم میلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چیغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چیغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چیغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبیا هغه نجلۍ لاش و ګرځېد. زما آس هم دهغې سره یوځای را ځغلیده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره یوځای له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس یواځې وم ، ماته خدای دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډېرې ښایسته او چالاکه وې ، په هغوی کې د ښایست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې وېریدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکې قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی یم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځېده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښې او کیڼ لورې ته ، دبد روحو ، پیریانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوریدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه یم ، زما دماغ روښانه دي خو زه پوه شوم چې خدای ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ویرونکی مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم لیدلې وي ، ماته خدای را په یاد شو ، ما خپل خدای په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو ښښنه و غوښته ، اوبیا زه بې هوښه شوم....

«اوکله چې بیداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې یم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وویل چې ته به اروپائي ئې او زه به په فلسطین کې یم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ایا زه په فلسطین کې یم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې یم ، نوزما زړه یو ځل بیا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلي وم، ماته د مسلمانانو په هکله ویل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځیرونکو په څیر سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هیڅ هیله نه وه ، تا زما طلا او زما ښایسته وجود دواړه تکر کړل او هسې شیان دي وګڼل ، زه دومره ویریدلې وم چې ویل به مې چې هر څوک را ته ترلاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما د خپلې سینې سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و ترلاسه شوی چې ستا کرچار پاک دي ، ما دا هیله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زیان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمڅارو ، توپان او هغه حبشیانو دهشت او ویره کتله ، زه د ویرې راپورته شوم نو تا زه له سینې سره و لګولم، اود کوچنیانو په څیر دې ماته قصې کول پیل کړې او زما ویره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تیره شوه نوما د را وېښېدو سره سم ته د خدای په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښې ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هیڅ انسان د طلاو او زما په څیر د ښایسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلی نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستاپه مخ باندې سکون اوخوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په خیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داوواېم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوي خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته مې ویلې و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم .ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه واېم چې تا ماته دوکه راکوې » احمدکمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمې ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمدکماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لارکې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره وواېه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته داهم نه واېم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیږې په څیر کړې یم ، زه په دې هم پو هیدم چې انسان څخه تیږه نه شي جوړیداې اوهغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده»

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیرد نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې دمسلماني په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلماني نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږي خو یو عیسایي یا یهودې نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائي زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږي ، .....د نجونویوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنيو د ځوانو دماغ او کرچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشريفو کورنيو د ځوانو اوهلکانو ترمنځه معاشقې پيدا کړي ، او زماپه خیر نجونې پټ په پټه ستا په خير حاکمانو ته ورځي چې بیا هغوی زمونږ په لاسو کې لوبيږي ، هغو حاکمانو ته د طلائې سکو په شکل کې بدله ور کول کيږي ، هغوی زمونږ په خیر د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هيڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چاروا کو تر منځ غلطې انګيرنې او رقابت را پيدا کوي اوصلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي پرخلاف تبليغات کوي زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره يوځاې د رجب تر څنګ دهمدې کارونو له پاره را استولي وم»

هغې د صليبيانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ايمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ ايښي و.

*****(۲۴)

په دويمه ورځ د لمر د پريوتو نه ډير دمخه دا قافله قاهرې ته ورسيده ، احمد کمال علي بن سفيان ته ورغې او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصيل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وويل چې رجب د همغه حبشيانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځاېه څخه ،چې حبشيان په کې نجونې خپلو دبوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وويل که چيرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ يا ژوندې راوړي ، علي بن سفيان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شويو سپاهيانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسيدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفيان لا د پخوا څخه يوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقيق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وويل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې دېر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بيرته ستيندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراې ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وويل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفيان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کيناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وينا ئې پيل وکړ. هغې هيڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ويل چې که چيرې ماته سزا راکوئ نو زما يوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړينه غواړم ،» هغې په تفصيل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مريده ګرځيدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلی په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمدکمال ته ورحواله کړه ، اوپخپله د سلطان ايوبي څنگ ته ورغي ، هغي ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دي ، دا نجونې ټولې د همغې څنگ ته را تللي ،» دسلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دي»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دي ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې دفاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي. د لږ څه ځنډ وروسته ئي وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمی و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دي ، هغه د جنگ او دفاع د څانگې په خير د حساسې اداري حاکم دې. د سلطنت ټول جنگي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان دهمدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه اوسلطان ايوبي ته ئي وويل « هغه نجلۍ چې دکومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دي ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وگړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئي داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئي خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وگوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرگندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسوکې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغي او هغې ته ئي خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمدکمال ووائي نو زه به په اورکې هم ور ودانگم ،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنگه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندې توگه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډير لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتني سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددي خبري څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل « چي بي شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم.» خو علي بن سفيان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوی» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئي وويل چي «څرنګه چي زه تر اوسه پوري تا بي باوره ګڼم نو په دي خاطر مي له تا سره د واده کولو څخه ډه ډه کړي ده ، خو که چيري ته ثابته کړي چي ستا په زړه کي زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل «ووايه چي زه اوس څه وکړم ؟ اوزه به دا هم ووينم چي مسلمانان څومره په خپله وعده باندي ولاړ خلک دي ، زما يو شرط به داوي چي احمد کمال به له ما سره يوځاي وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئي را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئي د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و ترله او نجلۍ ته ئي د احمد کمال په شتون کي دهغي دندي ورونښودلي.

*****(۲۵)

د علي بن سفيان سرتيري په دريمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاي ته ور ورسيدل دکومه ځايه چي دا نجوني را تښتيدلي وی ، او چيري چي اوس رجب د حبشيانو په قيد کي و . دوی شپږ کسان و چي ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالي بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کي و دهغوی سره توري ، برچي ، غشي او ليندۍ هم وي ، هغوی ته احمدکمال دنجونو حال بيان کړي و او د همغي په مطابق علي بن سفيان هغوی ته لاره ښوولي وه ، هغوی په دي غرنۍ سيمه کي دننه ورغلل، دي غرونو هلته د يوي ټينګي کلا شکل خپل کړي و. مالومه نه وه چي يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کي ور ننوتله ، ددي مطلب داو چي تم شئ.تاسي په محاصره کي ياست ، هغوی و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغي ، چي خپل دري کسه حبش ملګري ئي له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چي هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندي دي ، که چيري دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندي ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلي وسلي حبشيانو ته ورکړي او دخپلو اوښانو څخه لاندي را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئي وويل « مونږ ستاسي دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو ، اوستاسي محبت به له ځانه سره ورو ..... ايا تاسي دهغه دري نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړي» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسي ولي پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغیان یو » د ډلي مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسي دهغه فوځ سپاهیان یو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد یوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ویلي و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ویلي و چې مونږ به دري فرنګي نجوني را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او د بوي پر ځاي به دري واړه قرباني کوو. او د دیوتا سترو ځمخارو ته به ئې ور غورځوو ، مونږ د ډیره لرې څخه دري نجوني په یوه بهانه را وتښتولي او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لوید ، هغه ورته وویل « رجب زمونږ سره ډیره بې ایماني کړې ده ، هغه نجوني له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نیت خراب شوی واو بیرته ئې نجوني ددې ځا یه څخه تیښتې ته مجبوري کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتیږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجوني زمونږ له لاسو وتلي دي ایا تاسو یوځل بیا ددوه همداسي نجونو د راوستلو مرسته کولاي شئ ؟ ددیوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډیر زیاتیږي.»

«مونږ به ضرور ددې تیاري وکړو » قاید ورته وویلې، « تر لرو ورځو پورې به مونږ دوه نوري نجوني دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې یوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجوني څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره یوړل ، هلته په یو ځاي کې د خاورو څخه جوړ شوی یو لوښي ایښول شوی و چې د همداسي یوه بل لوښي په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتني لوښي پورته کړ اوپه هغې لاندي لوښي کې ئې لاس ورښکته کړ خوکله ئې چې لاس بیرون را وویست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګي ئې نیم خلاصه وی اوخوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوځ کړې و دهغه څخه اوبه څڅیدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشیانو په کې د رجب سر ایښودې و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وویلې « دهغه جسم مو په سترو ځمخارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو ځمخارو ته ورحواله کړل ، ځکه سترې ځمخاری د ډیره وخته را هیسې وږی وی.

« که چېرې تاسي دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښایو» یوه ورته وویل « او هغوی ته به وو ایو چې هر هغه څوک چې د انګوک د دیوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسي وي»

«تاسي دا سر په دې شرط له دې ځایه وړاي شئ چې سبا د لمر دپریوتو دمخه ئې بیرته دلته راورسوئ،» پروهت ورته وویلې « دا د انګوک د دیوتا ملکیت دې ، که چیرې بیرته ئې را نه وړئ نو بیا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریبمه ورځ د رجب سر د سلطان ایوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ایوبي په یوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پیښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ویده و چې د هغوی د اوسیدو له پاره هغوی ته ورکړل شوې وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږورځې تیرې کړې وې ، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ویل چې هغه سمدستي مسلمانیدو ته تیاره ده ، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي ، مګر احمدکمال یواځې همدا یو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي ، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دبو لاس لرې کینولو هڅه کوله ، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ویره هم تللې وه ، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولای شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ویده شوي و ، بیرون یو سپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و ، دنیمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکي د هغه ځای د شاوخوا ګرځیدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو یو چا د شا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نیوه ،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کینبوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسیو باندې کلکې و تړلې ، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه ، یو کس ددېوار سره شا یو ځای کړه او ودرید اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله ، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل ، دهغوی څخه یو چې تر ټولو زیات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کینبوده ، د نجلۍ تر را ویښیدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نیوه اوبیا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله ، درې نورو کسانو احمد کمال په رسیو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پریښود. هغه ته د دفاع له پاره هیڅ وخت نه و تر لاسه شوی ، بیرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله ، چې که څوک ئې ووینې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونیانو د وخت وراني ویجاړې کنډرې وې دهغوی په اړه به خلکو ډیرې ویرونکې خبرې کولې ، او ویل به ئې چې په کنډرو کې یو ستر غر دې ددې غره په سوري کولو سره هلته ډیرې زیاتې خونې جوړې کړل شوی دي او بیا ددې هر ي خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بیرته راوتلو لارې ورته مالومه وي. د ډیرې مودې را هیسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه ، ویل کیده چې هلته دننه د پیریانو او دېوانو ځای ځیګې دې. او هلته د مارانو شتون خو اړین و ، دمارانو له ویرې به څوک ددې کنډرو دمخې تیریدل هم نه. په هر صورت ددې ځای په هکله ډیر ویرونکي ویرونکي خبرونه خپاره شوي و . خوددې هر څه سره بیا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ یې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل ، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځابو او تورو تيارو کوڅو څخه د کوم ځنډ پرته تيرشول ، مخته د مشالونو روڼاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به يو شميره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې يوي جوړې شوی خوني ته ورننوتل ، هلته يو کس مشال په لاس ولاړ و او هغه بيا ددوی تر مخ مخ روان شو . مخته زينې وی چې لاندې کوزيدلې ، هغوی ټول لاندي ښکته شول او په يوه اړخ کې يوي پراخي خوني ته ور داخل شول. هلته په فرش باندې بستره غوړيدلې وه. چې تر څنګ ئې يو ښکلې درې هم وه. خونه ښايسته کړل شوی وه، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه، نجلۍ په غصې سره وويل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هيڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چېرې ته مو دهغه ځايه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» يوه سړې و رته وويل. « زما نوم فيض الفاطمي دی ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نيول شوی ؟ رجب چېرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ويل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډيرو سترو سترو مصيبتونو څخه خوندې کړې يم ، اوس خپل ځای ته را ورسيدلم » هغه فيض الفاطمی ته د رجب ، حبشيانو ، توپان او ددوه نجونو د مړينې او داحمد کمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصيل سره بيان کړ. فيض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شيږ شيږ ټوټې ورکړې اوهغوی ته ئې وويل « تاسې اوس په خپلو ځابو باندې و دريږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسيږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بيرون دهغې لټون پائې ته ورسيږي نو بيا به ئې ددې ځايه څخه يوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځابو کې کيناستل چې بيرون ترې څارنه کيدای شوه، د فيض الفاطمي سره دلته يواځې يو کس پاته شو اوهغه هم د مصري فوځ قومندان و . فيض الفاطمي په خپلې بريا باندې ډير خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړينې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وويل « د هغه ځايه د رجب را ويستل اړين دي ، هغه د علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائيانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډير زيات اړين دي ، اوس بايد مونږ کومه نوې منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووايم. اوس ته ارام وکړه ، زه به بيرته ولاړ شم»

«ايا صلاح الدين ايوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ ترې وپو ښتل.

«ډير زيات ، دومره زيات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فيض الفاطمی ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته څرګنده شوې ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدین ایوبي د وفادارو شمیره ډیره ده.» نجلۍ ورته وویل «او دا چې فوځ هم د هغه وفاداره دي.»

« دا صحیح ده ، » هلته ناست یو قومندان ځواب ورکړ « د هغه د ځارکښنې محکمه ډیره هوښیاره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فیض الفاطمي تاته ووائي.

فیض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل او په مسکا سره ئې نجلۍ ته وویل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، یواځې د دوه کسانو تر منځ ټکر پیدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر ورکول دي ، او دا کار ته به اسانۍ سره کولای شې ، خو اوس دا ستونزه را پیدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولای ، ته به د حجاب لرونکي مسلماني نجونې په څیر کار کوې ، او که نه و به نیول شې. شوني ده چې زه تا بیرته فلسطین ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هیڅوک ئې و نه پیژني ، زما ډله ډیره ذهینه او فعاله ده، دا د سالارانو ځخه د ټیټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتیا دلته را وړې ئې د همغې ډلې خلک دي ، مونږ د ایوبي په فوځ کې بې اطمیناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ یو له بله لرې کول او د هغوی تر منځ یو د بل پر خلاف کرکه را پارول اړین دي ، په دې وخت کې حالات داسې دي چې شامي او ترکي عسکر په مصري خلکو کې د خپل ښه سلوک ، کړچار او جنګیدو له مخې ډیر زیات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانیانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی د دې ځای د اوسیدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځای پیدا کړې دي. مونږ ته اړینه ده چې د فوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام باید رسوا رسوا کړو ، د دې پرته مونږ د صلیبیانو او سوډانیانو سره هیڅ مرسته نه شو کولای، د بیرون یرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کامیابیدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دریږي ، که په هغه وخت کې له یوه لورې سوډانیان او له بلې لورې صلیبیان په یوه وخت کې یرغل وکړي نو قوم او فوځ به یو شي او د قاهرې څخه به داسې یوه کلا جوړه کړي چې بیا به ئې سوبه شوني نه وي. د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هواروو ، د خلکو په ذهنونو کې به وهم ، او اندېښنې ور ځای کوو ، او د ځوانانو کړچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پیدا کول وي.»

«ماته خو ویل شوي چې دا کار د تیرو دوو کالو را پدېخوا روان دي » نجلۍ تږې و پوښتل.

« څه خاصې بریاوې مو په برخه شوې هم دي »فیض الفاطمي ورته وویل « په بدکارۍ کې ډیرښت راغلې ،خو هلته صلاح الدین ایوبي له یوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې څخه د خلیفه نوم هم لرې کړې دي ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پیل کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاې ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمی ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دي.»

فيض الفاطمي وويريد. دهمغه سرې سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاې کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائي شپې سپوږمۍ ټول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطی کړېده ، دوی خو فوځيان مالوميږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته ووينئ ،چې زه د کومې لارې څخه بيرون وتلاې شم.»

« ما کتلې دي ،» هغه سرې ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کيږی چې مونږپه مکملې محاصرې کې يو ، ته هملته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاېه د وتلو غلطې و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شي در رسيدلاې ،»

فيض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاېه راښکته شو د دننه تللو پر ځاې د دېوال سره يوځاې سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکي هغوی ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفيان چيرې دي ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفيان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکي ورته وويل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکي د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه،

علی بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاې کنډرې ته ورننوتل. هغوی وکتل چې يو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاربنود علي بن سفيان ته وويلې « دا دهغوی سړې دي او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږڅه ګړندي شئ ،»

هغوی تولو منډې کړې که چيرې دا خلک د لاربنود پرته وائي نو په هغه کړو وږو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واې ، هغوی دخپل لار ښود سره يوځاې په ډيره ګړندې توګه مخته روان و ، خو د يوه بله اړخه يوبل سړې په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لاربنود ملګري و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللې وې ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوی ده ، دا دواړه د هغوی سړې دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهې ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان د احمد کمال سره یوځای د مشال لرونکو په ملتیا په منډو منډو لاندې ورکیوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وینو سیلاب روان و . نجلۍ په ګیډه باندې دواړه لاسونه ایښې ناسته وه . دفیض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او یو بل کس د فیض الفاطمي او یوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفیان فیض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فیض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډیرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نیوله ، دهغه ګیډه څیرلې شوې وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په ګیډه کې ئې ور ننویست ، او علی بن سفیان ته ئې وویل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بیرون یوسم ؟» علي بن سفیان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متېو کې را واخسته ، هغه ډیره په تکلیف کې وه ، خو بیا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وویل .« ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نیو .»

فیض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکي څلور کسانو څخه دوه ئې ونیول شول ، پاته دوه کسان او یو قومندان چې د فیض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفیان کسان و ، دا یوه ډرامه وه چې دفیض الفاطمی د بالفعل نیولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ،دا ډرامه داسې تیاره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې یو بل ته د ورسیدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ویلي و چې هغه ته تر فیض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفیان خپل درې ذهینه جاسوسان استعمال کړل چې یو په کې قومندا ن هم و. هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وویل ، او ورته ئې وویل چې هغوی دې د فیض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددریو څخه یوه نجلۍ دلته رارسیدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځایه ئې بیرون ویستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ویل شوي و چې فیض الفاطمي ته د رجب د درواغو پیغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندی کړئ.

دې جاسوسانو په دریو ورځو کې دننه دننه فیض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، اوهغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړې دې. فیض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر څارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکلیف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فیض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړینه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ. هغه سرې ته د علي بن سفیان ددوو نورو ورلیږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د یوه وخته راهیسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفیان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ویل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ویده کیږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کیږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه یو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفیان دمحکمی یو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې برید کیږي اوداورته هم مالومه وه چې برید به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکي پخپله هم د هغه ملګری او دعلي بن سفیان دمحکمی غړی و ، که چیرې د فیض الفاطمي د ډلي ځوک وي نو بیا خوئ هغه په خنجر سره هلاکولي شو.

په دي شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندي برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دې وخت کي احمد کمال ویښ پروت و هغه وکتل چي نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګي ئې ترلي وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چي هغه په رسیو کي ترل شوی و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چي فیض الفاطمی د نجلې د تښتولو پلان جوړ کړی و ، اوپه هغه کي ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چي دا دربښتیاو تښتول دي ، چي په کي هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته . ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستې دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کي واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چي همغي کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړي بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمدکمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا دهغه سړي پوهه او درایت و چي فیض الفاطمي ئې بیرته همغي کمر ې ته ولیږه ځکه که چیرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کي ځان وهلي وی نوبیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیرې پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او دېوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چي هسې نه چي خپل کسان په کي ووژل شي. بلکل په هماغه اخری وختو کي فیض الفاطمی خبر شو چي قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي. دنجلۍ ځخه دا غلطي وشوه چي د هغې دخولې ځخه داسې الفا ظ راووتل چي دهغې ځخه دا په ډاګه کیدله چي هغه هم په دې دوکي کي شریکه ده .دفیض الفاطمي دوه ملګري چي هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکي ځخه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کي د توري نوکه ور ننویسته او دهغې ګیډه ئې پرې و خیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چي دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بندیخانه کي ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یوائي یوائي ځایو کي کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چیرې تاسې ددې هیله لرئ چي تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو ځخه وکاږئ ، تر هغې چي خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کي و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پرېږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبيبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هر ډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بياهم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د ګيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و درېد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبي په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډيره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه.

دربيمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟...ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببنلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالی بيرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کليمه وويله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هديره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملګرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نيول شول.

مراکشي پيښې ليکونکې«اسد الاسدي» د سلطان ايوبي دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دي ، کله چې سلطان ايوبي د فيض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(۲۸)

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږی ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صليبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال پیښه ده:

په قاهره کې یو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنې هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځاي ورنکړاي شي. دا د قاهرې په هغه سیمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بیرونۍ سیمه وه، ددې سیمې اوسیدونکې د منځنۍ او یا دهغې ځخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زیات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصیبي وه چې د ښوونې او روزنې ځخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتې او زړه وړونکو ویناو ځخه ډیر ژر اغیزمن کیدل، او هغه به ئې ډیرې ژر منلې. صلاح الدین ایوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځاي ځخه ئې نوي فوځ تیار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاي دکورنیو زیات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، یو داچې دا د معاش یواځنۍ ښه ذریعه وه، ځکه سلطان ایوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زیاتوالي را وستې و، او تر ځنګ ئې عسکرو ته هم زیاتې اسانتیاوی ورکړل شوې وې. او بله علت ئې دا و چې دې خلکو جهاد خپله دینې فریضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تیار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډیر اړین ګڼل کیده. په سرکاري توګه هغوی ته ویل شوې و چې صلیبي نړۍ د اسلامې یو هانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هر ډول حربې په کار اچوي.

د تیرو شپږو اوو میاشتو را هیسې دا نوم ورکې جومات ډیر مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکینې امام یواځې درې ورځې مخته په داسې یوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هیڅ حکیم او معالج ئې پیژنه و نه شوه کړاي، هغه به دکیدې د درد او د ګُلمو د سوځیدو نه شکایت کاوه، او دهمدې شکایت ځخه هغه و مړ. هغه یو عام مولوي و چې یواځې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه ،د هغه د مړینې نه یوه ورځ وروسته د سره او سپین مخ او سرې ږیرې خاوند یو مولوي را پیدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړاندیز وکړ. دهغه وړاندیز خلکو و مانه، هغه چېرې په کومې چونیړه کې اوسیده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وویلي چې هغه د علم لیوالہ او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د ځه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتیاوی یواځې دادي چې هغه ته یو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي ،تر ځو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حیا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته همدلته د جومات تر ځنګ یو ځاي خالي کړ چې ځو خونې ئې درلودې، خلکو و لیدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غي، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کیدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتیاو وړ سامانونه ورکړل او همدلته ئې اباد کړل. که ځه هم خلک دهغه د ظاهري شخصیت د لیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه ډیر زیات اغیزمن شوي و، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مریدان و ګرځول . کله چې ددې جومات څخه هغه لمړې اذان وکړ نو هلته په سیمه کې د اذان په اوریدونکو کې چپتیا شانته را پیدا شوه. دبو پاک ترنم په خیر ئي په ځمکه او اسمان کې یوه لړزه را پیدا کړې وه ، دا داسې یو طلسم و چې هغه وګړې ئي هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئي لمونځ ادا ء کاوه او یا خو به ئي بلکل لمونځ نه کاوه ، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړې درس ورکړ او هغوی ته ئي وویل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو میاشتو کې هغه ددې سیمي وګړي خپل پیروان کړل ، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کیده ، دغه امام چې په اصل کې یو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پیل کړل ،

د شپږ اوه میاشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډیرو ډیرو ځایو پورې ورسید. ان تر دې چې د ښاره به هم یوشمیر خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډیرو بنسټیزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مینه وه. هغه به د جګړې ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کینولې وه چې انسان خپل تقدیر پخپله نه شي جوړولاې ، هر څه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د یوه کمزوري چینجي په څیر دې. ددې عالم بیان اودرس ډیر اغیزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخیست او خپله هره خبره به ئي د قران په یوه آیت نه یوه آیت باندې ثابتوله. هغه به دصلاح الدین ایوبي هم ډیر صفت کاوه ، او زیات وخت به ئي ویل چې دا د مصر دخلکو د خوښۍ ځاي دي چې ددې هیواد امارت د اسلام د یو سرورکونکي سپیڅلي مجاهد په لاسو کې دي. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبري کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بیا هم دکوم دلیل پرته د سر په سترګو منلې.

یوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پیل کړ نو یو سړې را پورته شو او پوښتنه ئي تري وکړه «درونده عالمه ! اللهؒ دې ستا د علم ربا ان تر پیریانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کیږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډیر لرې ځاېه دلته راغلي یم ، مونږ ستا د درس اوعلم اوریدلي و ځکه ستا خواته را غلو . که چیرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووایه. مونږ په شک کې یو ځکه خلکو ویلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کیږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوریدلې»

یوه وویل«دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئي په غلطه توګه ورځاې کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحیح خبره واورو.»

عالم ورته وویلې --« دا د قران اواز دې چې هیڅوک ئي نه شي بدلولاې ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحیح اواز زر کرته تکرار کړم ترڅو هر هر غوږ ته ورسیږي ،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ځپونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږی ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلی بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلي ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چورولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلي ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غورو فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو ترمنځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسي ع د وروړګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړې ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دي او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دي خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستې دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزنې هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري د استعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایيئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل « خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سي ، هغه دیني عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رښا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې د هغه پسې روان یاست نو د قیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځای دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دی ، په داسې حال کې چې زکات د غریبو او نادارو خلکو حق دی او د وخت حاکم نادار اوغریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي اوبیا پرې انسانا ن وژل کیږي. په دې اساس د هغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځای دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډیرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږی او که پوهیږي هم نو څوک نه شته چې هغوی ته ئې ور و ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو تر منځ یو حیواني جذبه شتون لري؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ او ایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولای شئ ، په همدې خاطر خدای تاسې ته حکم کړی دی چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې څلور څلور ښځې ساتلای شئ ، او که چیرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ. ځکه پخپله انسان هم د همدې جذبې پیدا اینبت دی ، خو د بدۍ څخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او څلور څلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، دا ښځې او خپلې لونې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندې ساتلو درس ورکول کیږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو څخه لیدنه وکړای شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي..... دا یو بدعت دی ، خپلې لونې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاڼډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خدای په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډیره ستره ګناه ده.»

*****(٢٨)

کله چې عالم درس پاې ته ورساوه نو اوریدو نکي چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځای د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې در خصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د ټیټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر یوه وکړه. خلک ټول یو یو د هغه ځاېه ووتل ، یواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه یو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې یوه اوږده چوغه اغوستې وه ، یوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې یو ګلداره دستمال اچولی و. هغه اوږده توره ږیره او اوږده بریت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاریده ، دهغه په یوه سترګه شین رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه یوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وویلې چې دهغې یوه سترګه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولې شانته و. هغه هم اوږده او ګڼه ږیره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بیرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شوني وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټې ایښي کس ورته وویلې.

«مونږ شاید همستا په لټه کې یو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځای ځیږې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نیمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ یواځې ستا لټون کاوه ،» هغه سړي ځواب ورکړ.« ایا مونږ صحیح ځای ته را غلی یو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ یواځې ستا لټون کاوه »

عالم بیرون لورې ته وکتل او په ډیره بې پروائې سره ئې وویل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کیږي » دپټې خاوند وویل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وویل.

«مونږ به د وریځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وویل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځاېه راغلي یاست.

« مونږ د یوې میاشتې را هیسې په سکندریه کې یو » هغه سړي ورته ځواب ووایه ،« او ددې تر مخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان یاست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائیان» د ترلې سترګې خاوند ورته وویل.« اوس مو مسلمان و ګڼه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وویل ،« ماته دا ډاډ نه کیده چې دا ته ئې ، ته ناکامیدلې نه شې.»

«او کامیابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وویل « تاسو به صلاح الدین ایوبي نه پیژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظریاتو پر خلاف شکوک را پیدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدین ایوبي پرانستی هغه به زمونږ بریاوی مونږ ته په اسانی سره شوني نه کړي ،» هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ویل شوي و چې ستا دپیژندګلوی تر ټولو ستره نښه همدا ده .» دترلې سترګې خاوند ورته وویل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وویل مونږ ته هملته ویل شوي و ، مونږ ته دا هم ویل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبي خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډیر ذوق سره یاد کړې دي.»

«زما څه نوم دې؟» عالم ترې و پوښتل ؟

« ایا مونږ په ازمیښت کې اچوې ؟ او امتحان را څخه اخلې ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ایا ستا پر مونږ شک دې ؟ مونږ یو بل ته نوم نه بلکې نښې نښانې وایو »

«تاسو د څه له پاره راغلي یاست ؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي دڅه کار له پاره راځي !» هغه د ترلې سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را لیږلي یاست ؟» عالم ترې و پوښتل.

« د یوې [اوښې] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را لیږلي خو تا ته به دا خبر را رسیدلې وي چې د صلاح الدین یو نائب سالار د سوډانیانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره لیږل شوی و ، دهغوی څخه یوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی درې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړی او یوه تر ټولو ښکلې اوښایسته اوښه صلاح الدین ایوبي ته را ورسیدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وویل.« مونږ ته ډیر ستر زیان را ورسید.د صلاح الدین ایوبي یو ډیر ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تیر شو.....ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاي خوندي نه دې.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بیرون را ووتل ، بیرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تیاره کې خواره کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲۹)*****

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،خو خوني ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر څمکه خو وه خو د څمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا تړې ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ اوهغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره ښایسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ یو طلائې جوړ شوی صلیب څلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاې مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟» هغه یوه کس تري په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را څوړند کړې»

«تردې ځایه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: «مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دي او په احساساتي ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان ترټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدي هم را ټوکولې شم او نیکي هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او درواغ هم رښتیا ګڼي، زما تجربه ډیره بریالۍ ده. مونږ ته زمونږ په خیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کیني اوقران مجید په لاسو کې و نیسي او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبي هم د ښځو عسکري روزنه پیل کړې ده، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائې ابادي بیکاره کړم»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دي » هغه د سترګې د پټې خاوند ملګري ورته وویل: صلاح الدین ایوبي همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره یو کړې دې. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بیت المقدس سوبې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره یو ځاې ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وویل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یوا ځې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاې جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمرې غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې یو اځې جوش پریږدو ،تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبي ډیر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سرې ځواب ورکړ ،«هغه دواړه اوښنې را وښایه ، اودا راته ووایه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلاې شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې ښایسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلي و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سرېو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سرېو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یوی نجلۍ ګیلاسونه راوړل او شراب ئې په ګیلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سرېو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. «لمړی د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

« مونږ باید دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دې کتلې ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلې دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلې شم.» عالم ورته وویل.«کوم کار چې ما پیل کړې دې دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توګه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د را لیږلو پر ځاې پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالې او بڼه بدله هم کړې او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

«او دصلاح الدین ایوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

«هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټۍ خاوند خپل لاسونه تر زنې لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږیره را ښکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوې وه ، بریت ئې هم تراشلي و. دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي اېښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځاې کې و هملته د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیرانې درېانې ودریدې ، کله یوه سرې ته وینې چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څير ګرځيدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ .« زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلې و اوستا د درس اوريدو ته راغلې وم .»صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري ږيره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دابه هم پيژنې ؟»

«ډير ښه ئې پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري ټيټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چُوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وې، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کيښول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره يوځاې د کړکۍ له لارې را ننوتل.

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې يوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سيدنا عيسې او بي بي مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

*****(٧٠)

دسلطان ايوبي په لار ښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانو زيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلې او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر څمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړې و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د انديښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداې شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم خو که چيرې ته پوهيږی چې هغه کوم تخريب کار دې نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه.د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلي ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ريښتيا هم د دښمن له اړخه راليږل شوى تخريب کار وي نوو به ئې پيژني ، هغه دخپلي شبکې ډير پوه او ذهين وګړي هلته ور استولي و. هغوى لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړي و. او هغه درس چې هغوى اوريده نو هغه به ئې ټکي په ټکي علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ. او هغه تأويل ئې وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئې ورکړه چې که چيرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئې اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يوا ځې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوى چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه وکړه چې هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاې په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او همهلته به پريکړه کوي چې د هغه اصليت او نيت څه دي ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي وېښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تيار کړل چې د پيژندګلوى څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دځارکښنې د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوې بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلۍ چې فيض الفاطمي ئې تورلاسې نيولي و او د احمدکمال ترنامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئې درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشاري هغه ته ښوولي و ې چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې وربښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې دصليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوى هم علي بن سفيان ته په بندي ځاېو کې ددې خبرو تصديق کړې و چې همدا اشاري او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشاري داوى چې جاسوسان چې د لمرې ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل ډاډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوى څخه يو د آسمان په لور سر پورته کوي او وايي به چې « مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بې پروائي سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپې توګه موسم په ياد راغلې وي. بل به ووائې « باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې « اسمان صاف دې »نو هغه بل به ووائې چې « مونږ به وريځې را ورو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، ددې ډول خندا اړتيا په دې خاطر وه چې که چيرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سړي ددوى د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوى چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاې شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان يو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطين يو ښار (شوبک) و.دا د صليبيانو د څارکښې مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پايلو کې سلطان ايوبي او علي بن سفيان دخپلو ځانوېنه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بيا هغوی دهغه سره يو ځاې پاته شول او دغې پټو ښبو ښانو د عالم د راز پرده پورته کړه.هغه وروسته بيا بيان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټو الفاظو کې را ونښت ، ځکه دا مکالمه هر يوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هيڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پو هيږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د يادولو وړ وه ځکه دهغې پرته يو بل ته خپل راز نه شو ويلاې. سلطان ايوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سر تيري هم وړي و چې د اړتيا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفيان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې ، او د هر څه دمخه هغه سيمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پيدا کړي چې دې وګړي په دې جومات ښنګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړۍ کې اوسيده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بيانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګيزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره يو ځاې دلته راغلې و، لمړې د يوه سړي په کور کې ميلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډېرې مودې را هيسې يو امام اوسيده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مريد و ګرځيد ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګېډه او کلمو کې درد پيدا شو، د هغه دا درد دومره په تونډۍ سره ډېرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بيا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکيمان او طبيبان دهغه کور ته ورغلل اوهر ډول دوائيانې ئې ورکړې خو په هماغه دريېمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغيز پيدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتياو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفيان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وويل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفيان وپوهيده چې هغه امام ته دې سړې زهر ورکړې دي ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پيدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زيات شمير وسلې چې په مختلفو ځابو کې ئې پټې کړې وې ، تر لاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو يو بوتل هم وموندل شو .دوی هغه زهر يوه سپې ته وروا چول نو هغه سپې هم درې ورځې ناقراره وه او په دريېمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفيان خپلې پلټنې د سلطان ايوبي تر مخ کېښولې ،نو سلطان ورته وويلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وويروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډېره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بيا به نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بيرته واستوم .»علي بن سفيان په ډيره حيرانتيا سره د سلطان ايوبي خولې ته کتل ، سلطان ايوبي ورته وويل «زه غواړم يوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لړې وقفې وروسته وويل: سبا د ماسپښين د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې ښانګې څخه يو يو کس زما ځاې ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډير زيات اړين دې»

*****(۷۱)

علي بن سفيان په دې شپه د لمري ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرويزنې کړې وی ،خو هغه ډير سخت انسان وخوت ، هغه وويل « علي بن سفيانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د يوه ډګر سپاهيان يو. که چيرې ته زما په هيواد کې کله و نيول شې نو ته به يوه شې چې خپل هيواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ ته زما څخه هم هماسې هيله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چيرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووايم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بيا به هم تاسې ما و نه بښۍ ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او يا د کوم سخت اذيت لمخې ، نو بيا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هيله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفيان ورته وويل « ايا ته د هغه دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې ؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره يواځې ښايست او ناز و نخرې پاته دې او يا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تيرې هم ويلې کولې شې. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دې. هغوی ته همدا ورزده کول کيږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډير لږ غورځوو اوبيا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذليله کړئ ، بيا به هم زه تاسې ته څه و نه وايم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائې.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذليله کوو نه .»علي بن سفيان ورته وويلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذيت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

«زما دوسته !» جاسوس ورته وويلې « که ته د مينې حربه استعمال کړې او که د اذيت حربه ، خو زمونږ څخه يوبه هم خپل هغه ملګرې ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګيا دې ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ويلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دې ، د ا د صليب او ستوري اوسپوږمۍ تر منځ جنګ دې. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه يم ، چې دهغه ځاې خبرونه دلته ورې راوړي ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونوپه هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات ترلاسه کوي. په دې ځانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم يم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده . د قران او انجيل ژورتيا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرارکوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې څکه په دې کې کوم پيچ وتاو او ښکته پورته نه شته .او د مقبوليت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ويل غواړم چې ستاسې دېمنانو ستاسې د مذهب اصليت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبوليت له منځه ولاړ شي. يهودېانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسته روايات ورګډ کړې دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زيات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلي چې مسلمانانو نذراني ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډير بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شويدي......

«مونږ د ډيرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظرياتو د اصل په اړولو کې مشغول يو ، څکه مونږ پو هيږو چې په نړۍ کې يواځې دوه مذهبه پاته کيږي ، يو عيسايت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را ښتي وي تر څو چې ددواړو څخه يو له منځه ولاړ نشي. هيڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبليغ په واسطه له منځه تللاې شي ، ددې همدا يوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وايم چې په دې کارونو کې زه يواځې نه يم ، پوره يو ډلې ستاسې په نظرياتو باندې يرغل کړې دې.»

علي بن سفيان د هغه ترمخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوريدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بيړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وې ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څير د اذيت د داسې مراحلو څخه تير کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قيدخانې يو ملازم را وباله ، او دهغه بيړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وويل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه دهر مذهب څخه وي ، زه به له تا څخه هيڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ويل ئې غواړې وئې ويه ،»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وويلې، « ما ستا ډيره ستاينه اوريدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صليبي پادشاه غواړې تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي سره يو شان قيمت لرې.... زه تاته وايم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړې دي چې د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داډ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووينئ ، ستاسې رسول ص ويلې دي چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځايه په دې وينا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې يهودېانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښایسته و نجونو په واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځیدلې دې ، ستاسې ښځه د هرې وه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه د مخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښځه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غریب وي خو څلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، یهودیانو د مولویانو په لباسو کې ستاسو په آند کې جنسیت وراچولې دې. که چېرې مسلمان د خپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسې نو زه دا په ډاډمنه توګه ویلاې شم چې نن به ددنیا د څلور ښځه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو ښځه درې برخې مسلمانان یواځې په نوم مسلمانان دي ، او ستاسې سلطنت ورځ په ورځ را غونډیږي او رژیږي ، ته نه پو هیږې چې دا د همغې حملې بایلې دي چې زما په خیر عالمانو ستاسو په مذهب ، تهذیب او تمدن باندې کړې ده.

« زما دوسته ، دا حملې به روانې وي ، زه وړاند وینه کولاې شم چې یوه ورځ به اسلام په دې دنیا کې نه وي ، او که وي هم ، نو د یوې له منځه تللې او خرابې نظرئې په شکل کې به وي. پیروان به ئې په جنسې لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي نه شي کیدلاې ، هغوی به نن سبا لکه د نورو په څیر له دې نړۍ ښځه ستړګې پټوي ، خو د هغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په نفس پالنۍ کې ککړو ، ما به ووژنۍ خو زما مهم نه شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په واسطه مقاصد له منځه نه ځي ، زما پر ځاې به بل څوک را شي ، مونږ اسلام یا ختموو او یا ئې خپل غلام ګرځوو ،... که ته غواړې ما جلاد ته ورحواله کوي نو کولې مې شي ، زه نور څه درته نه وایم.»

علي بن سفیان د هغه ښځه نور هیڅ هم و نه پوښتل ، هغه شاید د خپلې د ندې په فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ،د غه صلیبي تخریب کار چې څه وویل ټول ریښتیا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهیو جراثیم را خواره شوی دي ،د عربو امران او وزیران په مکمله توګه ددغه جراثیمو په واسطه تباه شوی دي ، صلاح الدین ایوبي د جنګ په ډګر کې صلیبیانو ته ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت د پراخولو په خوبونو کې ډوب دي خو صلیبیانو دداسې اړخ ښځه یرغل راوستې چې د هغه مخه نیول د سلطان ایوبي د وس نه وتلې خبره ده.... علي بن سفیان دا عالم جاسوس په خونه کې بند کړ او د هغو خونو ترمخ و درید چې نجونې په کې قید وي ، هغه یوه خونه پرانسته او د ننه ورننوت ، نجلۍ په فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته شوه، علي هغې ته وکتل ، او د څه ویلو پرته ترې بیرون ووت.

*****(۷۲)

بله ورځ د غرمي د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظامیې ټول مهم مسؤلین په هغه خونه کې سره راټول شوي و چیرې چې صلاح الدین ایوبي هغوی ته احکامات ورکول اولارښووني ئې ورته کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې یو جاسوس ددوه نجونو سره نیول شوی دي . هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ایوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له ستړګو تیرکړل لکه څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وويل « تاسي به اوريدلي وي چي مونږ په يوه جوماتکي يو صليبي نيولي دي چي هلته ئې د هغه ځاي د اوسيدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصيل سره وويل چي هغه په څه ډول او څنګه و نيول شو او بيا ئې ټولي هغه خبري واورلي چي هغه جاسوس علي بن سفيان ته په بندي خاني کي کړې وى. علي بن سفيان دا ټولي خبري سلطان اويوبي ته رسولي وى.

صلاح الدين ايوبي وويل « ما تاسي د لته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست را بللي ، چي در ته ووايم چي د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په ځنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وايم چي د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه يواځي دا ويل غواړم چي د کفارو سره دوستي کونکي ته به دا ځاي دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هيڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلي ده چي دهغه په غاړه کي به رسۍ اچوو اويوه تخته دهغه مخته او يوه شاته نښلوو او هره ورځ ئي په بازارونو کي ګرځوو او په چوکونو کي ئي دروو چي په تختيو به ليکل شوي وي« زه غدار يم » ، هغه به هره ورځ سهار اومابنام په همداسي ځايو کي درول کيږي تر څو هغه د لوږي او تندي له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي . دهغه خپلوانو ته به ددي اجازه نه وي چي د هغه جنازه وکړي او يا ئي خاورو ته و سپاري......

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددي کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي ، هغوى به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغي چي د هغوى سره د ښځو د بى حيائي او زر و جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوى به زمونږ په منځ کي غداران اخلي ، ايا دا ستاسي دغيرت له پاره چيلنج نه دي؟ چي ستاسي دښمن ستاسي په جوماتکي ناست وي ستاسي قران په لاسو کي اخلي او ستاسي د رسول ﷺ فرمان مسخ کوي ؟ په دي اړخ هم غور وکړئ چي هغه نجوني چي صليبيان د خارکښۍ او زمونږ د ولس د کړچار د خرابولو له پاره را ليږي نو دهغوى له ډلي څخه ډيرى ئي د مسلمانانو لوني دي ، دا هغه نجوني دي چي کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولي دي او بيا ئي ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزني ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را ليږلي دي ، فلسطين د کفارو په ولکه کي دي ، هلته چي په مسلمانانو کوم تيري او ظلم کيږي ، هغه په لنډه توګه دادي چي صليبيان دهغوى کورونه لوټوي ، که چيري هغوى شکايت وکړي نو په بنديخانو کي ئي اچوي ، د هغوى تنکي بچيان د هغوى څخه اخلي او پټوي ئي ، په دي کوچنيانو کي چي کوم يو ئي ډير ښايسته او په زړه پوري وي دهغوى د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي ، او هغوى ته دبې حيائي درس او روزنه ورکوي تر څو پري د نارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوى د مسلمانانو سيمو ته د خارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره استوي ، په دي ډلو کي دهغوى خپلي نجوني هم وي . چي په کي د حيا ، حجاب اوعصمت هيڅ ارزښت نه وي ، هغوى د مسلمانانو لوني هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي......

«دهغه وخته راهيسي چي هغوى په فلسطين ولکه کړي ده او تر ټولو ستر انقلاب ئي چي هلته راوستي هغه دادي چي هغوى په مسلمانانو باندي د ژوند ساحه را تنګه کړې ده ، هغوى ئي په عامه توګه ووژل ،دهغوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې کرجی،دعیسایانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تبنتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کاری او بدکاری له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمي ورنو ! دا لړۍ پاې ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. او مسلماني نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ تولو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار ګرځیدلي دي..... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکي فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلي قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دي چې که ستاسې په ګاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیري کیږي او دهغې ځاې مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض ګرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیری څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردي چې په فلسطین باندې فوځي برید وکړو.»

د نائب سالاری د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځي برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځي برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینګوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیداې شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلماني لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکاری له پاره تیار کړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره !که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندېز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنی قبله اوس د بدکاری مرکز ګرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل کس را پورته شو خو سلطان ایوبي هغه د لاس په اشارې سره بیرته کینوه ، او وئې ویل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسیږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړۍ هدف فلسطین دې. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطین برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډیره موده تیریږي چې ایمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې یم لکه زه چې په کوم دلدل کې را ننښتې اوسم. لږ څه په دې تیرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته په ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صلیبي تخریب کارانو په خلاف په جګړه کې را ننښتې یاست ، زمونږ پر خلاف د سوډانیانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډاني حبشیانو له لورې په مصر باندې د یرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او دهمدې قومي خزانې څخه ئې ، چې د ولس پیسې په کې دي او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هیله دا دوه کاله تیرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکې او دهغوی ملاتړ کونکې او ایمان پلورونکې له منځه یوسم او په فلسطین باندې په ډاډمنه توګه برید وکولای شم. خو زه دې پایلو ته ورسیدم چې د تخریب کارۍ دا لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ باید هغه چینه بنده کړو چې د اسلام دښمنې خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صلیبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په لیکو کې غداران را پیدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي یاست چې زه اوس پر فلسطین په برید کولو کې ډیر ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګي تمرینات او روزنه زیاته کړئ ، مجاهدینو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو اوشامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصریانو او وفاداره سوډانیانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتیا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شوني دې چې په هغوی کې غیرت را پیدا کړئ ، اوهغوی ته ووایاست چې دا همستاسې لوڼې او خویندې دي چې د صلیب ښکار ګرځیدلي دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤلیت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهمیت اوفرضیت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پیدا کړي ، هر هغه امام یا خطیب چې اسلامي نظریات په غلطه توګه دخلکو تر مخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چیرې کړچار صحیح وي نو هیڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پریږدئ ، پرانستې ئې مه پریږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډیر ژر در ورسیږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تیرې شوی-

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ایوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ایوبي ورته وویل چې دوی په هغه بله خونه کې کینوئ، دهغوی په پښو کې بیړۍ او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کینول هغه د سلطان ایوبي د ځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو تر منځ یوه دروازه وه ، ددروازی یوه دړه پرانستې وه ، سلطان ایوبي په خپله خونه کې ګرځیده ،او په دې ګرځیدو ګرځیدو کې وویل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي برید پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطین کې دیوې کلا په څیر سیمه وه، هلته مشهوره سیمه (شوبک) نومیده ، دا هم یوه ډیره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صلیبیانو مرکز و ، صلیبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډیر وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټولیدل ، دا د صلیبیانو د ځارکښنې مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کیده. دسلطان ایوبي په فوځ کې او د هغه په انتظامیه کې دا په ډاډ سره ویل کیده چې سلطان ایوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې برید کوي. ځکه همغه ځای د ډیر اهمیت وړ ښکاریده ، او دا ویل کیده چې که چېرې دا ټینګه کلا ووهل شي نو بیا د صلیبیانو دملا تیر له منځه ځي. خو سلطان ایوبي به ویل چې زه لمړی په (کرک) برید کوم ، دا ځای د (شوبک) نه وروسته ددویم اهمیت وړ ځای ګڼل کیده ، یو نائب سالار ورته وویل « درونده امیره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رایه داده چې لمړی په (شوبک) باندې باید برید وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړین دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بیا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دې. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضایع کړو نو بیا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نیمائې پرانستې وه ، دسلطان ایوبي د خونې خبرې دلته ډیرې پاکې اوریدل کیدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دریدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ایوبي ویل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبرید حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سیمې دفاع دومره ټینګه ده چې مونږ باید هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډیر ځواک ضایع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته یوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتیا ده ، او د لوژیستکي موادو د رارسیدلو داسې ځای چې دهغې ځایه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسیږي.

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوریدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وې ، علي بن سفیان هم ددې راز په اوریدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ایوبي او علي بن سفیان په دې خاطر احتیاط نه وي کړې چې جاسوسان بیرته (شوبک) ته تللاې نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکومیږی او یا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وویل « کاش زمونږ څخه کوم یو ددې ځای څخه وتلې شواې، اودصلاح الدین ایوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته وررسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډير لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نو بيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلای ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډير کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډيرې ښې دي، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ورنشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ ترشا به زمونږ د مواد و د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، او پايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډيره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يواځې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې ځلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتې او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښنې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو ترمنځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی ترمنځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصرې مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دي. اومصر اوس د بغداد دخليفه ترنيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وې هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په برياليتوب سره ترسره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبوت دی چې د سلطان ایوبي د څارکښې نظام ډېر هوښیار او فعاله دی»کونارډ ورته وویلې ،«کونارډ د صلیبیانو یو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وویلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډیرې ښې او دکار نجوني زمونږ له لاسو ضایع کیږي.»

« دصلیب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړیو.» د صلیبیانو یو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګی اف لوزینان» وویل ،« مونږ به هم مره کیږو ، زمونږ کوم کسان چې نیول شوی دي هغوی له یاده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجوني مو له کومه را وړې وی ؟» هغه وپوښتل « او دري نوري انجوني څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عیسایانې وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.«دواړه ایټالویانې وی ، او دري مسلمانې وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوي وې، ډیرې ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پوري هغوی ته په یاد نه و چې هغوی مسلمانې وی ، هغوی ته د کوچنیوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پرې نه شي کیداې چې هغوی مسلمانې وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وی ؟» کونارډ وویل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وویل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دي ، ایا هغه ته دخپل مذهب خیال نه شته ؟» هغه د شرابو ګیلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وویلې « حاتم پوهیږي چې صلاح الدین ایوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځیرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پیل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصر دهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدین ایوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصلیبیانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائید له پاره سر خوراو. هغه وویل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هیڅوک هلته و نه نیول شي.

« که چېرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عملیات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدین ایوبي پر مونږ خپل فوځي یرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» یو صلیبي قومندان وویل. « دا زمونږ بریا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ایا دهغه او دهغه د څارکښې دشبکې د مشر علي بن سفیان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کیداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دې» د څارکښې د شبکې مشر ئې وویل « خو بریا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې داده چې دواړه د تیرې په خیر انسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کیداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کامیابېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دي ځکه د ایوبي په ساتونکوکې څلور کسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډیره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

«ایا دلته هم د ایوبي له لوري را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟»(لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهیسي چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې ځخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل دربیمګړي ښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی برياوي تر کومه حده پورې دي ؟»

« تر ډیره حده پورې»یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائې زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلاې شم چې زمونږ د جنګې څرنګوالي او څومره والي ځخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډیره پورې په همدې موضوع خبرې اترې رواني وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زیات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزوري اړخونه او قوي اړخونه ورښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه دري نجوني ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبیونو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیارې نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې یو ډیر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چیرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره یوائې و ساتي ، نوزه به تري دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړای شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللې یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چیرې هغه تاسو یوائې یوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه ځخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چیرې هغه شراب و څښي نو بیا تاسو پخپله پو هیږئ چې پر هغه څومره و څښي، چې هغه بې هوشه کړي ، نو بیا دهغې وروسته د تیښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هیږئ. بیا تاسو په دې هم پوهیږئ چې دتیښتې وروسته چیرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دی.»

«زه پوهیږم » یوې نجلۍ ورته ویلې « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وویل « که چیرې تاسې تر مهدي پورې و رسیږئ نو بیا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تیښتې له پاره خو هیڅ لار نه تر سترګو کیږي. تاسو خو د ایوبې جنګي منصوبه او پلان واورید ، د فوځ د کوچ تاریخ په یاد ساتئ ، لاره هم درڅخه هیره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هیڅ ډول خوزښت نه کوي ، یرغل به (کرک) باندې کیږي ، زه هیله من یم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ایوبې د فوځ لارې بندی کړي او ایوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ویره کې دي. (شوبک) ته په ور رسیدو سره دا په ځانګړې توګه یاده کړئ چې ایوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شمیره لږه ده.»

د سلطان ایوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پای ته رسیدلې وي ، اونائبین بیرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځایه څخه بیرته هغه ځای ته چې دوی په کې کینول شوي وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کیښول چې تا به ویلې چې هیڅ ئې نه دي اوریدلي او نه د خپل چاپیریال څخه خبر دي چې څه تیریږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خو بیا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چاځې په اوږه باندې لاس کیښود او ورته ئې وویل « پورته شه –او زما سره را ځه» دا علي بن سفیان و ، علي نجونې هم له ځانه سره یورې او هغوی ټول ئې د سلطان ایوبي کمرې ته ورننویستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاینه کوم» سلطان ایوبي جاسوس عالم ته وویل او حکم ئې وکړ « ددوی زنځیرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښینئ» علي بن سفیان بیرون را ووت ، سلطان ایوبي دغه عالم ته وویل « ته دا علم په کوم شیطاني کار کې استعمالوې ، ددې په ځاې چې ته دلته راشې او دخپل مذهب له پاره تبلیغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوې ، ایا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ایا ستا په زړه کې د مقدس صلیب ، دسیدنا عیسې ع او دبیغلې مریم ع ته همدا درنښت دې چې د درواغو او دابلیسیت په څیر ستره ګناه کوئ اوهغه هم خپل عبادت ګڼئ؟»

« دا درواغ زمونږ په فرایضو کې شامل دي » عالم ورته وویل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صلیب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چې ما د انجیل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ایوبي ترې وپوښتل ، ایا دهغو دواړو څخه په یوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوې ده چې دا ډول نوې پیغلې شوې نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارينه و ته ئي ور واستوئ اوخپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلونو عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ور حواله کړئ ؟ ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلې چې خپل عصمتئې نورو ته ور حواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن ګڼم ،» جاسوس عالم ورته وويل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رګونو کې به ئې ور ځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوخو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل .« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې » هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوڼې ياست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووايا ست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ايوبي وويل ، « تاسې خپل پاکوالي له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيرې درنې ښځې ګرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړم د احترام وړ ښځه و ګرځم » يوې ورته وويل . « ايا ته ما قبلوې؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې دداوړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ ! که چيرې ته رښتيا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،... زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستې وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنګر سره يو ځاې خوني ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوی پرې ايښې دي ،» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه . داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه .» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انګيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته ښننه کوي ، زه هغوی د داني په څير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

*****(۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر لا تر اوسه پورې نه و پریوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د ځلورو ساتونکو سره یوځاې ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. یودا چې په لاره کې دغلو خطرو ، اوبل داچې هغوی دصلیبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلي هم د ښه او غوره نسل د آسونو ښځه ا ختستل شوي وه. خو ټول حیران و چې سلطان ایوبي دا فیاضي ولې وکړه. د هغه شیوه ددښمن ښنل نه و ، کله چې علی بن سفیان تري و پوښتل نو هغه ورته همدومره وویل « علي !ما تاته ویلي و چې زه یوه جواري کوم، که چیرې ما بیلوده نو یواځې همدومره زیان به را ورسیږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې ښځه زیات بل کوم زیان ترې نه تر سترګو کیږي .» خو کله چې علي بن سفیان ددې جواری کولو له پاره وضاحت وغوښت نوسلطان ایوبي ورته وویل چې په خپل وخت به ئې درته ووایم»

هلته نور ټول ډیر خفه و خو یواځې پریښول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کالیو کې نه ځایدل. خوشحالي یواځې په خوشې کیدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره ښځه لرې وتلي و ، دهغوی اوښان ښکګ په ښکګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ویلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهیږي ، دغه ځلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهیدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وویل ،« د یسوع مسیح خداې معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کیږي چې هغه زمونږ سره مینه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دریښتوني مذهب ښنه ده ، دصلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان په خیر پوه خلک خداې له عقله داسې ړانده کړل چې ډیر زیات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ایوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې یوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسیدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هیله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خیژي ، مصر به د فوځ ښځه خالي وي او دا سوبه به ډیره اسانه وي .

«ته عالم ئې او تجر به لرونکي هم» یوې نجلۍ ورته وویلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته یوخطر تر سترګو کیږي..... خطره دا ځلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بیرته ستانه شي. صلاح الدین ایوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځاې دې خلکو ته ورحواله کړي یو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بیا به مو له منځه یوسي.»

« اومونږ بې وسلې یو » عالم ورته په داسې لهجې سره وویل لکه دهغه له زړه ښځه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وویل « تا چې څه وویل هغه درست ثابتیداې شي ، هیڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښنې او بیا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په خیر ښایسته نجونې خو بلکل پریږدې نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته کيدلو ته اړتيا ده ،» هغې بلې نجلۍ وويل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ويده شي نو دوی بايد د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتيا ده .»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وويل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډيره لرې ځاېه پورې ورسيږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کيدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډيرې ښايسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، يوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم کيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تياره کيدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډيره لرې يوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک ښناک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبيائې د ويده کيدو چمتوالي ونيو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ويده شوي دي ، اويو ګرځيده را ګرځيده ، ساتونکي څه ټکار وا وريد او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې يې په ښه توګه تر سترګو تير کړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملګري را پورته کړ او په خپله دهغه په ځاې ويده شو. هغه چې را ويښ شوی و هغه د پړاو په چاپيريال کې ګرځيده راګرځيده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ،« مونږ نه شو بريالي کيداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دي، هر څه چې کيږي ، کيږي به ، ويدې شئ» او هغوی ټول ويده شول.

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانيدو حکم ئې ورته وکړ. لږه شيبه وروسته هغوی يوځل بيا په هماغه ډول سفر پيل کړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان ښکګ په ښکګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی يو ځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو کې ورننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دېوالونو په څير ولاړ و . په هغو کې لارې وې او د غرونو سيورې پرې را پروت و . نجونې وويريدې ، ويره د هغوی په مخونو باندې ښکاريده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه وراړولې.

« هغوی ته وواېه چې زمونږ سره خبرې وکړي» يوې نجلۍ عالم ته وويل.« د هغوی چپوالي او بې پروائي ما ويروي ، هغوی ته وواېه چې که مونږ وژني نو سمدستي دې مو ووژني ، مونږ د دې زيات دمرګ انتظار نه شو کولې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله و. هغه د نجونو سره هيڅ ډول مرسته نه شواي کولي، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و...... لمر سرته راوختوت، نو دوی د هغو غونډيو په يوه داسې ځای کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه و او دې غرونو دا ځاي لږ سيوري کړې و. په همدې سيوري کې دوی لږ څه دمه وکړه، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل، «تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دي، مونږ ئې نه کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.« که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ايا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک يو؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان ياست» ساتونکي ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دي دا دهغو د استعمال له پاره دي چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ.تاسې ته مالومه ده چې د مصر امير صلاح الدين ايوبي، الله ج دې دهغې په نيکو ارادو کې خير وبرکت وا چوي، تاسې ولې وبنيلئ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بيرته راستانه شو، تاسې له مونږه سره امانت ياست،.تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ،«دومره اوږود سفر د بې پروائې او پردېتوب سره کول ډير ستونزمن تماميږي، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ او مخته ځئ،»

«مونږ د سفر ملګري يو،» ساتونکي ورته وويل، « خو زمونږ لارې جدا دي، دوه ورځې وروسته به مونږ يو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کوڼ کړ لکه هيڅ ئې چې نه وي اوريدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شي چې ويني. هغه د صحرا څخه نبه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه نبه خبر و، دهغه سترګې د حيرانتيا څخه او يا د ويرې څخه نورې بوتې راوتلې، ساتونکي هغه لورې ته، چې عالم ورته کتل، هم وکتل.د ساتونکي سترګې هم را ووتې، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه ګزه فاصله کې دوه په اوښانو سپاره هلته د غونډۍ په سرولاړ وو. د سپرو په سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې وې، د اوښانو پښې نه تر سترګو کيدلې، هغوی د غونډۍ د څوکي شاته و. دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نيولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي.

« پوهيږې چې دا څوک دي؟د ساتونکو قومندان د عالم نه وپو ښتل.

«صحرايي غله،» عالم ځواب ورکړ،«خودا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

« و به ګورو» ساتونکي ورته وويل، هغه خپل يوبل ملګري ته وويل« زماسره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه پهآسونو سواره شول او د غلو په لور ورروخوځیدل ، دهغوی سره د تورو ترڅنګ برچې هم وی، اوښ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئي ښکته کړل او له سترګو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وویل ، « زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتیږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه را لیږل شوی وګړي مالومیږي ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیه او رسوا کړي ، ماته خو مرګ لیکلې دې ، خو تاسې ته به ډیره ویرونکې سزا درکول شي»

« ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو .» یوې نجلې و پوښتل ،« مونږ ترا وسه پورې بندیانې یو ،»

« همداسې مالومیږي» هغې بلې نجلۍ وویل.

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول. د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل « دا صحرائې غله دې ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نیولې وی وائې چې د سهار راهیسې زمونږ ترشا را روان دې ، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نه دې دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نور ه ستونزه نه پیدا کوو ، ما هغوی ته وویلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دې ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو ، ما هغوی ته وویلې چې تر هرڅه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړی شئ ،» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ایا تاسې کومه وسله استعمالولی شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل « له تاسې سره برچې دې ، توري هم شته او غشې او لیندی هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل « زه د وخته مخکی تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چیرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم ،..... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سیمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډیر خراب ځاې دې»

دوی سمدستي ددې ځاېه څخه روان شول ، ساتونکو لیندی په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګري ئې ورته وویل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دې ، کیداې شي چې د غلو سره یوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ویل « ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دې ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري اوما به ووژني»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو يو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دواړو باندې د غلو ويره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ويلي و چې که کوم نقاب پوش درته ترسترګو شي نو ماته د وينا پرته پرې غشي وتوغوئ، دهغوی سره به ټکر خامخا کيږي، خو کتل په کار دي چې چېرې به کيږي او څه وخت به کيږي،.... هغوی په ډيره ګړندۍ توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګياه ورکول کيده، په دې خاطر پرې د ډيرې ستړتيا اغيز نه ليدل کيده، دغونډيو داسيمه تر ډيره پورې غځيدلې وه، په څو ځايو کې دا قافله د غونډيو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ويريده چې غله د غونډيو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دڅغلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئې وويل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره يوځای کړي او دغونډيو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سيمې څخه ووتل، هيڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پريوتو شو، يو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په يوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو څناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تياره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ويل« دا ځای د جنګ له پاره موذون دی، څکه چې شاوخوا کوم ځنډ نه تر سترګو کيږي.» هغه د آسونو څخه زينونه پرانه نستل، تر څو د اړتيا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئې کينول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو ترمنځ ويده کړې، او ورته ئې وويل چې هوښياري اوسئ ساتونکو ته ئې وويل چې هغوی دې خپلې ليندۍ تيارې وساتي، ويده کيږي دې نه، څملاستي دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله بريد کوي.

*****(۷۵)

شپه نيمائې تيره شوې وه، صحرا ډيره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نيمې شپې نه وروسته يو نا څاپه د هغوی ترمخه تور سيورې د بوتانو په څير رابښکاره شول او بيا دې سيورو منډې او ځغاستې پيل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوريدل کيده، او څمکه لړځيدله، د اوښانو شميره دلسو څخه ډيره مالوميده چې يو يو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بنديان په هسې اخوا دېخوا منډو ترړو باندې و ويروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکيدو نه وروسته د غلو ډلې يوه وويل « نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بيرته ستانه شو»

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته يو غشي ورو توغوه، د غشي په لږېدو يو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته يو غشي د غلو په لور ور ويشت، دوه اوښانو برېرې وهل پيل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وويل « تښتئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم يوه وويلې « ور ولويږئ پرې، هيڅ يو هم ژوندې پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې لرې پورې د سترګو ليد رسيږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت ، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه ، هيڅ يو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و ، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايسارې کړې وې چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې ددښمن سره په جګړه کې و ، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ ، (حدېد) ورته وويل « زما توره زما د تيکي څخه راوباسه ،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و ، يوې نجلې د هغې د تيکي څخه توره راوويستله ، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله ، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه ، د غلو زيات فشار په نجونو باندې و ، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کيده.

دا جګړه تر ډيره وخته پورې روانه و ه ، خلکو په خپريدو پيل وکړ ، ساتونکو يو بل ته اوازونه کول ، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول ،د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هيچا ځواب ورنکړ ، هغه د يوی نجلۍ اواز واورید ، هغه ورته چېغې وهلی ، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو ، (حدېد) و پو هيد چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځای د ساتونکي په آس باندې اچولې او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر يوه آس ئې ځان ور ورساوه ، په هغه زين همغسې تړلې و ، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه ، خو د بلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده ، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه ، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي ، آس په هوا کې الوت ، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و يوائنې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سيورې تر سترګو شو ، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و او فاصله رو رو کميده ، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دې ، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او يا کوم غل. هغه شاته و کتل ، وروسته آس را نژدې شوی و ، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو . هغه خپل تګ ته دوام ورکړ ، او د خپل اس د نور ګړندې کيدو هڅه ئې وکړه ، مخته آس نيغ روان و ، داسې مالوميده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی ،ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کيڼ لورې ته کږيږي او رفتار ئې هم را کميږي ،..... هغه ور ورسيد ، برچه ورسره وه ، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ ، خو اس يوې لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګيده ، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځيد ، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه ، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا د ښخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځيدو ته نه پريښوده ، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه ،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه ، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو ، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وويل « نجلۍ نشې وړلاې» يوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پیل کړ ، د نجلی سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلی پرې نښوده ، اوپر (حدېد) باندې ور پرېوت ، (حدېد) نجلی ته ورغږ کړ او ورته ئې وویل « ته په آس کینه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلی هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره میړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بیا بیا وویل ، « ددې نجلی له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبیا به نجلی له ځانه سره یوسئ ، » او هغه څو ځله نجلی ته وویلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته ، ددې ځایه تښته.» اخر نجلی ورته وویلې « هیڅکله به تا پرې نه ږدم » (حدېد) زخمي شو اویو ځل ئې بیا نجلی ته وویلې « زه زخمی شوی یم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځایه ځان وکاږه ، »

یو غل د نجلی په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په یو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلی یو غل لویدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننویستله ، هغه نیغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نیغېدو ته پرې نښود او د هغه په سینه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دریدو وړ نه و. نجلی هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وویل « ته خو به ښه ئې ؟ ما پرېږده ، په آس کینه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، الله ج به تا په خیریت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دي ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بریښي چې هلته به هیڅ یو ژوندې نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځایو زخمي شوی ئې ؟» نجلی ترې وپوښتل.

«نجلی ! ما خپل مرګ ته پرېږده .» (حدېد) ورته وویلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائي غل) دکوم ځایه راپیدا شي»

د نجلی غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وکړې دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پرېښولو ، څخه په څرګنده ډډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زین سره ئې تړلې د اوبو بتک را پرانسته ، او د(حدېد) پر خوله ئې ورکیښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بیرته د اس د زین سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بیا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځایو کې خوړلې دي ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځایونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې یوړ ، په ډېره ستونزمنه توګه ئې په اس کینوه ، په خپله په یوه بل آس کیناسته ، نو (حدېد) ورته وویل « زه په اس باندې ځانته نشم کیناستلې » هلته درې اسونه و ، نجلی د عقل اوپوهې څخه کار واخیست ، چې د آسونو پرېښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه . هغې د(حدېد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږی باندې کېښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل .

(حدېد) د اسمان په لور وکتل ستورې ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل .« په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل «زه کيداې شي ژوندې پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هرځاې کې چې زما روح ووځي ، نو همـلته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ښښنه وکړه . ما په راسپارل شوې امانت کې خيانت نه دې کړې . خداې دې تا ژوندۍ اوسلامته ترخپله ځاېه ورسوي .»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه .

*****(۷۲)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و ، هځه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وينه ئې درېدلې وه ، خو د ډېرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژېړ او مړژواندې ګرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچني ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک څښاک څه شيان تړل شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږڅه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږڅه را ژوندې شانته شو . هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې نجلۍ هغه څملاوه .

«(شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسيږې ، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم» حدېد ورته وويل .

« ته بيرته ژندې نه شي تللاې» نجلۍ ورته وويلې ، که چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تا زه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا څنګه ځانته پرېږدم ،»

« زه نارينه يم » (حدېد) ورته وويلې ،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وکړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم .»

« زه د هغو ماملې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وويلې ،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شي ايښولاې ، ما يو فوځې نارينه وګڼه ، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما ځواني او زما غوږه ژبه ده . زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم ،» (حدېد) ورته وويل « دي غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړي يو ، خومونږ يو دبل دښمنان يو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنسټونه له منځه يوسئ ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندې د بريد له پاره راځم»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وويلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غيتائې حالت دې ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شې ،» هغې د(حدېد) د ورميږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کيښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپريدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وويل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم ،»

« خو ددې سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم ،» نجلۍ ورته وويلې « او تا به د خپل ځان سره يو ځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل يو لاس دهغه په سينې باندې کيښود ، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وويل « ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کيښود ، او د(حدېد) څخه ئې و پوښتل ، « زه پو هيږم چې ته ما يوه بدکاره نجلۍ گڼې اوزما څخه لرې والي کوې»

« نه هيڅکله ، »(حدېد) ورته وويل « زه تا يواځې نجلۍ گڼم او د خپله ځانه دې دلرې کيدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدېکيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې ، ما کولې شول تا خپله وينځه و گرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسيږي چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم ، زما په وجود کې د گناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيره نه ئې ؟» نجلۍ ور څخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارينه کتلې يم ، نو په ورږو سترگو سره ئې را ته کتلې دي ، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و .»

« څومره قيمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«يواځې همدومره چې هغوى مې تر خپله څنگه کينول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودې و .»

« دهغوى سره بلکل ايمان وه نه ، » (حدېد) ورته وويل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وويلې ، « هغه مې دهغوى څخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوى په زړونو کې دهغوى دخپل قوم پر خلاف غدارې ورواچوله ،»

« هغوى څوک و ؟» (حدېد) ورڅخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« اوس ئې درته نه شم ويلاې» نجلۍ ځواب ورکړ ، « لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرې شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وينښتان هم د هغه په مخ را لويدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لرې د هغه سترګې خلاصې شوى لمر هم تر سره راغلې و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسيږو» نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوى تر شا پاته کيدله.

*****(۷۷)

لمر پريوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو ترمنځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوويلي ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاې چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوى د خوندي کولو خو پريږده چې د هغوى د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوى څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولي واې ،ډير ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ويلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان يوى لورې ته کړ او تر يوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خو زما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ويني تويونکى جګړې څخه سلامت را ووتم. هيڅوک هم زما پسې را نه غي.

زه فکر کوم چې هغوى غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ايوبي را ليږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ويلاې چې هغه مونږ دري واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هرډول اذيتونه به ګالي ، »

« ايا مونږ د هغوى د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و؟»يوصليبي حاکم وويلې ،« دا ځان ځانه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او دهمدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تياري کړئ ،.... تول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تا له ځانه سره راوړي دي.

جاسوس عالم هغو ته ويلي و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته و نيول شو. په قيدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونوسره هغوى څه ډول سلوک وکړ. اوڅه ډول دسلطان ايوبي له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو. هغه دا هم وويل چې داراز دوى دسلطان ايوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي. هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ،«صلاح الدين ايوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلي چې لمړۍ بايد (شوبک) و نيول شي ځکه چې دا ډيره ټينګه کلا ده ، خوصلاح الدين ايوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئې ددې ځاې د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبیا به د همدې ځاېه د رارسیدلو مرستو او وسایلووروسته په (شوبک) باندې برید کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبری کې تر یرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږ سره ذره او خول هم شته ، هغه په ځرګندو ټکو کې وویل ، چې که چېرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله ، » جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه دسلطان ایوبي له خولې اوریدلې وی.

ددومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره ، نجوني د ټولو هیرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او څیرنه پیل کړه ، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دي ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې ځرګندونه کیږي ، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولوپریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خداې ځانګړی فضل دي چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو...... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مختِه کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دساماتونو د رارسیدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخیرې جوړیږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ ، د اوبو په چینو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو . هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چې دسلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکی دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول ، خو په دې به د حیرانتیا ځرګندوني هم کیدلې ، چې دسلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پریښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه ، په یوې بلې خوني کې کینوي اوبیا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه ، چې دفلانکۍ ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نور الدین زنګي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را و نه رسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې یو صلیبي افسر را ننوت ، او د انټلیجنس د مشر په غوږو کې یو څه وویل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه یوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسیده ، اطلاع راغلي چې دهغې سره یو مسلمان ساتونکي هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وریسې نور خلک هم. نجلۍ (حدېد) هملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حدېد) زخمونه راپرانستي و، دهغه وینه چې سهار بنده شوی وه ، یوځل بیا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صلیبي قومندانانو د (حدېد) په لور هیڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ویل شوي و چې دغلو حمله یو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نیوله ،او خوني ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډیره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حدېد) ملهم پټۍ نه وي شوي ،

د انټلیجنس مشر [هرمن] جرمني و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا یوړه او ورته ئې وویل « ته غواړې د مار د بچي ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسیدې ، او که نه دې خیرونکو به ته د هغو نورو وحشیانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په ښه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وویلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پیښه بیان کړه ، او دا ئې هم ورته وویل چې دې انسان ماته بیا بیا ویل چې ما همدلته پریږده چې ومرم او ته خپلې پښې وکاږه ، »

دصلیبیانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې یو هم و نه ویل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هیڅا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر یو چا وویل چې زخمي دننه خوني ته یوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وویل چې ووایې چې څه ډول ژوندی پاته شوی ده. هغې دپیښې ټول تفصیل بیان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وویل « که چېرې زخمي ته مو خوراک څښاک ورکړې وي نو بیائې زه هم خورم ، زه به هغه یوځل ووینم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزینا) و دریږه !» هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ،« ته یوځل بیا د صلیب د احکاماتو خلاف ورځي کوی ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وویل ، نو تا د زخمي تر پورته کیدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپین سترګۍ سره بیرون وځې ، دا ټول د صلیبي فوځ ستر چاروا کي دي ، اودلته دوه صلیبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهیږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قید . اوکله چې بیا ته دحکم نه منل ددښمن د یوه ماموليي مامور له پاره کوی نو بیا تاته دمرګ سزا هم درکول کیداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلې « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځاې کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « څومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوی.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمې وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړي و ، سامانونه هم له یوه ځایه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې ترړې رواني وی ، دا ټول چمتو والې د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هریو فوځي افسر په دې منډو ترړو کې مصروف و او ترڅنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدید) ئې له ځانه سره را وستې و. دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو. هغې د څارکښۍ د ځانګړي شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نومورې به هلته ور تلله ، د نیمې شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکتر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پریږدې.» او دهغې د خپلې ځانګې ستر افسر هرمن هغې ته ویلي و ،« که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ببني ، هغوی به ته په قید کې ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکي غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینې.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هیڅکله !» هرمن ورته وویلي « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دي ، اوته دخپلې شبکې مسئولیت درک کولای شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بیا لیدلو کتلو اجازه نه شو درکولای ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وینم چې ستا دهغه سره احساساتي اړیکې ټینګ شوی دي. او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړیکې ټینګول نه دي په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کیږی» (لوزینا) ورته وویل « اوهغه به سم سلامت بیرته واستول شي.»

«(لوزینا) !» هرمن په قهرېدلې اواز سره وویل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډیر خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بیرته را ستنه شوی يې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کیږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوي وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسیدو ځاې د مرکزي دفتر نه ډیر لرې په بل ځاي کې و ، دهغې په خیر دستري درجې جاسوسې ته به ئې د اوسیدو ډیرې ښې اسانتیاوي برابرولې ،په ډیرو ښو او ښایسته خونو کې به ئې د شهزادګیو په څیر ساتلې.او هرډول عیاشي ورته میسره وه. دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هیوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګیریدو په وخت کې هرډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او یا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتیا ، برابره کړل شي. (لوزینا) خپلې خوني ته د رسیدو سره سم ویده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتیا له لاسه ماتیده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بیرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسیدونکې نجوني راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واوري ، خو هغې ورته په ډیره لنډه توګه یو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

*****(۷۹)

هغه ډیره لرې تللې وه چې ورسره ئې یوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه یوځاي شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چېرې ځې ؟ تو خو ډیره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتیا اغیز دي ، او که بله کومه ځانګړې پیښه درپیښه شوی ده ؟ ایا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده» هغې ځواب ورکړ ،« یوه ځانګړې پیښه شوی ده چې زه ئې ډیره اند ېښمنه کړې یم.» هغه د خپلې ملګرې سره د یوې ونې د سیورې لاندې کیناسته او ټول هر څه چې ورپیښ شوي و ورته ئې بیان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بیا ن کړل اوورته ئې وویل چې « زه غواړم د(حدېد) سره ووینم ، زه ویریږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بیرون ویستلې وي او یا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ویل شوي چې ته ئې د هغه سره د لیدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګیر کړي نو بیا پو هیږې چې سزا به ئې څه وي ؟»

«دهغه وګړي له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو یم.» (لوزینا) ورته وویل.«ماتا ته وویل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګوابښ نه و، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم وای نو یو څو ورځې به ئې خرابه کړې وای او بیا به ئې کوم امیر کبیر باندې پلورلې وای،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګوابښ سره مخ کړ. غلو هغه ته ویلي و چې نجوني مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهیده چې زه پاکه نجلۍ نه یم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

«ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوی ئې» ملګرې ئې ورته وویل.

«هو » (لوزینا) ځواب ورکړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړای خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرې ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شي دي ؟ مونږ یوه ښکلې توره او خواږه زهر یو. زمونږ وجود دنارینه و د تفریح اوفریب له پاره استعمالیږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هیڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالې احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره یوځای کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاریدل. زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د یو چا محبوبه ګرځیدلې یم ، کیدای شي دا د همغې اغیزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د یوې حکمرانې شهزادګۍ په څیر ګڼه.....

«ماته ئې دومره لارې او طریقې ښوولې دي چې دهغې په واسطه ډیر ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه یوه پلورونکې څیز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څیر نجوني هره شپه پلورل کیږي اویا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کیږي اوهغوی ئې د حرم سرابو وینځی جوړوي. دغه سړي چې نوم ئې (حدېد) دي زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قید کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تیرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبیا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غیږ کې راونیو او دخپلې سینې سره مې یوځای کړ. اوبیرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوی وم. ما ته د صلاح الدین ایوبي خبرې هم را په یاد شوې ، هغه ماته ویلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړي سره واده نه کوې ؟ ما په خپل زړه کې ویلې و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دي ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وایم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنیوالي څخه اچولې دي ، هغه د صحرا ویریدونکې شپې ، د غلو ویرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وینې بوي زما څخه لرې کړې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«که چېرې تا دومره اورېدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهیلۍ ورته وویلې ،« خو ددې حقیقت نه دې خبرول اړین ګڼم ، هغه به ددې ځاېه ځې او ته به ورسره نه شې تللاې، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وې نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نیول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه یوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،«(لوزینا) ورځخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګیزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پیدا شي.»

« هو کې !» سهیلۍ ئې ورته وویل.زه دا کار کولې شم ، ته بیرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بیرته ولاړه اوسهیلۍ ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځې خوزښتونو نښې را برسیره کیدې ، فوځ ته جنګې تمرینات ورکول کیدل ، یو څو دلګې ئې جدا کړې و . هغوی ته ئې د شپینې غلچکې عملیاتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شمیرې سره د دښمن په زیاتو فوځونو باندې بریدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرینات ئې ورکول. دا تمرینات په دې ترتیب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځاېو څخه بیرون استول کیده . سلطان ایوبې په خپله ددې تمریناتو سره زیاته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانو ته او ان تر دلګیو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشواو انځورونو په مرسته ، جنګې لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنستیز اصول دا ډول کیښول چې:

- دکم شمیر په واسطه زیات شمیر دښمن ته زیان رسول ، او د وسلې څخه زیات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ برید نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکې عملیاتو په واسطه دښمن ته زیا ت زیان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا یا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نیولو لارې چارې او یا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د تولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه لیدنه کړې وه ، کمزورې او یا عمر خوړلې ځناور یې ورڅخه جدا کړې و، د برید وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ایوبې د فلسطین د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کامیابۍ سره دداخلیدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځاېو په هکله هم فکر کیده .

ددواړو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې یو بل به د تل له پاره له منځه وړې او نابوده وې به ئې. د صلیبیانو د چمتوالې دایره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دایره کې د سلطان ایوبې له پاره داسې ځندۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي د سلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسیدلي و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکي تړل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدید) له پاره ناقراره وه، او سهیلی ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدید) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداې شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده « ما خو هغه نه دي کتلي » ، په دریېمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دي اودهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دي،

کله چې سهیلۍ دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،« دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولي و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولي ، دا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې داسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یواځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړي و ،

(حدید) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلي و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دي خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلي ، کله چې هغې واوریدل چې (حدید) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلې سهیلۍ ته وویلي چې هغه به (حدید) ازادوي ، سهیلۍ دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړي چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائي. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلي « هغه يو غريب شانته مسلمان دي چي زما دکورنۍ ډير خدمت ئي کړي دي. هغه چېرې په کومه جگړه کې زخمی شويدي ، دهغه په جيب کي څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، څرنګه چې دلته ټول ډاکتران عيسايان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادي چي که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره ورورسيږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به خومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پوري کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترګو پو هيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلي شو ، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل « ته چي څومره قيمت غواړې درکوم ئي ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکټر په دې پوه شو چي معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې دا خطره قبوله کړه ، او وئې ويل « راوړه ئي ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئي ، که زه ويده شوی وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

*****(۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حدبد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوی ټوله شميره يو نيم زر کسان برابريدل ، د(لوزينا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوی ډير انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکې په لاس کې کوټک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجونې مختهورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخوړ ، (حدید) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائې تللې وه چې (لوزینا) د زخمې کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدید) اوږې را پریوتې وې ، او کالې ئې په وینه ککړ ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدید) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزینا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوې لورې ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدید) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزینا) ورته په کلاره وویلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم و نه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم » (حدید) ورته په کمزورې مګر غضبناکه اواز سره وویل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندې کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدیده !(لوزینا) ورته په غبرګونې اواز وویل « داخبرې به بیا کیږي ،ماته ووایه چې ته دشپې په کوم ځاې کې ویده کیږې ، نن شپه به تا له هغه ځاېه راباسم ،»

(حدید) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوښکو په تویولوپه ډیر سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفریب نه ورکوي ، (حدید) ورته وویل چې په هغه ځاې کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځاېه راوتل ګران کار نه دي ، خو چې را ووځې نو هغه به ځي چیرې ؟... هغوی ډیر ژر د تیښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځه غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدیره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځاېه تر اوسه پورې څوک تښتیدلې هم نه و. اوکه تښتیدلې هم واې نو چیرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګیزه وه چې که چیرې کوم یو و تښتې هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړی برخه پاې ته رسیدلې وه ،چې دیوی پخوانی‌شکیدلې خیمې څخه یو کس دګیډې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځاېه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګیدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تياره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته يو سيوري د سرنه تر پښنو پوري پټ تر سترګو شو ، خويدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه(حدېد) و او (لوزينا) دهغه انتظار کاوه.

« تيز تلاي شې؟» (لوزينا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي ښځه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سيمه پرته وه ، ستونزه داوه چې(حدېد) تللاې نه شو. (لوزينا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګړندي ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وويل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبيا د ډاکټر کور هم راورسيد ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بيرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه يوړ. د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ويل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کيږي. ددې خبرې په اوريدو سره د(لوزينا) مخته يو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاې کې پټوي ، بيګار پنډغالي ته ئې هم بيرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاو ه. ډاکټر دهغه علاج پيل کړې و ، نو ورته ئې وويل چې دې ته د ډيرې قوي او ښه غذا اړتيا ده.

(لوزينا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وويل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کيږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکو م.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډير زيات و ، (لوزينا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وويلې ،« ته پر ما ډير خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هيږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي ښځه راوړې دي. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړيکې لرې ؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بيرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزينا) ورته وويلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که دا راز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په يوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وويل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شيدې او ميوه راوړه ، او(لوزينا) ئې يوې بلې کمرې ته يوړه ،..... بله ورځ (لوزينا) او دهغې سهيلۍ د پنډغالي جاسوسي وکړه ، کلينيک ته ولاړې ، ناروغ قيدېان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصې فن له مخې ئې دا ډاګيزه کړه چې د(حدېد) په ورکيدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پيدا شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تيريدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قيمت اخستنه نو په دېخاطر هغه (حدېد) همنله له ځانه سره پټ ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزينا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوی ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتيائي حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهيلۍ بيا استعمال کړه ، د يوې کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهيلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په يوه چل را ګير کړ. افسرئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين ديوال و اوځلور دروازې ئې درلودې ، چې دشپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا دروائې پرانستې وی ، ځکه چې دسلطان ايوبي د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپريوتو ترمخه ،د کلا د لوی دروازې په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په څير کړه نه وه بلکه نيغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکاريده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره يوځاې روان دې ، هغه دروازی ته ورسيد ، نو دصليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخليده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغي نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه دري سوه قدمه لري (لوزينا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علي بن سفيان په څير هرمن هم په خارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستي خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بيرون چې ووت هرمن وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستي خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکې و ، اوپه دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بيرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو ننبانو ويلو وروسته وپوښتل چې هغه چيرې دې ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده د هغې ملګرو وويل چې يو سهار هغه ددې ځايه غايب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شايد هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بېه کې يې ددروازې څخه وتلي وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه اوژړل ئې.

«ايا هغه تا و تېښتاوه ؟»هرمن ترې په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل «که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندې ثابت کړم چې هغه ته تا دتيښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي دروا‌غ او زما وجود ډېره ښايسته دوکه او فريب دې ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر درېښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغې په اوازکې پرکالې وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزيدو شوې ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکې اوبه ددې ګواهي وايې چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غدارې کړې وې او د قوم او ولس دښمن مې د قيده خلاص کړې او د تيښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي. بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه رېښتيا وايم او مره کيږم، دا به ډير ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژړغوني اواز ئې وويل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دې. دغې زهرو په دې کې رېښتاوی ور ننويستې دې ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،... هو هغه ته ما دتيښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فرينډس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاې مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاې ، په دې خاطر ما زهر و څښل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وې نوما زهر څښلې و ،»-- هغه په پالنګ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخرې خبره تر غوږو شوه « په رېښتيا ويلو سره په مرګ کې څومره سکون دې » هغې خپله اخرې ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړيني خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس یولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه »

د صلاح الدین ایوبي د فوځ د کوچ دربیمه ورځ وه ، صلیبیانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زیات شمیر فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کیدونکې وه نو په دې اساس صلیبیانو د (شوبک) څخه هم زیات شمیر فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو یو برخه د شام په لور هم استولې وه ، ترڅو چې د نورالدین زنګي د مرستندویه فوځونو د راتګ مخنیوي وکړي ، د همدې فوځ یوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ایوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ایوبي خپل فوځ په درې برخو ویشلي و ، او درې واړه برخې ئې یو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځاې ته ورسید چېرې چې د صلیبیانو سره ټکر کیدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبین خپلې خیمې ته راوبلل.

«مونږ اوس هغه ځاې ته راغلي یو چې زه باید تاسې ته راز را ښکاره کړم ،» سلطان ایوبي ورته وویل ،« تاسو به حیران شوی یاست چې زه تاسې ته دا ویل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې یم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي یاست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، یوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې یوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکې ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واوری: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کینول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پریښوله ، او علي بن سفیان او دوه نورو نائبیونو ته مې په لوړ اواز وویل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکي تاریخ باندې په(کرک) حمله کوم ، زه پوهیدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صلیبیانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ویریږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکې مې ورکړل ترڅو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسید چې په لاره کې یوه پیښه و شوه ، غلو یوه نجلۍ او درې ساتونکې وژلې دي، څلورم ساتونکې پرون شپه د (شوبک) څخه بیرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندي (شوبک) ته ور رسیدلې او همغه زما پلان ته بریا ورکړې ده ، صلیبیانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ویشلې دې ، اوس ستاسې د فوځ د ښې لورې برخه د صلیبیانو د ډیرستر فوځ ښې لورې د فوځ څخه څلورمیله لرې دې»

هغه د ښې لورې د برخې قومندان ته وویل « نن به دلمر د پریوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه میله مخامخ مخته یوسې ، بیا به کیڼ لورې ته شې او څلور میله به مخامخ ولاړ شې بیا به ښې لورې ته دوه میله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې ، برید کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډيره ګرندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هرڅه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځايو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځايه چې تللې وئ ، دويمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کيڼ لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژيستکې موادو قافلې ترسترګو شي ،ددې ترڅنګ به تاسې ددښمن ترشا ياست .دورځې له اړخه به دښمن د ښې لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتی ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا بريد کوئ ، خو دريږئ به نه .که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی ترشا بريد کوي او دښمن به راټوليدو ته نه پريږدئ ، دغه دريېمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا ترغرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي .پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوې ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پريږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چينو څخه لرې شول سمدستې په هغو چينو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور وروي.

دا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده .په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شميرئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شوکولای ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکې او کماندو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړې دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللای نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، ترټولو لمړی هغه د بيګارانو پنډ غالې ته ورغې چبرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائې فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چبرې چې ډيرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظارئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې د اسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایتالیې او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زیږدیز کال دویمه میاشت په تیریدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدینو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عیسایانو دخپلو کورنیو سره یوځاې دهغه ښاره د تیښتي هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتیدلي و . هغوی ویریدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسیدونکو مسلمانانو ظلم او تیري کړي و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ویره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تیښته ، دصلاح الدین ایوبي د غشي ویشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو یواځې خپل کوچنیان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهیانو هغوی تللو ته نه پریښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسیدونکې بلې لورې تللو ته مه پریږدئ ، هماغه و چې سپاهیانو به تښتیدونکي عیسویان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډیو او نورو سیمو څخه نیول او بیرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقیقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تیښته کې و ، هغوی ددې ځاې اوسیدونکې مسلمانان د چینجیو په څیر سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالې یا بیګار کیمپ » ددې ستر ثبوت و. سلطان ایوبي ته ددې پنډغالې په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالې ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قید اوبند په اذیتونو اخته پراته و. عیسایانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلې و. دهغوی څخه به ئې د حیواناتو په څیر کار اخسته ، د دې بندیانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړې و او همدلته ئې عمر تیرکړې و او اوس اذیتونو زړښت ته رسولې و. هغوی دا له یاده ویستلي و چې دوی ریښتیا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانیو جنګونو بندیان هم و ، خو د هغو بدنصیبو شمیره په کې زیاته وه چې صلیبیانو د قافلو او یا د ښاره څخه نیولي او پنډغالي ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او یا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نیوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او یا به ئې لونې ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې دښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصلیب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسیدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او څه به ئې کوله چې غږ ئې بیرون و نه وځي...... هغوی به یو مامولې شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائي ته هم تېتیدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلماني لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پرې ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو رواني شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځاي کې وساتئ اوبستري اونور اړوندي اسانتیاوي ورته برابرې کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هرڅه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولې و ، هغه خورر ورشوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوي و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکې عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې دهغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توګه نه وځپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاترې په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځاي کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردېو سره یو ځاي په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم ترلاسه کړې وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئې ترلاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي خو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو خومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، خومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښنو لاندې وه ، او هغه د کلا په دیوالونو دخپلو فوځي سلا کارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د [الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خود بل اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې لیکي چې «دصلاح الدین ایوبي په مخ او تندي د سوبې اوبریا څه نښې نه لیدل کیدې ، د (شوبک) د مسلمانانو یوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال ترڅنگ ودریدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدین ایوبي هغوی ته کتل ، د هغه په لیدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زیاته شوه ، خو د ایوبي په شونډو باندې مسکا هم را پیدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته یوائې کتل ، د ډلې څخه یوه په لوړ اواز وویل «صلاح الدین دنجم الدین ایوب ځویه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پیغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به یوبل د پلار په نوم پیژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډیرو صلاح الدین ایوبي ته بن ایوب یا بن نجم وایه ، پخپله سلطان ایوبي دکرد د نژاده و .....

«د نڅیدونکو څخه کوم یوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځویه ! مونږ ستا پیغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدین ایوبي یو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وویلې ، دوی ته ووایه چې ما نه گنهگاروي ، زه دپیغمرانو غلام یم ، د سجدې کولو وړ یوائې یو اللهؐ دې.» ما د سلطان یو ساتونکي ته وویل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووایه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امیر پرې ناخوښه کیږي ، ساتونکي ورغي نو ایوبي هغه تم کړ او ورته ئې وویل چې « په کلاره ورته ووایه ، دهغوی زړونه مه خفه کوه ، پریږده چې نڅاوی وکړي او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحالیو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ویلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و ، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږه څخه پټې کړي ، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل ، او وئې ویل «مونږ اوس اوس د فلسطین دهلیز ته را رسیدلي یو ، زمونږ منزل ډیر لرې دې ، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځایه تگ ته اړتیا ده چېرې چې د روم د بحیرې ساحل دلمرپریواته لورې ته ورگرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخرې صلیبي د ویستلو او د روم په بحیره کې د هغوی د وړډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ایوبي همغته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هیڅ غیر مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنگ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او یا عسکر څخه څه ستونزه ورسیږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکایت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وویل چې مونږ دهیچا له پاره هم ستونزې او مصیبتونه له ځانه سره نه دي راوړې بلکه د محبت او مینې پیغام مو راوړې دې ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره یا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په یاد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غیر مسلمان ، یو هم خوندي نه شي پاته کیداې. ددې تر څنگ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صلیبي جاسوس او یا عسکر پټ شوی وي او یا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسلیم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د ځارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاساسونو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډیر مالومات ورکړل شوي و او لاربښوونه ئې هم ورته کړې وه ، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و ، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړي و ، دهغوی د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځایه تښتیدلي و ، هلته یواځې اته نجونې نیول شوې وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوی څخه مالومات تر لاسه کول ، هغو نجونو ویلي و چې لږو ډیر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلي دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلې دي ، دهغوی سره کوم نارینه نه و ، نارینه جاسوسان هم وتلي و ، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل ، چې هغې یو مسلمان فوځي(حدېد) ته ددې کلا څخه د تیښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نورواموراتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دبلې حملې له پاره دومره ژر ، چې هغوی ئې هیله کوله ، نه شواې چمتو کیداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډیر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي ، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و ، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په(کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهمغه په غاړه وي ، خو په نیمائې لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه ، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلي و د غلچکي عملیاتو لاندې راغلي او سلطان ا یوبي د (کرک) څخه ډیر لرې په(شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه ، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د ځارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالي شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطي اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله ، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دي ، هغه داهم وویل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د ځارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دي.

« زه په دې هکله ډیر څه ویل غواړم» (هرمن) وویل « زه دا په ډاډ سره ویلاې شم چې زه د ځارکښۍ د شبکې ماهر یم ، خو ډیر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د ځارکښۍ کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغي پاپلي دا شوی چي زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندي يا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دي کانفرانس کي دري پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندي اعلی قومندان هم شته ، او دا چي مونږ اوس دداسي ستري ماتي سره مخ شوی يو چي په کي د (شوبک) په څير ډيره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او ترڅنګ ئي په ميلوميلو خپره سيمه هم مسلمانانو ولکه کړي ده ، دېوه کاله زيات لوژيستکي وسايل ددښمن په لاس کي پريوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلاما ن کرځيدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامی او احمقانه حرکتونه ستاسي ترمخ کيږدم او زه تاسي ټولو ته په ډير احترام او درنښت سره دا يادول غواړم چي مونږ په صليب باندي لاس ايښودي او دا مو ويلي چي دصليب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چېري ستاسي د کوم يوه ذاتي وقار ته کوم زيان رسيږي نو هغه دي دخپل وقار اوعزت په ځاي دصليب وقار او عزت ترمخ کيږدي»

(هرمن) د ستر حيثيت خاوند ګڼل کيده ، او دومره ځواک ئي درلوده چي کونارډ ، ګي اف لوزينان ، او د شاه اګستس په څير خپل سرو پادشاهانو هم دهغي دخبري د رد کولو جرأت نه شوکولي ، د څارکښي ټول نظام دهغه په لاسوکي و ، په هغوی کي وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددي جرأت اوهمت درلود چي که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه يوسي نو وړاي شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چي هغه خپله شننه وړاندي کړي.

« زه په دي خبري د پوهيدو توان نه لرم ، چي ددښمن دراز د مالومولو له پاره يواځي په نجونو باندي ولي دومره زياته تکيه کيږي؟» هغه ويوښتل.

« په دي خاطر چي ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» يوه حکمران وويل ، « دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسيله ښځه ده ، ايا ته ددي څخه انکار کولي شي چي دعربو زيات شمير مسلمان امراء ، وزراء... مونږ دهمدي ښځو په واسطه خپل غلامان کرځولي دي ؟»

« خو تاسي دا فکر نه دي کړي چي په دي وخت کي د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کي دي ،» (هرمن) ورته وويلي ، دهغوی خليفه خپل حکم نه شي پياده کولاي ، په عسکري امورو کي دهغي هيڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کي دسلطان ايوبي حيثيت د هغي ځاي د والي په څير دي خو هغه د هغي ځاي خليفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدين زنګي دي چي د يو سالار او وزير رتبه لري خو په جنګي امورو کي هغه دبغداد دخليفه څخه د اجازي اخستلو ته هيڅ اړتيا نه لري ، په دي اساس دا په نظر کي و ساتئ ، چي تاسي به يو څو اميران ، وزيران او د کلاو مسؤلين په خپلو لاسو کي اخستي وي خو دهغوی حيثيت د يوڅو غدارانو په څير دي هغوی تاسي ته دخپل هيواد يو انچ هم نه شي درکولاي ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځيان دي. نورالدين زنګي اوصلاح الدين ايوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسي روزنه ورکړي ده چي تاسي نه شئ کولاي د داسی نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پوري کړي دي ، دهغي فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دي ، په اسلام کي دهر يوه له پاره شراب حرام دي ، ددي بنديز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چي مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واي ، نو نن به مصر زمونږه و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دي کلا کې به زمونږ سره بندي واي.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلي « خپله خبره تر نجونو پوري وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته ،»

« زه همدا ويل غواړم » (هرمن) ورته وويل « چي د ځارکښی له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيري ارزښتناکه نجوني مصر ته واستولي خو هغوی زياتي د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چي ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسي نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيږي په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي په ځينوو ختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسي حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجوني د تفريح او ساعت تيريو په ځاي په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پري حراموي ،نجوني د جذباتو ښخه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوي نجلی د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو ښخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلی هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلی هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ور واغوستل او د کلا ښخه ئي وويست ، هغه ته ئي آس هم ورکړ ،ما هغه نجلی و نيوله ، خو هغي زهر وخوړل او ځان ئي وواژه، هغې د سزا د ويري ځان نه و وژلي ، هغي محسوس کړې وه چي هغه ګناهګاره ده ، او خپل جسم ئي د دوکي له پاره استعمال کړې دي ، دا احساس دومره سخت و چي هغه ئي زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندي کول غواړم ، زمونږ سره چي څومره جاسوسي نجوني دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چي په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو ښخه او يا د مسلمانانو د کورونو ښخه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځواني شوی او خپل اصليت تري هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چي هغوی د مسلمانانو لوني دي ، خو مونږ يواځي د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کرچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاي ، زه په انساني نفسياتو باندي پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چي دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو ښخه توپير لري، دا نجوني چي کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسي ورته مالوميږي چي هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چي دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينی ښخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائي چي پس له دي کومه نجلی د ځارکښی له پاره مه ليږئ .» يوه قومندان ورښخه وپوښتل. « کومه داسي نجلی مه استوئ چي دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوي وي» (هرمن) ځواب ورکړ. « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګيرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ ميدان نه دي ليدلي ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پيژني ، يواځې فوځ دي چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډير زيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګاڼه ، هغه وويل «(هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتې دي ، ته يواځې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګوري ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوی کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ور وسپارو ، څه بريا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ور ولويږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندی هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي په خير بچيان نه زيږوي ، زه په ډاډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوې وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختي پيښيږي دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو تر منځ يووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشيشينو څخه کار واخله.

*****(۸۴)

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، ستړې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دی زه ددې وړاندېز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور يوځاې کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځې دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکې ډلې د لږشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته تښتي ، او دوړځې له اړخه دهغوی يو څو کسان غشي ويشتونکي يو څو غشي را توغوي او بيرته ور ککيږي ، هغوی ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر ځناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنترول وځي ، مونږ دلږ څه تم کيدو وروسته خپلې خوړې ورې ډلې بيرته سره راټولې کړلي ، او د ځوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګي په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانوهغوی دخپلي خوښي ډگر ته را ښکودل ،اوس په سپاهيانو کې د جگړې کولو جذبه مړژواندې شوی ده ، او ددې جذبې د بيرته را پيداکيدو له پاره دې ته اړتيا ده چې يوه قوي ځوابي حمله پيل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او خيړنه پيل شوه ، دصليبيانو له پاره دا ستونزې پيدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډيره برخه ، چې هغوی ډير ښه فوځ گڼه، د(کرک) ښخه لرې په شگلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه. د سلطان ايوبي چال بريالي شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکري ډلو دهغه دغه چال په ډيره ښه توگه پلي کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوږو ته به ئې ځانونه رسول او غونډيزو سيمو کې به ئې غلچکي بريدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تيزه چليده نو دهمغې تيزی هوا له ځپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې ښخه دا گټه تر لاسه کيده ، چې دهوا اودآسونو دپښو ښخه الوزول شوی شگې به د صليبي عسکرو په سترگو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ايوبي سره زيات شمير وگړي نه و .

تاريخپوهان ليکي چې که صليبيانو يرغل کړې واې نو دسلطان ايوبي سره دومره وگړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنگې فهم اوفراست ښخه کار واخست ، اوپه صليبيانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قايمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصليبيانو يو زيات شمير فوځ هسې بيکاره پروت و ، هغه ئې له دې ويرې له هغه ځايه نه شو را ويستلاې چې سلطان زنگې به سلطان ايوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صليبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړينې کړې و ، خو په (شوبک) کې ايوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صليبيان يرغل راوړې نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عيسايانو په بڼه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولې و ، ترڅو د صليبيانو د راتلونکو عزايمو او منصوبو ښخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډير ژر را رسيدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپيره سيمو ښخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نيولو کار پيل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را يوځاې شوو له پاره همهلته په کلا کې روزنه ورکول پيل کړل شي. هغوی ته دصليبيانو زيات شمير اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بيروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نيسئ ، او کلا ته ئې را وليږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملياتو او خوځنده جنگ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړانديز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پريښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظرياتي يرغل له پاره وگړي را پيدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارينه جاسوسان پاته شوي ؟ اوايا هغه نجونې د هغه ځايه ښخه را ويستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وويل چې يو څو نجونې دمسلمانانو په قيد کې ورغلي اوخه نورې را وتلې دي او يو شمير ورکې دي ، د نارينه جاسوسانو په هکله هغه وويل چې يو څوئې په قيد کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان يو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،... يو صليبي حکمران وويل چې هغه نجونې چې هلته قيد دي دهغوی را ويستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې يو شمير نجونو هلته د عيسايانو په کورونو کې پناه اخستې وي هغوی بايد دهغه ځايه څخه را وويستل شي.

د لږ څه بحث او خيړنې وروسته دا پريکړه وشوه چې داسې يوه ډله تياره کړئ چې دسلطان ايوبي د غلچکي ډلې په څير هر ډول لوبې ته تيار وي ، دديې ډلې هر يو کس بايد ذهينه او هوښيار وي په عربي يا مصري ژبه و پوهيږي ، دا ډله ددا سې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعيسايانو د ظلم او تيري له لاسه را تښتيدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځايه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګړي ډير مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ويستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمينو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بيا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خيال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهيان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسيدلي وي او دهغې ځاې دکوڅو او لارو سره ښه بلدتيا و لري ،..... اوس دلته دا ستونزه را پيدا شوه چې مجرم وګړي ددې سيمي په ژبه نه پو هيږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پيدا کړه چې ډير داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهيږي.

زيات شمير تاريخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپين ګويه تاريخپوهان لکه د(ويليم اف ټآئر) په څير عيسايانو هم ، په صليبيانو باندې سختې نيوکې کړې دي ، هغوی ليکي چې دهغوی حکمرانانو د ښايسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سيمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخريب کارۍ او ځارکښۍ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار ليد تر سترګو کيږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غير فوځي چارواکې تر خپل اغيز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو يو قوم هم شته او يو فوځ هم ، د يوه قوم او دهغې د فوځ د عقيدې وژل دومره اسانه کار نه دي .اوبيا په هغه وخت کې چې صليبيانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنيان ئې تښتول ، په نيول شوو سيمو کې ئې په پراخه پيمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامی وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بيګار پنډغالې کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونو کې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په ليکو کې د يو څو کسه غدارانو د پيدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شې وړل کيداې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتيا وه ، او صلاح الدين ايوبي د جنګي اړخه کمزورې و نو صليبيانو د(شوبک) څخه د يو څو جاسوسو نجونو د ويستلو په فکر کې ډوب و اووددې کار له پاره ئې دسرتيرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی ليکي چې دصلاح الدين ايوبي د جنګي فراست ستاينه بايد وکړل شي چې هغه په صليبيانو باندې رعب او ويره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصليبيانو هم دا اغيز منلې و، هغوی هيڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ايوبي خپل فوځ دلګې دلګې او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ويل کيږي چې سلطان ايوبي ددې حال څخه غمګين هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د انديښنې کومه يادونه کړې نو هغه همدا کيدا ې شي چې دهغې فوځي دلګې د صليبيانو د تعقب پسې خواره شوي و او دهغوی مرکزيت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګې د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګيدل ،دا سې نمونې هم ليدل شوی دي چې يو شمير مسلمان فوځي دلګې د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بيا هم په هر حال کې چې وو، جنګيدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صليبي سپاهيان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحيه له منځه تلله، که چيرې صليبيانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واي نو د ايوبي خورورو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په ورو ورو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګی امورو باندې کيږي.

دلته بيوه بله يادوونه اړينه ده او هغه داچې د هغه وخت د صليبي پيښو ليکونکو په حواله دوه درې غيرمسلمانه تاريخپوهانو دا ډول غلط بياني هم کړيده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نيولې و اوبيرته ناکامه را وګرځيد ، هغوی ددې علت دا بيان کړې دې چې د صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي تر منځ غلط فهمي را پيدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ويلي و چې صلاح الدين ايوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي او ځان د فلسطين حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطين د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخين ليکي چې نور الدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګی امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغي نو سلطان ايوبي ته چاوويل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولي چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولو له پاره ئې را ستولي دي . ددې خبرې په اوريدلو سره سلطان ايوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بيرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عيسائي تاريخپوهانو د زنګي او ايوبي تر منځ دغه فرضي تکر ډير پورته پورته کړيدې خو په هغوی کې دهغو تاريخپوهانو شميره ډيره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ايوبي د يوې نيمې مياشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صليبي تخريب کاراونو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبي تر منځ د اختلاف د پيداکولو هڅې کولې خو برياليي نه شول. ددې ثبوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چي دسلطان ایوبي پلار نجم الدین ایوب تر ډېري اوږدي او ستومانه کونکي لاري (شوبک) ته ورسید ، هغه ته دا شک پیدا شوی و چي هسي نه چي د هغه ځوي داسي بې عقلي و کړي اویا داسي څه پیښن نه شي چي تخریب کاران دهغه غوړونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کي زیاتوي چي «صلاح الدین ایوبي دخپل پلار په کتلو ډیر حیران شو دهغه لاسونه ئي ښکل کړل او داسي وپوهیده چي پلار ئي ورته ددې ستري سوبي د مبارکی په خاطر راغلي دي. خو هغه خپل ځوي ته لمړی خبري داسي پیل کړې « ایا نورالدین زنګي جاهل او ناپوهه دي چي زما د ورک او غریب د ځوی په خیر یو وګړي ئي د مصر حکمران کړ ؟ ایا زه به دا اورم چي ستا ځوی د ذاتي واکمنی په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدین زنګي دښمن ګرځیدلي دي ؟..... ولاړ شه او د نورالدین زنګي څخه بښنه و غواړه ،.....

کله چي خبره را برسیره شوه نو مالومه شوه چي د سلطان ایوبي ذهن پاک دي او هغه د سلطان نورالدین زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدین ایوب ډاډمن شو او څرګنده ئي کړه چي دا دصلیبیانو تخریبکاري او شیطانت دي. سلطان ایوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقیه عیسی الهکاري) دخپل دروند پلار سره یو ځاي رخصت کړ، او الهکاري ته ئي د نور الدین زنګي په نوم یو پیغام ور ولیږه ، او ورسره ئي د (شوبک) څه تحفې هم ور ولیږلې ، هغه ورته ولیکل « تر ټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چي زه ئي ستا په قدمونو کي ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پیغام کي سلطان ایوبي دا ډاګیزه کړې وه چي دصلیبیانو د تخریب کاریو څخه باید بیداره و اوسي ، او دا هم له یاده و نه باسي چي یو شمیر مسلمانان امراء هم په دې ډول تخریبیاو سازشونو کي د صلیبیانو لاس ورکلکوي. په دې پیغام کي سلطان ایوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالي لیکلي و،او تر څنګ ئي څه انقلابي وړاندېزونه هم کړي و. هغه زنګي ته لیکلي و چي په اوسنیو حالاتو کي دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دي او د جنګ په ډګر کي زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ،د ځمکي لاندي فعالیتونوکي هغوی زمونږ پر خلاف ډیري غلطي انګیرني پیداکوي ، زه دې نتیجي ته رسیدلي یم چي زمونږ غیر فوځي قیادت نه یوازي دا چي ناکامه دي بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځیدلي دي. مونږ د کوره لري په بې رحمه صحراو کي ددښمن پر خلاف جنګیږو ، زمونږ مجاهدین جنګیږي او شهیدانیږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګیږی ، او کفن هم ورته میسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندي منبل کیږي د صحرایي ګیدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړی ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چي ځومره ځان ځارنی هغوی کوي هغومره بل هیڅوک نه شي کولاي ، خو زمونږ د غیر فوځي حکامو او مشرانو یو ځاځکی وینه هم نه توئیږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډیر لري په خوندي ځایو کي ناست دي همدا علت دي چي هغوی د عیش اوعشرت عادي ګرځیدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپایي شرابو په واسطه خپل مریدان ګرځولي دي. مونږ د دین او ایما ن د سرلوړی له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږو ، او هغوی د ايمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کيږي او خپل عيش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ايوبي ليکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطين دهليز ته رارسيدلي يم او ما عزم کړي چې دفلسطين د سوبې پرته به بيرته نه ستنيږم دا اړين ګڼم چې تاسې (نورالدين زنګي) د غير فوځي قيادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امير ته وواياست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونيزو ځايو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت يواځی او يواځی يو خليفه لري اوهغه د بغدا خلافت دي ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دي ، خو په خطبې کې او په هيڅ جومات کې به دخليفه نوم نه اخستل کيږي. ستر نوم يواځی د الله ج دي او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خليفه يا کوم بل حاکم په کومې لوري يا د يو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبورنه کړي چې په لاره کې ورته تيټ شي او هغه ته سلام وکړي.....سلطان ايوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شيعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زياتيږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کيدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډيربنت راغلي دي ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنيانو سره دي خو هيڅ سني حاکم او ياکارکونکې ته دا حق نه شته چې شيعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شيعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تيب څه نور انقلابي وړانديزونه هم وو، چې سلطان ايوبي نور الدين زنګي ته واستول . تاريخپوهان په دې خبره کې سره يو دي چې نورالدين زنګي پر دې وړانديزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ايوبي د خپله اړخه هم دشيعه سني تفرقه د ميني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه يوړه.

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صليبيان د سلطان ايوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام ليږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګيدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځايو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملې له پاره زيات فوځ را ټول کړای شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د څلوېښتو کسو سرتيرو يوه ډله تياره کړه چې بايد د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځايه را وکاږی ، صليبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ايوبي د مصر څخه غير حاضر دي هلته د خپلو تخريبکارانو د ډيربنت له پاره پريکړه کړي وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانيان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را يوځای کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه ويني بهيدې ، هغه ټوله سيمه هواره شګلوړه نه وه ، په څو ځايو کې هلته د خاورې او شګو ستري ستري غونډۍ پرتې وی او يا دشګو داسې سيمې وی چې که څوک به يو ځل ورننوت نو بيا به ئې د وتلو شونتيا لږه وه. په داسې سيموکې صليبيان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي مجاهدين هم. اوهلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتيدل ، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تر بله پورې چې انسانان يو د بل ويني تويوي ، په دې پراخه شګلوړه کې يوځاې نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کيداې شوې اوستړي ستومانه انسانان ، زخمي انسانان او دتندې مړه کيدونکی انسانان هلته ورتلل او لويدل به.

عماد هاشم د سلطان ايوبي دفوځ دبوي کوچنۍ سر تيرې ډلې قومندا ن و ، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه ، هغه جذبه چې دصليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه ، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده ، د هغه په اړه ټولو ته ډاګيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و ، چې هغه يتيم دې او که نه ، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی ، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتيدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و ، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالي کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه ، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنيوالې د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوی و ، هغه مسلمان جنګي بنديان هم کتلې و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل ، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړي و ، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پيښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بيګار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ويلې ، کله چې په ښار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چيرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دې.

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاته ، هغه ته خپله خور ياده وه ، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډيره ښايسته او دناځکې په خير نجلۍ وه ، په کور کې ئې پلار ،مور اويو ورور هم و. يوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بيرون ووتله ، او درغل شوه ، پلارئې ورپسې لټون وکړ خو پيدا ئې نشوه کړاې ، يو مسلمان ګاونډې ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوړه ئې ، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فرياد ورووست ، خو ځنګه ئې چې وويل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی ، کور ته په را ستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پايلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل ،هغه پخپله بيرون را ووت او وتښتيد ، او د يوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډې عماد ددې ويرې هلته بيرون نه پريښوده چې عيسايان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوې قافلې سره روان و ، ډېرو ورځو د سفراو ستومانتيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندي اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لګيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پرېښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تيرشوي ژوند پيښې بيان کړې اودائې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نيوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې ځلورو ځايو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اوميرانه و ښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنګي د سلطان ايوبي د مرستې له پاره و ر استولي و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځای هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې يې د صليبيانو پرخلاف غلچکي يرغلونه کول.

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر ګرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يو ځای په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سيني اور مړکيدونکی نه و ،.... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يوازې ځلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې ځلورو سپرو سره يو ځای د صليبيايو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه يې نه شو کولای دخپلو ځلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځايه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يو ځای کې ئې پړاو وکړ ، خو زيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو ورو ځغاستل او د ويدو صليبيانو تر منځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کيڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه ځلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شي تر سترګو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، اوبيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ويده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځايه ئې خوندي ځای ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بيداره شوی دي هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورغلل ، او په هغوی ئې دبريد کولو حکم وکړ. په تياره کې ورته څه سيوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځای درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدینو ته ئې وویل : « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدین را و ګرځول او د صلیبیانو په لور را غلل او د رانژدې کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ . اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و ، او دښمن هم په پوره توګه بیداره و . ددې یرغل پایلې دا شوې چې عماد یواځې پاته شو . دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځای ورسره دوه صلیبیان و چې دهغه تعقیب ئې کاوه . صلیبیانو پرې و رغبرګړ . هغه هم په تیاره کې د غرڅخه و پیژندل ، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و .

هغوی هغه ته ور رسیدلي و ، او په تورو ئې پرې برید وکړ ، دهغه سره اوږده برچه وه ، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بیرته و ګرځیدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه یوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ور وستولو له پاره د واګو څخه و نیول . دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځایه پورې رسیدلې دې ، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په یو ځای کې پړاو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو . هغه شپه په بیدارۍ کې تیره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې . او په دې صحرا کې چیرې ور ته تلل ور په غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره یو ځای شي .

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پیریانو په ځیر د لارې د ورکیدو خطره نه احساسوله ، هغه تجربه لرونکې چریک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوې کولو احساس کولاې شو . هغه ته ډیر لرې د صلیبیان خلور خلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوی نو که چیرې دهغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه واې نو په یوه ټولي خو ئې برید کاوه ، هغه خوندې په خپله لار روان و ، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کیده ، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله ، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه دهغه ځایه ځان و کاږي ، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و .

*****(٨٦)

مخته لاره ددووشګلوړه غونډیو تر منځ ګرځیدلې وه ، دهغې ځایه چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو . داسې مالومیده چې څوک د هغه دځنګ غونډۍ سره پټ شوی و . هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ . کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوې بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سیمې دغونډیو ترمنځ د یوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه ، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خیژي،دهغه شا د عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غبرګړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان يو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټينګې نه شوی ، هغه نيم بې هوشه شانته و. بيرته را ورغړيد او د عماد د آس په قدمونوکې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حيران پاته شو. هغه يوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښايسته چې پخوائې کله هم نه وه ترسترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ويره کې وه ، دهغې پاته توان هم ويرې ختم کړې و. هغې غوښتل و درېږي خو کيناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،«اوبه راکړه» عماد د يوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړې، هغې په ډيره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټيدو شوی.

عمادهغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسيره شوی ، عماد ورته وويل «له ما څخه مه ويريږه ، ووايه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په سترې او ستومانه اواز وويل « تول مره شول ، زه يواځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو بريد را باندې کړې و.»

«ماته ولې رېښتيا نه وائې ؟» عماد ورته وويلې « هغه څه چې تا وويل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ويريدلې لهجې سره وويل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وويلې « زه تا (شوبک) ته وړلاې شم ،(کرک) ته نه» ته ويني چې زه مسلمان يم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عيسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بيا نو ماته يو آس را کړه »نجلۍ ورته وويلې ، « زه نجلۍ يم که چېرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهيږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځايه ځانته هم نه شم ليږلاې ، عماد ورته وويل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته يوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وويلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کيږي چې ته ترې ويريږې»

نجلې (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وويل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هيڅ عيسائې او سيدونکې ددې ځايه تيښتې ته مه پريږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسيدلاې ځکه چې هغه تور رنګه ښايسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ويريدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې بايد ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل «زه ډيره ستومانه شوې يم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به (شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم هماسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې همدلته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړې ږ ې څېرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلوده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نوپه دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښايسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسي د وړو ليوانو په څير منډې ترړې وهي ، ددې له پاره خومره خطرناکه دي ، او دا هم شونې ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې يو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئې په خپله را پورته شوې او ډيرې نارامه شانته ښکاريدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وويل «چې شايد ناواده شوی ييغله ئې ؟!»

«هو !» نجلۍ ورته وويلې ، اوبيا ئې دڅه فکراو ځنډ کولو پرته وويل « زه په دنيا کې هيڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و ،هغه ورته وويل « بيا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه بايد په هرصورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وويلې « که چېرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځې نو ستا دنيابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا د نجلۍ مخ او څېرې ته کتل اوبيا به ئې سرټيټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه د نجلۍ خبره اوريدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوڅېره دماښام په تياروکې ورکه شوه، هغه د آس دزين سره تړلي دخوراک څښاک شيان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئې سترګې ورغلې.

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنيمائي شپې څخه ډېره برخه تيره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئي پرانستې ، عماد ته يې وکتل، چې په خواږه خوب ويده و، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډيو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زينونه پرې ايښي و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئي زينونه هم نه و راښکته کړي ، نجلۍ اسونه تيار وکتل او دائي هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ويده دې او د خوراک څنباک وروسته ئې خپل توان هم بيرته تر لاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئي لاس ننويست او کله ئي چې لاس را وويست نو دهغې په هغو ښايسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کيده ، اوکتل ئي چې هغه د بې هوشۍ په خوب ويده پروت دې. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اويو ځل ئي بيا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې برېده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهيده چې هغه ته خپل خپلوان را په ياد شويدي.

نجلۍ د عماد سينې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئي وکړه چې دهغه زړه چېرې دې ، هغې د يوه څخه زيات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار بايد په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړينه مړينه کې به هغه هم له منځه يوسې ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نيو او د آسونو په لور ئي وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې بايد کړي ئي واي را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سوری کوي ، په آس به سپريږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئي خنجر دعماد په سينه کې ور ننويستې واې اوله منځه به ئي وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې ،اودهغې دښمن. خو هغې به بيا بيا د عماد په مخ باندې سترګې ور غورولې او کله ئي چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئي په ټوپونو پيل کاوه. عماد يوځل بيا و بريد ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ څرګند و، هغه په خوب کې خپل کورته رسيدلې و ، دخپلې مور نوم ئي واخست ، خور ئي هم رایاده کړه ، او څه داسې الفاظ ئي دخولې څخه راووتل چې هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلينو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس يا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دې ،شوني وه چې ويره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ نا ارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئي په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ايساره کړه ، هغه ودريده اوعماد ته ئي يو ځل بيا وکتل ، ناڅاپه ئي په ذهن کې دا خيال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره يوه ځوانه نجلۍ په يواځې ځاې کې يوځاې شوی ده ، او دا فکرئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عيسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئي ووژني ،هغه د آسونو څخه زينونه هم نه دې راښکته کړي او خپله برچه او توره ئي هم په احتياط سره نه دې سمبال کړي -- ولې ؟ ايا هغه پر ما باور دلود ؟ يا ايا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هيڅ جذبه راپيدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسيدله ، چې هغه سړې دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړيده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه ددرې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واورید.« ثوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړي په خوله باندې شپيلې وواهه « زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلې « زه صليبي يم» هغو دواړو و خندل اويوه ئې وويل « بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واوری ،» هغې ورته وويلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا» دي زه د ځارکښی د شبکې غړی يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينی يو مسلمان سپاهی ويده دي ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلی اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر څېرې چې غواړې رسوو دي» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و ، هغوی د شپې څېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول . کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان ځنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دي هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل «« تاسو ته د ژوندي پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولي تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړي وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،«زه وينښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« هلته دې څه کول ؟»

« غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم ،» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ویل « ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم.»

« دا خنجر دې له کومه کړې؟»

« د پخوا څخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، « ما د مخکې نه په لاس کې نیولې و.»

«ولې دې پخوا را خیستې و؟» عماد تري و پوښتل « په دې خاطر که زه راوینښ شم نو ما به ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وویل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بیا درڅخه و تښتم.» زه تا ته دا په ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده . زه دا نه شم ویلای چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننویستلای. ستا ژوند زما په لاس کې و ، زه بې زړه نه یم ، خوبیا هم زه و نه توانیدم تا ووژنم ، زه د دې کوم علت نه شم ویلای ، کیدای شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پریکړې د الله ج په لاسو کې دي ،» عماد ورته وویلې ،« ستا لاس زما الله ج له ما څخه منه کړې و ، او ستا عزت هم الله ج خوندي کړ. زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه ،... په هر آسپ چې سپریږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وویلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

« ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وویل « بیا هم ما نه شې وژلې»

دا ټوکې نه وي ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اویو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلې و چېرې چې صلیبي عسکر نور نه تر سترګو کیدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهیان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپریل د میاشتې لمر ډیر ګرم وي هغوی خوله اومخ پټ کړي و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څیر را وځیلیدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډیو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له یوه بله سره یوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځای کې چپه چپتیا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وویلې « دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلې چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایټالي او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل ، او د یوه سوړ اسویلې وروسته به ئې بیرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیورې پیدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګیاه او بوټې تر سترګو شول ، په یوه ځاې کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و څښلې اوبیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ور پریښول ، او تر سیورې لاندې کیناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دې؟ او د کوم ځاې اوسیدونکې ئې؟»

« زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دې او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول ؟»

« ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ویلې ، چې زه په خوب کې ګړیږم.»

«ستا مور یاخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی ،»

« وو ، یووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسیلې سره وویل.«اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ویلې، هغه نجلۍ ته وویلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ویلي و. ماته ستا څخه د پوښتنې کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبیرته به را ستونیږم ، که چیرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووایه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو څخه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د ښارکښې له پاره راغلې و ي.»

«ته سمه خبره کوې »نجلۍ ورته وویل.« زه جاسوسه نجلۍ یم ، زما نوم "ایونا» دې»

ستامور اوپلاړ په دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ایونا» ورته وویل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلې ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې ،» هغې دا خبره همدلته پریښوده ، او وئې ویلې « زما یوی ملګری د یوه مسلمان سپاهي د په ځنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلۍ د یوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیداې شي.»

«داسې څرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څیر هغه نجلۍ د غلو څخه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. اوبیا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښایسته ده ،، لوزینا ډیره ښایسته نجلۍ وه ، زه داویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلي ، «مونږ دحکم تابع يو.»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلي «ته به مصر ته تللې وې ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلي،«خو ته مې هلته نه ئې کتلې ،» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې ،» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوې.؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د ورلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې اوکه له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوې وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږې ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وې اويا مړه ، که چېرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوې خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شې ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي وررونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دغلولو او هغوی په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وې کړې ، هغې ته دبې حياې اوعياشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيږو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلي. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کورئې چېرې وه، او مور وپلار ئې څوک و. د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولي و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکي خوب په څير دا په ياد راځي چې زه ئې د يوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دې چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وینېتانو کې تیر کړل او خپل وینېتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني يادوونه را وبنسوي ، هغې وویل « په ياد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلي فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړي چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتیانه ده پیښه شوی ، زما احساس له منځه تللي و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنیه خوما دخپلي تفریح داستعمال یو نانځکه ګڼي، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړي نو زه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بیداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبرې به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نیولي او کله به ئې د خپل سر وینېتان په دواړو لاسو کې و نیو ل، هغه په حقیقت کې د خپلي ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویلي چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یوړل خو بیاهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، یواځې یو ځل هغې په خندا کې وویل.« ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

***** (۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسیدل نو د بلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یوه شپه تیره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسي نو د هغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو "ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ایونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. یو زوړ سړې دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیږې؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هیڅوک نه » هغه زوړ سړې ځواب ورکړ ،«د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرویزنې کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دې هیڅ عیسائي ته زیان و نه رسیږي.اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ وویل «.ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی یم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دې هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهیسې په هغه بیګار پنډ غالې کې پروت دې.

«ولی د مصر امیر هغوی دپنډغالي ځخه نه دې ازاد کړي ؟» عماد ترې و پوښتل.

« دهغه ځای مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی تولو روغتیائي حالت دومره خراب شوی دی چې دروند صلاح الدین ایوبي ورته اوس شیدي ، غوښه ، دوائیاني او د ښه اوسیدو انتظام کړی دي زیات شمیر ډاکټران د هغوی رو غتیائي حال ځاري ، دهغوی ځخه چې دهر یوه صحت ښه کیږي نو هغه خپل کور ته ور لیږي ، هلته چې ځوک اوسیږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همله ورځي. ددې کور خاوند هم همله دي ، یوخو هغه ډیر زوړ شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذیتونه ګاللي دي ، هغه یواځې ژوندې دې زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هیله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ویلي چې دهغه کور خالي شویدې.»

« دهغه خپلوان چېرې دي ؟» عماد ترې وپوښتل.

« هیڅ یو ئې هم ژوندې نه دې ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې ځلور کوره لرې ئې د یوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ویل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډې یم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ویلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس ځخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ایونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنیوالي لتوم ، زه ددې کوره تښتیدلې وم ،، دا زما کور دې ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوړ ځخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شویدې، دهغې اولاد هم و ؟»

« یواځې یو ځوي ئې په ځنګ شوی و ، چې د عیسائي غلو ځخه زمونږ کورته را تښتیدلې و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته ولیږه ځکه که دلته اوسیدلې نو وژل کیده به.»

عماد ته هغه شپه په یاد شوه چې دخپله کوره تښتیدلې وه او دګاونډې کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډې و ، خو هغه دې زوړ سړې ته و نه ویل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) ځخه شام ته استولې و هغه همدا ستا ترمخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډیر ګران شول ، خو بیا هم هغه یو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې وویل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښایه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډیره ښه توګه په یاد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه .» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه او دهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې څلور ورې ورې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې به ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچنوالې لټوم ،» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځاېه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځاېه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پنډ غالې کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلې دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګوري. عماد د کوچنیوالې په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمې لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دي په پخپله به ئې ساتې» او "ایونا» ته ئې وویل « را ځه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

« تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم.» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوره صحرا کې خپل قومندان لټوی ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را ځه -زما سره -راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ايوبي په غوړيدلي اواز سره علي بن سفيان ته وويل : « ايا دا کمبخته صليبيان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دېوالونه جوړوي ؟ ايا هغوی غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نخوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بيرته واخلي ؟

«درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ،« ته پخپله د خپلو خبرو ترديد کوی ، د ا نجوني دېوال نه شي جوړيداي ، ددوی څخه د بمک چينجي جوړ شوي ،او د دبمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدين زنګی تر منځ دغلطيو د راپيداکولو کار د همدي نجونو په واسطه تر سره کيږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشيشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چې مونږ پرې د سلو ځلو څخه زياتې خبرې کړې دي ، سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دهغو نجونو په هکله څه ووايه ،دا خو ځرګنده شوی چې هغوی اته واړه جاسوساني وی ، ايا هغوی تر اوسه پوري کوم نوي انکشاف کړي او که نه ؟»

« هغوی ويلې چې په (شوبک) کې صليبي تخريبکاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفيان ځواب ورکړ ،« خو دهغوی څخه هيڅ يو په نښه شوی نه دي. ځکه چې دهغوی دکورنو او د اوسيدو د ځايو مالومات نشته ، ددوی څخه ئې دري څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه راګرځيدلي دي ، هغه کار چې هغوی هلته کړي هغه مو تاته پخوا ويلي دي.»

« ايادوی اوس په بنديخاني کې دي؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل.

« نه » علي بن سفيان ورته وويل ،« هغوی په همغه خپل پخواني ځاي کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چې دننوت اووئې ويل چې « عماد شامي قومندان يوه صليبي نجلۍ له ځانه سره راوړې او وائي چې هغه ئې د (کرک) د لارې څخه را نيولې ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو ليږه » سلطان ايوبي ورته وويل.

ددروازه چي د وتلو سره سم عماد او "ايونا» دننه راغلل ،سلطان ايوبي عماد ته وويل چې «مالوميږي چې د ډير لرې ځايه څخه راغلی ئې ، ته له چاسره ئې ؟»

«زه په شامي فوځ کې يم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دي اوزه د البرق د ډلي قومندان يم .»

« البرق اوس په څه حال کې دي» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، او علي بن سفيان ته يي وويل « البر ق په حقيقت کې برق دي ، کله چې مونږ په سوډانيانو باندي غلچکي شپيني بريدونه کول نو قيادت د البرق په لاسو کې و . په صحرايي عمليا تو کې ددوی مثال نه تر سترګو کيږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وویل.« ډله مې د الله ج په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې یوازې زه پاته شوی یم.»

«تاسو خو به ډیر کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو اوقربان شوو ترمنځ ډیر توپیر شته»

«نه درونده سالاره !»عماد ځواب ورکړ.«الله ج ګواه دي چې مونږ د یوه یوه کس په بدله کې شل شل صلیبیان له تیغه تیر کړي دي. که چېرې د صلیبیانو فوځ خپلو ځایو ته بیرته ستانه شوې وي نو هغه به یوازې زخمیان وي ، مونږ د فلسطین څمکه د صلیبیانو د وینو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندي دقهر په څیر را وریدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ایوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ایا ته غوارې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وایم»"ایونا» ورته په آدب سره وویل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څیر رواني شوی.

«عماد شامي !» سلطان ایوبي عماد ته وویل « فوځي ارام ځاي ته ولاړ شه ، ځان پریمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بیرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وویلي « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبیلو ته او توري وسله تون ته تسلیم کړه» سلطان ایوبي ورته وویل.اوبیا ئې د لږ څه ځند وروسته وویل « که چېرې په هغو اسونو کې کوم یو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې داسونو حال څنګه و؟»

«کومه اندېښنه نه شته» عماد ورته وویلي « چې یو اس مو له منځه ځي نود صلیبیانو دوه اسونه ترلاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بیرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاي ته رسولې و . عماد که له یوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه درونډ و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنیوالي د یادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومیني دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختمیدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووینې ، ویریده چې د پلار مینه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې تر منځه خنډ وګرځي...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه ترلې و او د تبیلې په لور روان و هغه ته د چاپیریا ل په هکله هیڅ احساس نه کیده، هغه اسونه یوه لوري ته یوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترګو کیږي ، ودرید او د کلا لیدنه ئې پیل کړه ، چېرې پیدا شوی و دکوم ځایه وطن پرېښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډیر دروندوالې کاوه.

« د لارې لرې و دریږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې یو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه یوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخري کس ددې څخه تیریده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بیرون څخه را غلې ئې ؟» دهغه ځایه څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د اللهؑ کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکي دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته ،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښي لوري ته را وګرځيد.....

*****(۹۰)

« ماله تاسي څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئي . هغې ويلي وچې جاسوسه ده ، دائي هم ويلي و چې په قاهر کې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئي د يو ځو مسلمانو چارواکو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئي کار کاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا ديو ښتني پرته دومره زياتي خبرې و کړي چې يو جاسوس ئي د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسي خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پيدا شو ..

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل « زه هم ستا د فن لو بغاړي يم ، زه ستا ستاينه کو م چې د ډيري ستري مرتبي لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه اوفريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنګ ته را غله په دواړو زنګونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښي لاس ئي را واخست او ښکل ئي کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندي زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير خه ويل شوي و . (هرمن) به ويلي چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئي له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاي کيناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالي شو او که نه. زه ئي بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائي بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسي ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل .

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم درواغ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوې وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پښېغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه ځنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې . خو ما ته نه په ياديږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګڼله او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

«او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلې دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوې وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې څنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و. خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم. دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په زور و سترګو سره کتلم.»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګرځولو ته اړ کړم ، ما د يوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په څوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په څوکه کندلې وی. زما ذهن زه د بوې بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نورهم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلې چې زه د هغې خور يم . هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلي انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غیرتمنده اوزه دومره بې غیرته ، که چېرې ما هغه ته ویلي واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړي واې»

په دې وخت کې علي بن سفیان څو ځله سلطان ایوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو لیدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځیني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دواړو داسي اغیز کړې و چې ووائي چې دنجلۍ خبري رېښتیا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وویل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بندیخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هیڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چېرې تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولي شې؟» سلطان ایوبي تري و پوښتل.

« که چېرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصلیب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه یوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاریخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدین ایوبي خپل دښمنان د یوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چېرې ما ته دا مالومات ترلاسه شي چې دصلیبیانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتیا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبیبان ور واستوم ، اوبیا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولاې. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ببښنه وکړو او(کرک) ته دې ورو استوو.»

«نه» "ایونا» ورته وویل «زما په زړه کې هیڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د یوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه وایاست چې زه دهغې خور یم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وایم چې زه دهغې لور یم .» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفیان د خپلې اړتیا په مطابق دهغې څخه ډېرې زیاتې خبرې پوښتلي وې اوبیا ئې دسلطان ایوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و لیږي؟ سلطان ایوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وویلي چې دا په ډېر درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پریکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفیان هغه له ځانه سره یوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې یوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسې نجونې به په کې اوسیدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او ویې ویل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ایا دا به شوني نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځایه چې زه تبنتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولاې نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښوني وکړې ، نجلۍ ئي همغلته پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاي ته ولاړ ، ځان ئي پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتي ستړتيا سره سره ئي بيا هم ستړکې خلاصې شوې ، ډېرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته، چې دخپل پلار سره ووينې اوکه نه ، ستړتيا ئي پريښوده او را پورته شو او دهغه ځاي په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئي د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئي خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړي پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئي په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلې وه، هغه ته ښه خوراک او دوائياني ورکول کيدي ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته ووېل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دي ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائياني هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډېر مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکي بيرون را وتلي و ، خو بيا ئي هم د هغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ،هغه خو ځلي فکر وکړ چې هغه ته ووائي چې دې دهغه ځوی دې ؟خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئي د ا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړې دا چې پلار به ئي دا ښه لمحه ونه شي زغملاې ، او بله دا چې که وئي هم زغمي نو دهغه ترمخه به خنډ وګرځي ، او دا هم کيداي شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاې ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاي کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟دا حکم علي بن سفيان د"ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل ووينې چې د "ايونا» قصه تر کومه ځايه پورې ريښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفيان ئي د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوې وه، مشر ځوی اوښځه ئي وژل شوي و او کشر ځوی ئي د ګاونډي کور ته تللي و چې بيا ورته دلته په پنډغالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دې.

نيمائي شپه وه ، "ايونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئي باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږې چې انجام به ئي څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوي و . او دخوب په څير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تبنتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکې او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پرېښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو ورتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه .

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلې ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لرې څه نور هم لرې ولاړل ، نجلې په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ، د خپلو پښو په خويدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چېرې دي ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدي ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ورتلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اوازو ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا" ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسپمه هم اباده نه وه. لرې څه مخکې ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په څير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوي په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډ ته؟ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر. ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولې و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان همله په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخریبکارۍ پیل وکړي ، په تخریکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبیلو کې به ور ننو ځي او د څناورو په ونبو کې به زهر ور ګډوي لوژیستکي موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاې کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولړي.

ددې ډلې قومندان ګیرالډ نومي یو انګلیس و چې د تباه کونکي ځارکنبې ماهرو ، "ایونا» هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوی وه ، او ډیر نژدې دوستانه اړیکې ئې ورسره درلودل،دهغه په کتلو سره د "ایونا» وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا ګرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګیرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ایونا» به بدله شوې وي، هغه د "ایونا» څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا» ورته وویل چې د تیښتې فرصت ئې پیدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتیږي.

ګیرالډ هغې ته وویل چې هغه دچریکي جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په څیر را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې تر تیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګیرالډ "ایونا» ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په ښنه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا» سره یوځاې شو . "ایونا» ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بیا هم شوني کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا» ګیرالډ ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي...او په همدې تر تیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې خومره وګړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي همله ته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا» ورته دا وړاندېز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګیرالډ د "ایونا» وړاندېز ډیر غوره وګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو تر ځابه پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا» د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا» ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډډه وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . "ايونا» په دېر سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته وواييي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زيات مهم او نازکه پيغام دي. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي...... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ورو غوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه اوخوزښتونه په ځاي و دريدل او ښار په خواږه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو د ګيډو په خويدو سره ځانونه پورته را ورل ، هغوی ته"ايونا» ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وی ، دوه کسان يوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډيره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسو کسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ور ننوتل ، خو دهغوی څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاي کې چې تيره شپه ئې "ايونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نورئې د بل کوم عيسائې په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر اوسه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې......اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور د پخوانۍ زمانې يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائې تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وي فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوي پراخه کمرې کې ناست صليبي چريکي جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاي بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاي باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه څلويښت کسه چريکان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځايو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډيره اندازه وسلې ، د زهرو ډيره اندازه ، برچې ، غشې ، اوراچونکي ماده ، اوډيره نقدي هم وه. دا د"ايونا» فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او هغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. ګیرالډ په "ایونا" باندې پوره باور درلود، "ایونا" د راتګ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځابونو مالومات ئې را ټول او د هغوی ځابونه ئې په نښه کړل، دشپینې عملیاتو له پاره ئې دصلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل،نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې اوپه بل کوم ځاي کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځاې ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ور ننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول ،په دې ترتیب په (شوبک) کې دصلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالډ و.ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې دسلطان ایوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي اوعلي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ایونا" بې پردې کړه اوسلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډیر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا" ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نوسلطان ایوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړي معاش و ټاکه اودعلي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صلیبیانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولې وی، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لوڼې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ایوبي فوځ دډیرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبیونو ته وسپاره اوپخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د ګرندیو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهمغوې په واسطه ئې په یوې میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخووویشه او د(شوبک) دفاع ئې داسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئې ګشت کاوه،دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او دریمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالې داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالي نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرتې کول ګړندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې همله په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځابه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې د هغه ځاې ځوان مسلمانانو ته د کرک خټه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغيب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م زکال د جون دمياشتې په شپږمه پيل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاي ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوري ژباړي

- اسلامي سیاست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله علیه) لیکنه.
- اسلامي ریاست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سید اسعد ګیلاني (رحمة الله علیه) لیکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- خلافت او ملوکیت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- دنبوت پاي: د شیخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- دقران د انکار نه تر دحدیثو تر انکاره پوري : د شیخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- د ایمان پلورونکو داستان: د التمش لیکنه او د حکایت د مجلې د مدیر عنایت الله را ټولونه.

او یو شمیر نوری کوچنۍ رسالی ، چی نومونه به یی وروسته ، انشأالله، و لیکل شی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library